

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • JULI 2015

Liahona

**Pionjärarytet: Hoppet
förankrar själen, s. 14**

**Allt är inte förlorat: Lärdomar från
profeten Josefs liv, s. 20**

Hur man lever rättfärdigt i en orättfärdig värld, s. 26

Förberedelse för templet, s. 56, 76, 78, 79

"Den som därför hör dessa mina ord och handlar efter dem, han liknar en förståndig man som byggde sitt hus på klippan. Regnet öste ner, störtfloden kom och vindarna blåste och kastade sig mot det huset. Men det föll inte, eftersom det var grundat på klippan.

Matteus 7:24–25

BUDSKAP

- 4 Budskap från första presidentskapet: Allt är väl**
Dieter F. Uchtdorf
- 7 Besökslärarnas budskap: Jesu Kristi gudomliga egenskaper: Förlåtande och barmhärtig**

ARTIKLAR

- 14 Pionjärerna: Ett ankare för vår tid**
Marcus B. Nash
Förstå hur pionjärandan kan bli ett ankare för oss idag.
- 20 Mormons boks framkomst**
Matthew S. Holland
Liksom Joseph Smith behöver varken du eller jag leva ett fullkomligt liv för att vara kraftfulla verktyg i Guds händer.
- 26 Skörda rättfärdighetens lön**
Quentin L. Cook
Hur kan vi njuta av rättfärdighetens lön i våra familjer?
- 34 Religionen och regeringen**
Wilford W. Andersen
Sista dagars heliga har ett ansvar att vara goda medborgare var de än bor.

AVDELNINGAR

- 8 Anteckningar från aprilkonferensen 2015**
- 10 Vad vi tror på: Kyrkans organisation är gudomlig**
- 12 Kyrkonytt**
- 38 Sista dagars heliga berättar**
- 80 Tills vi möts igen: Om lamm och herdar**
James E. Faust

PÅ OMSLAGET

Framsida: Illustration Dan Burr. Insidan av omslagets framsida: Foto Robbie George/National Geographic Creative. Insidan av omslagets baksida: Foto Richard M. Romney.

42 Full av liv och energi

Randal A. Wright

*Utveckla den här vanan i ditt liv
och få bättre hälsa, mer energi
och större inspiration.*

46 Stöttelelare i Ungern

McKelle George

*Jesu Kristi evangelium ger hopp,
tro och styrka till de unga vuxna
i Ungern.*

*Se om du kan
hitta Liahonan
som är gömd i
det här numret.
Ledtråd: Avsluta
meningen: "Jag
längtar så till
templet ..."*

48 Jesus Kristus – vår Fridsfurste

Russell M. Nelson

*Den enda källan till sann och
varaktig frid är Jesus Kristus.*

51 Rakt på sak

52 Redo att ta emot melkisedekska prästadömet?

*Lär dig mer om prästadömet's ed
och förbund*

56 Förbered dig för att besöka Herrens hus

Kent F. Richards

*När du stärker din andliga mog-
nad får du en önskan att förbe-
reda dig för och besöka templet.*

60 Finn ett sätt att förlåta

Bonnie Brown

*Hur förlåter man när det känns
omöjligt att släppa smärtan?*

62 Affisch: Sprid solsken

63 Musiken i mitt liv

Sabrina de Sousa Teixeira

*Jag övervann min rädsla för att
dela med mig av min talang.*

64 Jag talade med Gud som med en vän

Juan A. Uceda

*Din himmelske Fader kan vara
din bästa vän. Be till honom
så lyssnar han.*

66 Annas resa

Jessica Larsen

*När Anna kom till Amerika kände
hon ingen och ingen kunde hennes
språk. Då kom hon att tänka på
sin mammas råd att be.*

70 Min himmelske Fader besvarar mina böner

George R.

*Jag visste att jag kunde hjälpa min
kusin genom att fasta och be.*

71 Sång: Kom, följ mig

John Nicholson och
Samuel McBurney

72 Dags för skrifterna: Liknelsen om talenterna

Jean Bingham

74 Vår sida

75 Tempelkort

76 Vad gör man i templet?

Carolyn Colton

78 En dag ska jag gå dit

Mary N.

Jag var redo att besöka templet.

79 Särskilt vittne: Hur är det inne i templet?

Neil L. Andersen

Förslag till familjens hemafton

*Det här numret innehåller artiklar och aktiviteter som kan användas under hemaftnar.
Här följer två exempel.*

”Mormons boks framkomst”, sidan 20:
Trots sina personliga svagheter blev Joseph
Smith ett redskap i Herrens händer när
han strävade efter att följa Frälsaren. Vi
kan också vara redskap i Herrens händer
när vi strävar efter att bli bättre och bli mer
lika Jesus Kristus. Tänk på att under bön
sätta upp några mål enskilt och som familj.
Ni kan samtala om varje familjemedlems
starka sidor och talanger och om hur ni
kan använda era starka sidor till att hjälpa
varandra uppnå varje mål. Samtala om hur
var och en kan använda sina starka sidor

till att främja Herrens verk, så som profeten
Joseph gjorde.

”Annas resa”, sidan 66: Du kan hjälpa din
familj upptäcka och bevara berättelser från
er släkthistoria. Ni kan planera att intervjua
en far- eller morförälder, läsa dagböcker
och andra dokument, eller gå igenom
FamilySearch.org. Under en kommande
hemafton kan ni återge berättelserna och
prata om hur era förfäder var hjältar. Ni
kan lägga till berättelserna i avdelningen
”Minnen” på FamilySearch.org.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona och annat material från kyrkan finns på många språk på languages.lds.org.

ÄMNET I DET HÄR NUMRET

Sidnumren gäller artikelns första sida.

Arbete, 4

Barmhärtighet, 7, 20

Besöksundervisning, 80

Bön, 64, 66, 70

Enighet, 14

Familjen, 26, 64, 66

Fasta, 70

Framgång, 26

Frid, 26, 40, 48

Förlåtelse, 7, 51, 60

Glädje, 26

Hemundervisning, 51, 80

Hopp, 14, 46

Hälsa, 42

Jesus Kristus, 48

Joseph Smith, 20

Kyrkans organisation, 10

Mormons bok, 20

Omvändelse, 39

Optimism, 4

Pionjärer, 4, 14, 66

Prästadömet, 52

Prövningar, 20, 40, 66, 70

Regering, 34

Religion, 34

Rättfärdighet, 26

Skrifterna, 20, 40

Talanger, 63, 72

Tempel, 56, 75, 76, 78, 79

Tro, 14, 20, 38, 40, 41, 63,
66, 70

Uppenbarelse, 42

Ärlighet, 38

**President
Dieter F. Uchtdorf**

andre rådgivare i första
presidentskapet

ALLT ÄR väl

När jag reflekterar över vårt pionjärarv är psalmen "Kom, kom Guds folk" (*Psalmer*, nr 19) något av det mest berörande jag kommer att tänka på. De som företog den långa resan till Saltsjödalens sjöng ofta den här psalmen under vandringen.

Jag är väl medveten om att allt inte var väl med dessa heliga. De drabbades av sjukdomar, hetta, trötthet, köld, rädsla, hunger, smärta, tvivel, ja, till och med döden.

Men trots att de hade all anledning att ropa "allt är inte väl", hade de en inställning som vi måste beundra i dag. De såg bortom sina problem, mot eviga välsignelser. De var tacksamma i sina omständigheter. Trots bevis på motsatsen sjöng de med all sin själs övertygelse: "Allt är väl!"

Våra lovord till pionjärerna är tomma om de inte skapar en inre eftertanke. Jag vill ta upp några av deras egenskaper som inspirerar mig när jag begrundar deras uppoffringar och beslutsamhet.

Medkänsla

Pionjärerna brydde sig om varandra oberoende av social, ekonomisk eller politisk bakgrund. Också när det försenade dem, var besvärligt eller innebar personliga uppoffringar och arbete hjälpte de varandra.

I vår målinriktade och själviska värld kan mål för enskilda eller grupper ges företräde framför att ta hand om andra eller stärka Guds rike. I dagens samhälle kan

det tyckas som om vi mäter vårt värde efter de ideologiska mål vi uppnår.

Det kan vara utmärkt att sätta upp och uppnå mål. Men när målen uppnås till priset av att åsidosätta, ignorera eller skada andra, kan framgången bli för dyrköpt.

Pionjärerna vakade över människorna i sitt kompani, men de tänkte också på dem som kom efter och sådde grödor för dessa vagntåg.

De visste vilken styrka släkt och vänner kunde ge. Och eftersom de litade till varandra blev de starka. Vänner blev familjemedlemmar.

Pionjärerna är en bra påminnelse om varför vi måste motstå frestelsen att isolera oss och i stället sträcka oss ut och hjälpa varandra och visa varandra medkänsla och kärlek.

Arbete

"Kom, kom Guds folk, ej kamp och möda räds."

Den här frasen blev som en nationalsång för de trötta vandrarna. Det är svårt att föreställa sig hur hårt de här enastående själarna arbetade. Vandringen i sig var för dem något av det lättaste. De måste alla samarbeta för att skaffa mat, reparera vagnar, ta hand om djur, hjälpa sjuka och svaga, söka efter och hämta vatten, samt skydda sig mot elementens överhängande faror och vildmarkens många hot.

De vaknade varje morgon med tydligt fastställda avsikter

och mål som alla förstod: att tjäna Gud och medmänskan och att nå fram till Saltsjödal. De här avsikterna och målen var tydliga för dem varje dag. De visste vad de behövde göra och att varje dags framsteg var viktiga.

I vår tid – när så mycket av det vi vill ha är lättillgängligt – är det frestande att gå åt sidan eller ge upp när vägen framför oss blir lite gropig eller när uppførsbacken blir brantare. Vid sådana tillfällen kan det vara inspirerande att tänka på de män, kvinnor och barn som inte tillät sjukdomar, svårigheter, smärta, eller ens döden att hindra dem från att fortsätta på den väg de valt.

Pionjärerna lärde sig att hårt arbete fördjupade och stärkte kropp, sinne och ande; förstörde deras insikt om deras gudomliga natur och ökade deras medkänsla för andra. Den här vanan formade deras själar och blev till välsignelse för dem långt efter att deras färd över slätterna och bergen var avslutad.

Optimism

När pionjärerna sjöng gav de uttryck för en tredje lärdom: "Blott med fröjd framåt drag!"

Det är en av vår tids stora paradoxer att vi har välsignats med så mycket och ändå kan vara så olyckliga. Västlandets och teknikens under överväldigar oss och matar oss med säkerhet, underhållning, omedelbar tillfredsställelse och bekvämlighet. Och ändå ser vi så många olyckliga människor omkring oss.

Pionjärerna, som offrade så mycket, fick vara utan och hungra efter de mest grundläggande förnödenheterna för överlevnad. De insåg att lycka inte kommer genom tur eller av en slump. Den kommer definitivt inte av att man får alla sina önskningar uppfyllda. Lycka kommer inte av yttre omständigheter. Den kommer inifrån – oavsett vad som händer omkring oss.

Pionjärerna visste det, och i den andan fann de glädje i varje omständighet och i varje prövning – även i de prövningar som plågade deras själar innersta väsen.

Prövningar

Ibland ser vi tillbaka på vad pionjärerna utstod och säger lättade: "Tack och lov att jag inte levde på den tiden." Men jag undrar om inte dessa modiga pionjärer kanske hade sagt samma sak om de hade kunnat se vår tid.

Fastän tiderna och omständigheterna har förändrats, har principerna för att möta prövningar

UNDERVISA FRÅN DET HÄR BUDSKAPET

Ni kan börja med att sjunga "Kom, kom Guds folk" (*Psalmer*, nr 19), med dem ni besöker. Du kan berätta om när du eller någon du känner tillämpade principerna medkänsla, flit eller optimism. Om du känner dig manad kan du vittna om välsignelserna av att följa de här principerna och lova dem du besöker att de kan få liknande välsignelser.

och framgångsrikt leva tillsammans som medkännande och blomstrande gemenskap under Gud inte förändrats.

Av pionjärerna kan vi lära oss att ha tro och lita på Gud. Vi kan lära oss att ha medkänsla med andra. Vi kan lära oss att arbete och flit välsignar oss, inte bara timligt utan också andligt. Vi kan lära oss att glädje är något vi har tillgång till oavsett våra omständigheter.

UNGDOMAR

För en uppteckning

President Uchtdorf jämför vår tid med pionjärernas. Du kanske inte har vandrat över slätterna, men du är mer lik pionjärerna än du kanske tror! Du kan också visa medkänsla, arbeta hårt och vara optimistisk. Och liksom vi vet att pionjärerna hade de här egenskaperna tack vare uppteckningarna de förde, kan dina efterkommande också lära känna dig genom din dagbok.

Ta några minuter och skriv ner lite om dig själv i din dagbok. Du kan skriva om sådant som är andligt, som hur du fick ett vittnesbörd eller övervann svårigheter med din himmelske Faders hjälp. Du kan också hjälpa dina barnbarns barnbarn (som kanske läser din dagbok en dag!) att förstå hur din vardag såg ut. Vilka projekt arbetar du på i skolan? Hur ser ditt rum ut? Vilket är ditt favoritminne av din familj?

När du börjar skriva lite varje dag så kommer du inte bara att tydligare se hur din himmelske Fader hjälper dig i ditt dagliga liv liksom han vägledde pionjärerna, utan du kommer också att lämna ett arv till dina egna framtida efterkommande.

Det bästa sättet att hedra och visa tacksamhet för pionjärerna är att i våra egna liv vara trogna Guds bud, visa medkänsla och kärlek till våra medmänniskor och tillämpa fliten, optimismen och glädjen som pionjärerna visade så väl i sina liv.

När vi gör det kan vi nå bortom tidens decennier, ta dessa ädla pionjärs händer i våra och sjunga med dem: "Allt är väl! Allt är väl!" ■

BARN

Följ pionjärernas exempel

President Uchtdorf nämner några exempel på hur pionjärerna visade kärlek till sin himmelske Fader. Du kan följa deras exempel. Här är några förslag som kan hjälpa dig att komma igång:

MEDKÄNSLA

- ☐ Skriv ett kort med några vänliga ord eller baka något gott till någon som är ledsen.
- ☐ Hjälp en klasskamrat att göra sina läxor.

ARBETE

- ☐ Sätt upp ett mål. Gör något varje dag den här månaden som hjälper dig att nå ditt mål.
- ☐ Hjälp dina föräldrar att laga middag.

OPTIMISM

- ☐ Gör en lista över tio saker i livet som gör dig glad.
- ☐ Le mot alla du möter.

Studera det här materialet under bön och försök få veta vad du ska prata om. Hur kan din kunskap om Frälsarens liv och roller stärka din tro på honom och välsigna dem du vakar över genom besöksundervisningen? För mer information, gå till reliefsociety.lds.org.

Jesu Kristi gudomliga egenskaper: Förlåtande och barmhärtig

Det här är ett budskap i en serie besökslärary-budskap som handlar om Frälsarens gudomliga egenskaper.

Vetskapen om att Jesus Kristus har varit förlåtande och barmhärtig mot oss kan hjälpa oss att förlåta och visa barmhärtighet mot andra. "Jesus Kristus är vårt föredöme", har president Thomas S. Monson sagt. "Hans liv är en kärlekens arvedel. Han botade de sjuka, han lyfte de förtryckta, han räddade syndaren. Den vredgade pöbeln tog till slut hans liv. Men ändå ljuder från Golgatas kulle orden: 'Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör' – det yppersta uttrycket i jordelivet för medkänsla och kärlek."¹

Om vi förlåter andra deras överträdelser så kommer vår himmelske Fader också att förlåta oss. Jesus uppmanar oss: "Var barmhärtiga så som er Fader är barmhärtig" (Luk. 6:36). President Dieter F. Uchtdorf, andre

rådgivare i första presidentskapet, har sagt: "Förlåtelsen för *våra* synder är villkorad. Vi måste omvända oss. ... Har vi inte alla, en eller annan gång, ödmjukt nalkats nådens tron och väd-jat om barmhärtighet? Har vi inte av all vår själ önskat barmhärtighet – att bli förlåtna för fel vi gjort och synder vi begått? ... Låt Kristi försoning förändra och hela ditt hjärta. Älska varandra. Förlåt varandra."²

Ytterligare skriftställen

Matteus 6:14–15; Johannes 6:36–37; Alma 34:14–16

SLUTNOTER

1. Thomas S. Monson, "Kärlek – kärnan i evangeliet", *Liahona*, maj 2014, s. 91.
2. Dieter F. Uchtdorf, "De barmhärtiga skall få barmhärtighet", *Liahona*, maj 2012, s. 70, 75, 77; kursivering i originalet.
3. Jeffrey R. Holland, "Rikets fridsbudskap", *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 80.

Tro, Familj, Tjänande

Från skrifterna

Äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kvorum har sagt: "Vi ska förlåta liksom vi själva blir förlåtna."³ Berättelsen om den återfunne sonen visar oss båda sidorna av förlåtelsen: En son blir förlåten och den andra sonen kämpar med att förlåta.

Den yngre sonen tog sitt arv, spenderade det snabbt, och när det blev hungersnöd arbetade han med att mata svin. I skrift-erna står det: "Då kom han till besinning" och återvände hem och sa till sin far att han inte var värdig att kallas hans son. Men hans far förlät honom och slaktade den gödda kalven till en fest. Den andre sonen återvände från arbetet på fälten och blev arg. Han påminner sin far om att han har tjänat honom i många år och aldrig överträtt hans bud, "och mig har du aldrig gett ens en killing, så att jag kunde vara glad med mina vänner". Fadern svarade: "Mitt barn, du är alltid hos mig, och allt mitt är ditt. Men nu måste vi ha fest och glädja oss. Ty denne din bror var död men har fått liv igen, han var förlorad men är återfunnen" (se Luk. 15:11–32).

Att begrunda

Hur kan förlåtelse vara bra för den som förlåter?

ANTECKNINGAR FRÅN APRILKONFERENSEN 2015

"Vad jag, Herren, har talat, det har jag talat, ... antingen genom min egen röst eller genom mina tjänares röst, ty det är detsamma" (L&F 1:38).

När du går igenom talen från generalkonferensen i april 2015 kan du använda de här sidorna (och Anteckningar från konferensen i kommande nummer) som ett hjälpmedel för dig i dina studier och tillämpningar av aktuella lärdomar från levande profeter och apostlar och andra ledare i kyrkan.

PROFETISKT LÖFTE

Templets välsignelser är ovärderliga

"När vi besöker templet, när vi minns de förbund vi ingått där, kan vi lättare övervinna ... frestelserna [vi möter] och uthärda våra prövningar. I templet kan vi finna frid.

Templets välsignelser är ovärderliga. En som jag är tacksam för varje dag är den som min älskade hustru Frances och jag tog emot när vi knäböjde vid ett heligt altare och ingick förbund som band oss samman för all evighet.

Det finns för mig ingen dyrbarare välsignelse än den frid och tröst jag får genom vetskapen att hon och jag kommer att vara tillsammans igen.

Må vår himmelske Fader välsigna oss att vi må ha andan av tillbedjan i templet, att vi må lyda hans bud och att vi noggrant må följa i vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, fotspår."

President Thomas S. Monson, "Templets välsignelser", *Liahona*, maj 2015, s. 93.

LÄROPUNKTER

Religionsfrihetens hörnstenar

"När vi går längs den andliga frihetens stig i dessa sista dagar, måste vi förstå att om vi ska kunna använda vår handlingsfrihet måste vi ha religionsfrihet. ...

Det finns fyra hörnstenar i fråga om religiös frihet som vi som sista dagars heliga måste förlita oss på och beskydda.

Den första är friheten att tro. Ingen bör kritiseras, förföljas eller angripas av enskilda, eller av regeringar, för vad han eller hon tror om Gud. ...

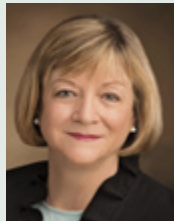
Den andra ... är friheten att berätta om vår tro och våra uppfattningar för andra. ...

Den tredje ... är friheten att bilda en religiös organisation, en kyrka, att i frid dyrka tillsammans med andra. ...

Den fjärde ... är friheten att leva efter vår tro – att fritt få utöva tron inte bara i hemmet och i möteshuset, utan också på offentliga platser."

Äldste Robert D. Hales i de tolv apostlarnas kvorum, "Bevara handlingsfriheten och beskydda religionsfriheten", *Liahona*, maj 2015, s. 112.

”FAMILJEN: ETT TILLKÄNNAGIVANDE FÖR VÄRLDEN”

”Det finns tre principer som lärs i tillkännagivandet som jag tror behöver speciellt försvaras. ...

Låt oss hjälpas åt att bygga Guds rike genom att modigt stå upp och försvara äktenskapet, föräldraskapet och hemmet. Herren behöver oss som modiga, ståndaktiga och orubbliga krigare som vill försvara hans plan och undervisa kommande generationer om hans sanningar.”

Bonnie L. Oscarson, Unga kvinnors generalpresident, ”Försvare av tillkännagivandet om familjen”, *Liahona*, maj 2015, s. 15, 16.

För fler artiklar om äktenskapet och familjen från kvinnornas allmänna möte under generalkonferensen i april 2015, se Cheryl A. Esplin, ”Att fylla våra hem med ljus och sanning”, s. 8, och Carole M. Stephens, ”Familjen är från Gud”, s. 11.

1. Äktenskap mellan en man och en kvinna.

2. Mödrars och fäders roller.

3. Hemmets helighet.

HÄRLIGA BERÄTTELSEFRÅN KONFERENSEN

Vad fångar vår uppmärksamhet mer än en härlig berättelse? Här är tre av de många berättelserna som återgavs under konferensen:

- Vilket slags jord är du i liknelsen om såningsmannen? Hur kan ditt liv förändras av att du inser det?
– Se Dallin H. Oaks, ”Liknelsen om såningsmannen”, s. 32.
- Vilka djupa upplevelser hjälpte en ung mor att återvända till Jesu Kristi evangelium?
– Se Rosemary M. Wixom, ”Återvänd till tron”, s. 93.
- Hur kan den dramatiska berättelsen om två bröder som fastnar på en bergvägg öka vår förståelse av Jesu Kristi försoning? – Se Jeffrey R. Holland, ”Där rättvisan, kärleken och nåden möts”, s. 104.

Gå till conference.lds.org för att läsa, se eller lyssna på generalkonferenstal.

KYRKANS ORGANISATION ÄR GUDOMLIG

Nya medlemmar i kyrkan får ofta höra begrepp som de inte hört förut: prästadömsnycklar, avskilja, handpåläggning, dop för de döda, veckoträffar, Hjälpföreningen och så vidare. Och de får höra välbekanta ord som används på obekanta sätt: diakon, patriark, biskop, rådgivare, sakrament, ämbete, avlösning, vittnesbörd, förrättning och många andra.

Om du är i den situationen så oro dig inte. Ju mer du går i kyrkan, studerar skriften och lektionsmaterial och umgås med kyrkans medlemmar, desto bättre kommer du att förstå

de här begreppen. Under tiden ska du inte tveka att fråga medlemmarna i din församling eller gren. De förklarar gärna det som du tycker verkar konstigt.

Begrepp och ord som de vi nämnde tidigare är viktiga eftersom de speglar kyrkans lära, riktlinjer, sedvänjor och organisation, vilka kommer från skriften och genom uppenbarelse till nutida profeter. Frälsaren leder sin kyrka i dag genom att uppenbara sin vilja till första presidentskapet (kyrkans president och hans två rådgivare) och de tolv apostlarnas kvorum. Kyrkan i dag är organiserad på i princip samma sätt som Herren organiserade den när han var på jorden (se Trosart. 1:6). Liksom under bibelns tid har vi profeter, apostlar,

sjuttio, missionärer som går ut två och två, samt biskopar och andra lokala ledare.

Alla som verkar i kyrkan är volontärer. De kallas (blir ombedda att tjäna) genom inspiration från sina ledare. Med tiden kommer du att få ett ämbete – ett ansvar, ett tillfälle att tjäna. När du villigt tackar ja till det, och uppfyller det så gott du kan, välsignar Herren dina ansträngningar att tjäna hans barn. Oavsett din bakgrund kan du bidra med värdefulla andliga gåvor. Som medlem i kyrkan är du en del av "Kristi kropp" (se 1 Kor. 12). Ditt bidrag är viktigt för att kyrkan ska fungera bra. ■

För mer information, se Moroni 6; Läran och förbunden 20 och "Church Organization" på [lds.org/topics](https://www.lds.org/topics).

GRUNDAD PÅ APOSTLAR OCH PROFETER

Ni är "inte längre gäster och främlingar utan medborgare tillsammans med de heliga och tillhör Guds familj.

Ni är uppbyggda på apostlarnas och profeternas grund, där hörnstenen är Kristus Jesus själv."

Efesierbrevet 2:19–20

Ledarna för din församling verkar i ett presidentskap (en president och två rådgivare):

Biskopen och hans två rådgivare bildar ett biskopsråd som presiderar över församlingen.

Hjälpföreningens presidentskap tjänar kvinnorna i församlingen och hjälper till att stärka deras familjer.

Presidentskapet för äldstevorurumet och högprästernas gruppledare tjänar männen i församlingen och hjälper till att stärka deras familjer.

Primärs presidentskap tjänar barnen, och Presidentskapen för Unga män och Unga kvinnor tjänar ungdomarna från 12 till 18 år.

Söndagsskolans presidentskap har tillsyn över Söndagsskolans kurser och hjälper till att förbättra inläringen och undervisningen av evangeliet i församlingen.

Kyrkans välfärdstjänst: 30 år av tjänande

Principen att tjäna vår nästa är inte ny. I alla tider har kyrkan ägnat sig åt att hjälpa de fattiga och behövande.

För trettio år sedan, den 27 januari 1985, sågs ett exempel på detta under en särskild fasta då kyrkans medlemmar donerade 6 miljoner dollar för att hjälpa svältens offer i Etiopien. Detta var början på vad som skulle bli kyrkans välfärdstjänst. Samma år fick man genom en fasta i november in ytterligare 5 miljoner dollar till hjälp åt svältande. De här två fastetillfällena påskyndade verket i vår tid.

Under de 30 år som gått sedan dess har kyrkan levererat hjälp för 1,2 miljarder dollar till lidande människor.

Det innefattar mat, husrum, läkemedel, kläder och hjälpartiklar. Dessutom har kyrkan erbjudit långtidshjälp genom kampanjer för att få fram rullstolar, vaccin, rent vatten, näring, synvård samt vård av mödrar och nyfödda. Kyrkan samarbetar med andra ansedda hjälporganisationer för att göra det mesta av alla donationerna.

President Thomas S. Monson har ofta sagt att vi som medlemmar i kyrkan har ett ansvar att hjälpa hungrande, hemlösa och betryckta. Kyrkans medlemmar har tagit till sig utmaningen. Utan fanfarer eller offentligt tack har de i tysthet bidragit med miljontals timmar av tjänande och hundratal miljoner dollar. Förutom

att bidra till hjälpfonder på donations-talongerna har medlemmar gett till LDS Philanthropies, gått ut som missionärer, varit goda vänner och grannar, gett frivilligt arbete i välfärdsanläggningar och samhällen samt givit tid och kärlek till hundratusentals ansedda lokala organisationer.

När de gör det, börjar de göra som Frälsaren lärde om att sörja för de fattiga och behövande.

”Ty jag var hungrig och ni gav mig att äta. Jag var törstig och ni gav mig att dricka. Jag var främling och ni tog emot mig. ...

Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig” (Matt. 25:35, 40). ■

Templen ger tid för familjen

För att hjälpa familjer besöka templet tillsammans, har nu tid avsatts varje vecka i templens dopavdelningar för att familjer ska kunna planera ställföreträdande dop utan långa väntetider. Ring ert lokala tempel för att få tider och boka tid. ■

Hjälp för familjer

Hemmaftonslektioner finns nu att tillgå för att hjälpa föräldrar undervisa sina barn om hur de bör handskas med pornografi.

Lektionerna, som finns på **overcomingpornography.org/resources**, omfattar "My body is from God," "The Spirit can help me choose good media", "What should I do if I see pornography?" "The Savior desires to forgive and heal the wounds of pornography" samt "Sexual intimacy is sacred and beautiful".

De här resurserna ger tankar för diskussioner och behöver inte tas i någon speciell ordning. ■

LDS.org förbättrar funktioner

Förutom ny vit bakgrund och blå menyer, har LDS.org fått förbättrade funktioner tidigare i år.

Ett val av land och språk ersätter språksektorn för att underlätta att hitta lokalt material på sitt eget lands kommunikationssidor.

Landets kommunikationssidor har nu samma navigationsmenyer som lds.org: Skrifterna, lärdomar, resurser och nyheter. Det ger medlemmarna tillgång till lokalt material och kyrkans resurser utan att öppna lds.org och att välja mellan lokalt innehåll och innehåll i lds.org vid sökning. ■

Förslag till familjens hemafton

Familjens hemafton firar år 2015 två viktiga händelser i sin historia.

För ett hundra år sedan, uppmanade president Joseph F. Smith (1838–1918) och hans rådgivare kyrkans medlemmar att avsätta en kväll för tillväxt och studier tillsammans. De lovade att de som gjorde detta skulle bevittna större kärlek i hemmet och ökad lydnad mot föräldrarna. Begreppet hemafton var inte helt nytt, men denna uppmaning från första presidentskapet den 27 april 1915 hjälpte vanan att bli mer spridd.

För femtio år sedan förnyade president David O. McKay (1873–1970) betoningen på familjens hemafton. I januari 1965 beställde han den första lektionsboken för familjens hemafton, med lektioner att undervisa varje vecka i hemmet. År 1970 föreslogs måndag kväll för familjens hemafton.

Idag, 100 år efter dess införande och 50 år efter att den åter betonades, är familjens hemafton fortfarande viktig i kyrkans medlemmars liv. ■

Äldste
Marcus B. Nash
i de sjuttios
kvorum

Pionjärerna

ETT ANKARE FÖR VÅR TID

Kom ihåg pionjärerna, deras berättelser och Guds stödjande, frälsande och befriande kraft som kom till följd av deras tro och hopp.

Berörd av kraften i sin tro på Gud lämnade Isaac Bartlett Nash (ovanstående foto och målningen till höger) sitt hemland Wales, seglade över Atlanten och korsade slätterna för att förena sig med de heliga i Salt Lake City.

Ar 1832 bodde Weltha Bradford Hatch – en av min fru Shelleys förfäder – och hennes man Ira i det lilla samhället Farmersville i staten New York, nära Lake Seneca. När missionärerna Oliver Cowdery och Parley P. Pratt knackade på hemma hos familjen Hatch, köpte Weltha en Mormons bok och läste den med en gång. Hon blev övertygad om att den var sann och bad om att få döpas.

Men hennes man ville att hon skulle vänta på grund av de ökande förföljelserna och barnet som var på väg. Weltha döptes kort efter förlossningen, men först fick man hugga ett hål i isen på floden där förrättningen skulle utföras!¹

Ira blev intresserad av evangeliets budskap. Han ville veta mer och kände sig även manad att ge ett bidrag till byggandet av Kirtland-templet. Därför åkte han och Weltha med häst och vagn till Kirtland i staten Ohio för att träffa profeten Joseph Smith. När de anlände fick de veta att profeten höll på att fälla träd tillsammans med en grupp män i en närbelägen skogsduge.

När de kom fram till skogsdungen högg en av männen fast sin yxa i trädet, gick fram till dem och sa: "Broder Hatch, jag har väntat på dig i tre dagar. Pengarna som du har med dig ska användas till att bygga talarstolen i templet."

Den mannen var Joseph Smith. Det behöver väl knappast nämnas att Ira döptes, och sedan återvände han och Weltha till sitt hem, samlade ihop sina ägodelar och förenade sig med de heliga i Kirtland.²

En av mina förfäder, Isaac Bartlett Nash, blev medlem i Wales och korsade Atlanten och slätterna innan han förenade sig med de heliga i Salt Lake City. Efter ankomsten hörde han en av kyrkans presiderande äldster fördöma bruket av tobak med följande ord: "Det finns äldster bland de församlade här som nu har tobak i munnen, fastän inte ens en gris skulle tugga på det usla ogräset." Isaac hade en bit tuggtobak i munnen som han snabbt tog ut och släppte ner på golvet. Sedan sa han till tobaken: "Stanna nu kvar där tills jag kommer och hämtar dig." Men det gjorde han aldrig.³

Vad var det som fick Weltha att döpas i en igenfrusen flod i stället för att vänta till sommaren? Vad motiverade Ira att åka från New York till Ohio och sedan donera pengar till ett tempel som byggdes av en kyrka som han ännu inte tillhörde? Vad fick Isaac att överge sitt hemland, segla över Atlanten, korsa slätterna och sedan lägga tuggtobak till listan över sådant som han hade slutat med?

President Gordon B. Hinckley (1910–2008) sa: "Kraften som manade på våra föregångare i evangeliet var kraften i deras gudstro. Det

Övertygad om att Mormons bok var sann bad Weltha Bradford Hatch om att få döpas i en igenfrusen flod i stället för att vänta till sommaren.

var samma kraft som möjliggjorde uttåget ur Egypten, vandrigen genom Röda havet, den långa resan genom öknen och etablerandet av Israel i det utlovade landet.”⁴

Tro är både en handlingens och en kraftens princip.⁵ Det ”är inte att ha fullkomlig kunskap om något” (Alma 32:21). Snarare är det en ”visshet” som kommer från Anden (se Hebr. 11:1) som får oss att handla (se Jak. 2:17–26; 2 Nephi 25:23; Alma 34:15–17) och att följa Frälsaren och att hålla alla hans bud, också när uppoffringar krävs och vi ställs inför prövningar (se Ether 12:4–6).⁶ Lika säkert som att solen går upp på morgonen, lika säkert är det att tro framkallar hopp – en förväntan om det goda som ska komma (se Moroni 7:40–42) – och att den ger oss Herrens stödjande kraft.⁷

Om tron var kraften som manade på våra pionjärföregångare, så var hoppet som den tron framkallade det som förankrade dem. Moroni skrev:

”Genom tro fullbordas allting –

därför kan var och en som tror på Gud förvisso hoppas på en bättre värld, ja, på en plats på Guds högra sida, vilket hopp kommer av tro och blir ett ankare för människornas själar, vilket gör dem fasta och ståndaktiga, alltid rika på goda gärningar, och leder dem till att prisa Gud” (Ether 12:3–4).

Pionjäernas starka tro på Kristus fick dem att handla med hopp, med en förväntan om det goda som ska komma – inte bara till dem själva utan också till deras efterkommande. Tack vare det hoppet var de fasta och ståndaktiga, ledda till att prisa Gud i alla situationer. Gud manifesterade sig på mirakulösa sätt för dem som var ståndaktigt trofasta.

Hur kan de här pionjärerna bli ett ankare för oss i dag? Jag har tre förslag.

Kom ihåg pionjärerna

Kom ihåg pionjärerna, deras berättelser och Guds stödjande, frälsande och befriande kraft som kom till följd av deras tro och hopp. Våra pionjärförfäder hjälper oss inse

vilka vi är som förbundsfolk och bekräftar att vår Gud – som vi har ingått förbund med och som ”inte förändras” (Mormon 9:19) – välsignar oss i våra svårigheter och prövningar, precis som han välsignade våra pionjärförfäder.

Alma lärde att Gud ”kommer att uppfylla alla de löften som han skall ge [oss], ty han har uppfyllt de löften som han har givit våra fäder” (Alma 37:17). Med den vetskapen inspireras vi av pionjärerna att också handla i tro och vara förankrade i vårt hopp.

Det här är ankaret vi söker efter i vår moraliskt, andlig och timligt tumultartade värld; en levande, drivande tro på Kristus och ett hopp som förankrar oss i hans vägar.

Berättelsen om Willies och Martins handkärrekompanier har blivit en symbol för de tidiga pionjärernas tro och hopp. Det är ett underverk att bara omkring 200 av cirka 1 000 medlemmar i kompaniet dog.⁸ Deras räddares trosfyllda och hoppfulla ansträngningar, åtföljda av gudomlig hjälp, räddade handkärrekompanierna.⁹

Efter att ha lämnat Saltsjödalén mötte räddarna samma tidiga, stränga och obarmhärtiga vinterstormar som hade drabbat handkärrekompanierna. Konfronterade av naturens raseri vacklade några av räddarna i sin tro, de förlorade hoppet och vände tillbaka.

Reddick Allred, däremot, höll sig i tre veckor troget kvar vid en räddningsstation i det våldiga vintervädret. När en annan räddare försökte övertala broder Allred att följa med honom tillbaka, vägrade Reddick:

”Jag tackade nej till hans förslag och ... rådde honom att stanna kvar, för kompaniet var beroende av oss för sina liv”, skrev han i sin dagbok. ”Då ... föreslog han att eftersom

jag var president för stationen och de litade till mig, att jag skulle fråga Herren vad vi skulle göra. Jag motsade mig detta eftersom [Herren] redan hade sagt vad han ville att [vi] skulle göra.”¹⁰

En sådan orubblig tro under svårigheter skapar ståndaktiga män och kvinnor och ger säker ledning när förvirrande stormar rasar. En av följderna av en sådan tro är att de som har den kan vårda, rädda och välsigna andra. Föreställ dig vilken värme Reddick Allred kände när han såg handkärrekompaniet komma fram till hans station. Förställ dig vilken glädje kompaniet kände när de såg honom!

Kom ihåg deras enighet

Kom ihåg att pionjärerna i det stora hela var eniga. Historiker har observerat att de sista dagars heligas migration skilde sig åt från andra migrationer till västra Amerika.

”Det var bokstavligt talat byar på marsch, byar av måttfulla, solidariska och disciplinerade människor – något som ingen hört talas om någon annanstans på vägarna västerut. ...

”Det var inte många emigranter på väg mot Kalifornien eller Oregon som någonsin tänkte på människorna som kom efter dem. ... Så var det inte med mormonerna. Det pionjärkompanierna tänkte först på var att hitta bra lägerplatser, ved, vatten och gräs, samt att mäta avstånd och sätta upp milstolpar. De och efterföljande kompanier arbetade flitigt på att bygga broar och jämna ut de branta backarna ner mot vadställena. De byggde flottar och färjbåtar och lämnade kvar dem så att andra kompanier kunde använda dem senare.”¹¹

Anledningen till den här skillnaden var att

VÄRLDEN BEHÖVER PIONJÄRER

”Kan vi på något sätt uppbåda modet och målmedvetenheten som karaktäriserade pionjärerna under en tidigare generation? Kan det faktiskt vara så att du och jag är pionjärer? Jag vet att vi kan vara det. Hur mycket behöver inte världen pionjärer i dag!”

President Thomas S. Monson,
”Världen behöver pionjärer i dag”, *Liahona*, juli 2013, s. 5.

”Pengarna som du har med dig ska användas till att bygga talarstolen i templet”, sa profeten Joseph Smith till Ira Hatch vid deras första möte. Ira imponerades av profeten, döptes och flyttade med sin hustru från staten New York till Kirtland i Ohio.

kyrkans medlemmar kom för att bygga Sion. Praktiskt sett är Sion en plats där var och en högakhtar ”sin broder som sig själv och [utövar] dygd och helighet inför [Herren]” (L&F 38:24). Sion – ett samhälle där människorna är av ett hjärta och ett sinne och lever i rättfärdighet, utan några fattiga (se Mose 7:18) – var och är resultatet av att var och en strävar ”efter det som är till hans nästas fördel och [gör] allt med blicken endast fäst på Guds ära” (L&F 82:19).

Den här känslan av gemenskap och delat ansvar föranledde en enad ansträngning att följa Guds profet. Det är en stor anledning till att pionjärerna lyckades så bra, och det är ett viktigt arv som de lämnat efter sig till oss. De viskar att också vi får framgång genom Herrens makt när vi handlar som ett, med en känsla av gemenskap och delat ansvar, för att följa Herrens profet.

För pionjärandan vidare

Vi har ett ansvar att ingjuta samma anda hos våra barn och barnbarn som styrde

pionjärernas fotsteg. Ett exempel på hur man gör det kan vi se hos familjen Muñoz i Otavalo, Ecuador. I mars 2013 träffade jag broder Juan José Muñoz Otavalo, hans fru Laura och en av deras söner, Juan Amado, för att få höra om deras tid i kyrkan. Jag fick veta att broder Muñoz var en av de första omvända i Otavalo.

När broder Muñoz var liten fick han en Mormons bok på spanska. Han kunde inte läsa den, men han kände en mäktig kraft och ande när han höll i den. Han gömde den hemma, för han visste att hans bröder skulle förstöra den.

Då och då tog han fram boken ur gömstället bara för att hålla i den och känna dess kraft. Efter stora motgångar och motstånd blev han medlem i kyrkan och var en av de första missionärerna som kallades från byn Otavalo. Senare gifte han sig med en återvänd kvinnlig missionär och tillsammans bildade de en trofast familj med evangeliet i centrum. Han verkade trofast som ledare i kyrkan och hjälpte till

Pionjärer som Juan José Muñoz Otavalo och hans fru Laura från Otavalo i Ecuador, lär oss att vi för vidare ett pionjärarv genom att berätta om, visa och följa evangeliets väg, så att andra kan följa dem.

att översätta Mormons bok och tempelförrättningarna till sitt modersmål quechua.

Juan Amado, en återvänd missionär, grät när vi lyssnade på broder Muñoz berättelse om tro. När fadern var klar, sa den här gode sonen: "Jag har alltid uppskattat de första pionjärerna som vandrade över slätterna med sina handkärror i Nordamerika. Deras tro och hängivenhet har inspirerat mig och berört mig djupt i hela mitt liv. Men inte förrän i dag insåg jag att det finns pionjärer också här i Otavalo, och de är mina föräldrar! Det gör mig mycket glad."

Broder och syster Muñoz lär oss att vi för vidare ett arv av tro genom att *vara* pionjärer – genom att öppna, visa och följa evangeliets väg, så att andra kan följa den. När vi ständigt utövar tro på Herren och förankrar våra själar i hoppet om honom, blir vi "fasta och ståndaktiga, alltid rika på goda gärningar, och [leds] ... till att prisa Gud" (Ether 12:4). Då hjälper vi, liksom Reddick Allred, dem som gått vilse på livets väg, och de – inklusive framtida generationer – lär av oss om kraften och friden i ett sådant liv.

Äldste M. Russell Ballard i de tolv kворum har sagt:

"De flesta av oss blir inte ombedda att visa vår tro och vårt mod genom att packa våra tillhörigheter på vagnar eller handkärror och gå 200 mil. Vi har andra prövningar i dag – andra berg att bestiga, andra floder att korsa, andra dalar som vi ska få att 'blomstra som en lilja' (Jes. 35:1). ...

Vår svårighet ligger i att leva i en värld genomsyrad av synd och andlig likgiltighet där njutningslystnad, oärlighet och penningbegär verkar finnas överallt. Vår tids ödemark är fylld av förvirring och motstridiga budskap."

Vi får inte bli likgiltiga inför Guds bud, tillägger äldste Ballard. "För att motstå världens frestelser och ondska krävs det en nutida pionjärs tro och styrka."¹²

Må också var och en av oss bestämma sig för att vara en pionjär och gå före och bana vägen för andra som kämpar i en värld full av synd, förvirring och tvivel. Må vi minnas pionjärerna och deras berättelser, minnas att de kom för att bygga Sion med gemensamma krafter, och sedan ta emot ansvaret att införliva en sådan tro hos alla vi möter – särskilt den uppväxande generationen – och att göra det genom att frambära vårt eget "levande offer"

(Rom. 12:1), ett liv motiverat av tro på Herren Jesus Kristus, och förankrat i hoppet om allt det goda som ska komma tack vare honom.

Att vara pionjär innebär att vi inte tröttnar på att göra gott (se L&F 64:33). Weltha Hatch tyckte säkerligen inte att det var konstigt att hon döptes i en iskall flod. Inte heller ansåg Isaac Nash att det var något monumentalt att kasta en bit tuggtobak på marken. Och i fråga om Reddick Allred så gjorde han bara det som Herren befälde honom.

Av alla dessa små och enkla medel har det kommit något stort! Så låt oss komma ihåg att ingen ansträngning är för liten i det stora hela. När vi lever efter evangeliet, följer profeten, väljer tro framför tvivel och gör de små ansträngningarna som stärker tron och producerar ett hopp som är förankrat i själen, är var och en av oss en pionjär som banar vägen för andra att följa. ■

Från "Pioneers – Anchors for the Future", ett tal som hölls i Salt Lake City under ett morgonmöte för föreningen Sons of Utah Pioneers den 24 juli 2013.

SLUTNOTER

1. Se *Wandering Home: Stories and Memories of the Hatch Family* (1988), s. 3.
2. Se *Wandering Home*, s. 3.
3. Isaac Bartlett Nash, *The Life-Story of*

Isaac B. Nash, s. 2.

4. Gordon B. Hinckley, "The Faith of the Pioneers", *Ensign*, juli 1984, s. 5.
5. Se *Lectures on Faith* (1985); Hebr. 11:4–40; Jakob 4:6; Ether 12:7–22.
6. Se också *Lectures on*

Faith (1985), s. 69.

7. Se Handledning för skriftstudier, "Tro"; se också Alma 57:19–27; 58:10–13; Mormon 9:8–21; Moroni 7:33–37; Läran och förbunden 27:17.
8. Se Andrew D. Olsen,

The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers (2006), s. 470.

9. Se Olsen, *The Price We Paid*, s. 473–474.
10. I Olsen, *The Price We Paid*, s. 160.

11. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail* (1964), s. 11.
12. M. Russell Ballard, "Pionjärens tro och styrka då och nu", *Liahona*, juli 2013, s. 20, 21.

MORMONS BOKS

framkomst

*Liksom Joseph Smith behöver varken du
eller jag leva ett fullkomligt liv för att vara
kraftfulla verktyg i Guds händer.*

Matthew S. Holland

Det här är den andra av två artiklar om profeten Joseph Smith. Den första artikeln, "Vägen till Palmyra", finns i juni-numret 2015 av Liahona.

Joseph Smiths väg till Palmyra var beströdd med svårigheter och sorg och prövningar. Det var också hans arbete med att föra fram Mormons bok – en process som vid ett tillfälle föranledde hans allra djupaste förtvivlan.

På kvällen den 21 september 1823 var Joseph rastlös. Det hade gått tre år sedan den stora synen när han såg Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus ansikte mot ansikte som svar på sin innerliga vädjan om att få veta vilken kyrka som var den rätta. Sedan den dagen hade han "ofta [begått] många dåraktiga fel och [visat] prov på ungdomens svagheter och den mänskliga naturens svaga sidor" (Joseph Smith – Historien 1:28).

Medveten om dessa tillkortakommanden vädjade den 17-årige Joseph om "förlåtelse för alla [sina] synder och dårskaper" (Joseph Smith – Historien 1:29). Som svar visade sig en ängel vid sängen, berättar Joseph, "och han sade att Herren hade förlåtit mig för mina synder."¹

Ängeln, som kallade sig Moroni, sa till Joseph att boken var "skriven på guld-plåtar", att den innehöll "det eviga evangeliets fullhet" och att den hade grävt ner i en kulle nära hans hem i Palmyra, New York. Med boken "fanns två stenar i silverbågar – och dessa stenar, fästa vid en bröstplåt, utgjorde det som kallas urim och tummim", som "Gud hade berett ... i avsikt att boken skulle kunna översättas" (Joseph Smith – Historien 1:34, 35).

Två gånger till besökte Moroni den alltmör förundrade unge mannen och upprepade noga allt han hade sagt tidigare. Varje gång tillfogade han en varning "och sade att Satan skulle försöka fresta mig (till följd av min fars familjs små omständigheter) att ta plåtarna i avsikt att bli rik. Detta förbjöd han mig och sade att jag inte fick ha något annat för ögonen då jag hämtade plåtarna än att förhär-liga Gud, och inte fick påverkas av något annat motiv än att bygga upp hans rike. I annat fall kunde jag inte få dem" (Joseph Smith – Historien 1:46).

Dagen därpå var Joseph utmattad efter nattens upplevelser. Hans far lät honom gå hem från jordbruksarbetet, och när Joseph var på väg hem för att

vila besökte Moroni honom en fjärde gång. Ängeln uppmanade Joseph att gå till sin far och berätta för honom om synen, vilket Joseph gjorde. Sedan gick han till kullen som låg i närheten (se Joseph Smith – Historien 1:49–50).

När Joseph var framme vid kullen bände han upp en nedgrävd stenkista i vilken plåtarna låg, och sträckte ner händerna för att ta dem. När han gjorde det kastades han tillbaka av en stark chock som berövade honom hans styrka. När han ropade och frågade varför han inte kunde få plåtarna, sa Moroni till honom: ”Därför att du inte har hållit Herrens bud.”²

Trots ängels uttryckliga varning tänkte Joseph på att plåtarna skulle kunna lösa familjens ekonomiska problem.³ Därför fastställde Moroni en väntetid på fyra år så att Joseph kunde mogna och förbereda sitt hjärta och sinne för att ta emot kallelsen med de rena avsikter som krävs för ett sådant heligt verk.

När Joseph var på väg hem för att vila från jordbruksarbetet besökte Moroni honom en fjärde gång

Hinder för översättningen

Fyra år senare var Joseph äntligen redo. Men hindren för att översätta plåtarna var enorma. Som nygift måste Joseph arbeta för att försörja Emma och sig själv, förutom släktingar som fortfarande var mycket beroende av hans bidrag. Kanske ännu mer distraherande var att Joseph ställdes inför ett omfattande motstånd och en girighet från allmänheten som hotade att avslöja plåtarna och ta dem ifrån honom.

När en pöbelhop från Palmyra begärde att Joseph skulle visa plåtarna för dem eller bli insmord med tjära och fjäder, insåg han att han var tvungen att ge sig av.⁴ Så i slutet av 1827 lade Joseph plåtarna i en tunna med bönor, packade ihop några tillhörigheter, lånade 50 dollar av sin vän och en av de första troende, Martin Harris, och tog sin gravida hustru 16 mil söderut till Harmony i Pennsylvania, där de skulle bo hos Emmas föräldrar. Han hoppades att förändringen skulle mildra det dagliga arbetet och befria dem från den girighet och fientlighet som hade drabbat Palmyra.

Situationen förbättrades så pass den vintern att Joseph fick tid att översätta några skrivtecken i Mormons bok. I april flyttade Martin Harris till Harmony för att hjälpa Joseph som skrivare, och då kom översättningsarbetet igång på allvar. I mitten av juni – omkring fem år efter den avgörande dagen när Joseph hade uppmanats att bege sig till kullen Cumorah för att hämta plåtarna – hade de fått fram 116 manuskriptsidor av översättningen.⁵

Vid den tidpunkten vädjade Martin till Joseph om tillåtelse att ta manuskriptet till Palmyra och visa det för sin hustru Lucy, som förståeligt nog ville se ett bevis på vad som tog så mycket av hennes makes tid och medel. Men efter att ha frågat Herren fick Joseph två gånger befallningen att inte låta Martin ta manuskriptet.⁶

I ett desperat försök att lugna sin hustrus skepticism och allt hätskare krav tjatade Martin på Joseph igen. Joseph gick i vända inför Herren en tredje gång. Som svar sa Herren till Joseph att Martin fick ta manuskriptet om han bara visade det för fem utvalda personer och sedan omedelbart kom tillbaka med det. Motvilligt gav Joseph manuskriptet till honom, men först efter att Martin hade

Martin Harris stannade till vid grinden framför familjen Smiths hus, satte sig på staketet, drog ner hatten över ögonen och bara satt där.

undertecknat ett skrivet löfte om att göra som han hade blivit tillsagd av Herren.⁷

Det här var inledningen till en rad händelser som skulle dra ner Joseph lägre än något annat som någonsin skulle hända honom. En kort tid efter att Martin hade gett sig av födde Emma en liten pojke. Hon och Joseph gav sitt första barn namnet Alvin, en tröst och hyllning till Josefs älskade bror som hade dött fem år tidigare. Men tragiskt nog förstörde lille Alvin tomrummet i stället för att fylla det när han dog samma dag som han föddes, den 15 juni 1828.

Som om det inte skulle ha varit svårt nog att bära, var Emma själv farligt nära döden efter den långa och svåra förlösningen och den känsloladdade pressen av att förlora barnet. I två veckor oroade sig Joseph för Emma och vårdade henne tills hon blev frisk, samtidigt som han kämpade sig igenom sin egen sorg över barnets död. När Emma slutligen visade tecken på att ha fått hälsan tillbaka började Joseph tänka på Martin och manuskriptet.⁸

Emma såg hur orolig Joseph var och uppmanade honom att åka till Palmyra och se vad som hänt med Martin och

manuskriptet. Synbart nedstämt tog Joseph en diligens norrut. Utan att ha kunnat äta eller sova under resan kom Joseph fram till sitt föräldrahem. Då hade han gått drygt tre mil under natten från platsen där diligensen släppte av honom, med hjälp av en orolig medpassagerares (en "främling") stödjande arm, som tyckte synd om honom.⁹

Efter att Joseph hade kommit fram och ätit lite, kallade man på Martin. Han skulle komma till familjen Smith och äta frukost, men dök inte upp förrän vid lunchtid. Han gick sakta, stannade till vid grinden framför huset, satte sig på staketet, drog ner hatten över ögonen och bara satt där.¹⁰

"Allt är förlorat!"

Till slut kom Martin in. Utan att säga ett ord tog han upp besticken för att äta. Men innan han tog en tugga, utbrast han: "Å, jag har förlorat min själ!"¹¹

Då hoppade Joseph upp och utbrast: "Martin, har du förlorat manuskriptet? Har du brutit din ed och dragit fördömmelse över såväl mitt som ditt eget huvud?"

Martin svarade allvarligt: "Ja, det är borta, och jag vet inte var det är."¹² (Martin hade visat manuskriptet för fler än de fem utvalda, och "genom list", uppgav Joseph senare, "togs de ifrån honom".¹³)

Joseph brast ut i gråt och ropade: "Allt är förlorat! Allt är förlorat! Vad ska jag göra? Jag har syndat – det är jag som har frestat Gud." "Snyftningar och stönanden och den allra bittraste klagolåt fyllde huset", och Joseph var mest förtvivlad av alla.¹⁴

Översättningsarbetet upphörde en tid och plåtarna och uttydarna togs ifrån Joseph till den 22 september – en skarp påminnelse om hans tidigare provotid. Han fick också följande stränga tillrättavisning av Herren:

"Och se, hur ofta har du inte överträtt Guds bud och lagar och envisats med att följa människors övertalningar.

Ty se, du skulle inte ha fruktat människor mer än Gud. Även om människor ringaktar Guds råd och föraktar hans ord,

borde du ändå ha varit trofast, och då skulle Gud ha räckt ut sin arm och beskyddat dig mot motståndarens

alla brinnande pilar, och han skulle ha varit med dig i varje provostund” (L&F 3:6–8).

Tänk så svårt det måste ha varit att ta emot en sådan uppenbarelse. Joseph hade just förlorat sin förstfödde son. Han hade nästan förlorat sin hustru. Och hans beslut att ge Martin manuskriptet fattades med en uppriktig önskan att hjälpa en vän som hjälpte honom med ett heligt arbete. Men hur upprörd Joseph än var, och hur beroende av Martin Harris han än trodde att han var, hade han missat något som Gud helt och hållet förväntar sig av sina

Mitt under översättningen av Mormons bok höll Joseph och Oliver predikningar, de tog emot och nedtecknade uppenbarelsen och döptes.

lärjungar: Lita alltid på Herrens arm och inte på köttslig arm. Till Josephs eviga förtjänst lärde han sig den här läxan på ett så djupt och ingående sätt att han aldrig gjorde samma misstag igen, och en kort tid efter att han åter fått plåtarna och uttydarna påbörjade han ett religiöst arbete i en sådan takt som aldrig haft sitt like i världen sedan Jesu Kristi personliga verksamhet. Med början på våren 1829, nu med Oliver Cowdery vid sin sida, översatte Joseph hela 588

sidor av Mormons bok på, högt räknat, 65 arbetsdagar.¹⁵

Det gick oerhört fort jämfört med hans tidigare arbete. Det är också intressant att notera att när kung Jakob begärde en nyöversättning av Bibeln tog det 47 utbildade forskare sju år att översätta den, från ett språk som de redan kunde.¹⁶

Mitt under det här omfattande arbetet höll Joseph och Oliver dessutom predikningar, de tog emot och nedtecknade uppenbarelsen, deltog i återställelsen av aronska och melkisedekska prästadömet, döptes, skötte hemsysslor och flyttade till Fayette i New York för att få manuskriptet publicerat. Men det största underverket var inte hur fort saker och ting genomfördes, utan vad som producerades under den här ytterst krävande tidsramen.

En anmärkningsvärd, mångfasetterad bok

Enligt en ny vetenskaplig sammanställning är det här vad Joseph producerade på de 65 arbetsdagar som översättningen tog: ”Det finns över tusen års historia i [Mormons bok], inklusive omkring två hundra namngivna personer och nästan hundra platser. Dessutom presenteras själva berättelsen som tre primära redaktörers/historikers arbete – Nephi, Mormon och Moroni. De här tre personerna hävdar i sin tur att de har baserat sina redogörelser på dussintals tidigare uppteckningar. Resultatet är en mångfasetterad blandning av ett flertal genrer, allt från rak berättarform till inflikade predikningar och brev, till inspirerade kommentarer och dikter. Det kräver stort tålamod att arbeta fram alla detaljer i fråga om kronologi, geografi, släkthistoria och källuppteckningar, men Mormons bok är anmärkningsvärt konsekvent i allt detta. Kronologin hanteras i stort sett utan problem, trots flera tillbakablickar och temporärt överlappande berättelser. ... Och berättarna blandar varken ihop ordningen eller släktbanden bland de tjugosex nephitiska upptecknarna och fyrtioen Jareditiska kungarna (inklusive rivaliserande släktlinjer). Sammansättningen är sådan att man kunnat anta att författaren arbetade efter uppställningar och kartor, men Joseph Smiths fru ... nekade uttryckligen till att han skulle ha skrivit ner något i förväg som han antingen hade lärt sig utantill eller tittat på medan han översatte. I stället hävdade

hon att Joseph påbörjade sina diktamina utan att titta på manuskriptet eller få det senaste stycket uppläst för sig.”¹⁷

För att inte tala om bruket av ytterst sofistikerade litterära strukturer och slående paralleller med forntida seder och kommunikationssätt, bland annat, i samband med boken och dess översättning.¹⁸

Med allt detta i åtanke måste man fråga sig: Hur kunde en människa – särskilt en som var så gott som utan formell utbildning – åstadkomma något sådant? Det är åtminstone min åsikt att Joseph inte hittade på Mormons bok, för han kunde inte ha hittat på den. Men den logiken, hur stark den än kan tyckas, är inte det slutgiltiga, avgörande beviset på att boken är sann. Inte heller ligger den till grund för mitt vittnesbörd. Men den lägger ytterligare vikt till det som Anden lärde mig för inte så länge sedan som heltidsmissionär. I missionärsskolans helgade korridorer i Provo och bland Skottlands gröna kullar och dalar, fick jag andlig bekräftelse på andlig bekräftelse om att Joseph Smith kallades av Gud, att han var Guds verktyg i de här sista dagarna, och att han förde fram en bok som fanns långt innan han föddes, en bok som är sann och utan motstycke – den ojämförliga slutstenen till ett gudfruktigt och lyckligt liv.

Jag förkunnar också att Joseph Smiths liv är ett brinnande vittnesbörd om vad som kan vara själva bokens enhetliga budskap. I början av Mormons bok förkunnar Nephi: ”Se, jag, Nephi, skall visa er att Herrens ömma *barmhärtighet* är över alla dem som han har utvalt på grund av deras tro” (1 Nephi 1:20; kursivering tillagd).

I slutet av boken väddar Moroni: ”Se, jag vill uppmana er att när ni läser dessa uppteckningar ..., ni då kommer ihåg hur *barmhärtig* Herren har varit mot människobarnen, från Adams skapelse ända fram till den tid då ni får dessa uppteckningar” (Moroni 10:3; kursivering tillagd).¹⁹

Från början till slut visar Mormons boks vittnesbörd och historia att Gud är ytterst angelägen om att arbeta med, hela och välsigna dem som – trots sina synder och ofullkomligheter – vänder sig till honom i uppriktigt ånger och tro.

Sätt din lit till Gud

Liksom Joseph Smith behöver varken du eller jag leva ett fullkomligt liv för att vara kraftfulla verktyg i Guds händer. Misstag, misslyckanden och förvirring var en del av Josephs liv och uppgift, och de kommer också att vara en del av ditt. Men misströsta inte. Frestas inte att tro att ”allt är förlorat”. Allt är inte förlorat och kommer aldrig att gå förlorat för dem som fäster blicken på vår barmhärtige Gud och får leva.

Du har en broder som vakar över dig, redo att rädda dig och hjälpa ditt tjänande framåt med armar som är mycket starkare än dina – ja, mycket starkare än alla köttliga armar tillsammans. De armarna finns där för att stötta och välsigna dig ”i varje provostund” (L&F 3:8), oavsett hur ensam och missmodig du känner dig. Därför, när du går vidare med ditt liv, lita på de armarna och ”var stark och frimodig, var inte rädd eller förskräckt ... Ty Herren, din Gud, går själv med dig. Han skall inte lämna dig eller överge dig” (se 5 Mos. 31:6).

Joseph upptäckte det och förändrade världen. Det kan du också göra. ■

SLUTNOTER

1. I *Histories, Volume 1: 1832–1844*, volym 1 av serien *Histories i The Joseph Smith Papers*, (2012), s. 14; se också josephsmithpapers.org.
2. I *Histories, Vol. 1: 1832–44*, s. 83.
3. Se Oliver Cowdery, ”A Remarkable Vision”, *The Latter-day Saints Millennial Star* 7 (nov. 1840): 175.
4. Se Martin Harris, i *Tiffany’s Monthly*, juni 1859, s. 170.
5. Se *Histories, Vol. 1: 1832–44*, s. 244; se också Gospel Topics, ”Book of Mormon Translation”, lds.org/topics.
6. Se *Histories, Vol. 1: 1832–44*, s. 245.
7. Se *Histories, Vol. 1: 1832–44*, s. 245–246.
8. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches of Joseph Smith the Prophet, and His Progenitors for Many Generations* (1853), s. 118.
9. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 119–120.
10. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 120.
11. I Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 121.
12. I Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 121.
13. I *Histories, Vol. 1: 1832–44*, s. 247.
14. I Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 121–122.
15. Se John W. Welch, ”Hur lång tid tog det för Joseph Smith att översätta Mormons bok?”
16. Se ”King James I of England”, kingjamesbibleonline.org/King-James.php.
17. Grant Hardy, *Understanding the Book of Mormon: A Reader’s Guide* (2010), s. 6–7.
18. Se Terryl L. Givens, *By the Hand of Mormon: The American Scripture that Launched a New World Religion* (2002), s. 156.
19. Se Grant Hardy, *Understanding the Book of Mormon*, s. 8.

Skörda rättfärdighetens lön

*Inget gott ska vägras dem som
vandrar i rättrådighet.*

Äldste
Quentin L. Cook
i de tolv apostlarnas
kvorum

Jorden är bokstavligt talat i uppror (se L&F 45:26). Många av våra utmaningar ligger i den andliga sfären. De är sociala problem som vi som enskilda inte nödvändigtvis kan lösa. Men det finns praktiska belöningar som vi *kan* få som enskilda, även när rättfärdigheten i världen är på nedåtgående.

Själva tanken på "rättfärdighetens lön" är ett begrepp som angrips i dagens värld. Att övertala människor att välja rättfärdighet är en uråldrig utmaning. "Den naturliga människan är en fiende till Gud" (Mosiah 3:19). Det har alltid funnits "en motsats till allting" (2 Nephi 2:11).

Skillnaden i dag är att skeptikerna i den "stora och rymliga byggnaden" (1 Nephi 8:31) är mer högljudda, mer grälsjuka och mindre toleranta än under någon annan tid i mitt liv. De visar sin brist på tro när de i många frågor är mer angelägna om att inte komma på kant med historien än att komma på kant med Gud. Det fanns en tid när den stora majoriteten av människor förstod att de skulle dömas av Guds bud, inte av dåtidens rådande åsikter eller härskande filosofier. Vissa är mer oroliga för att hånas av andra än för att dömas av Gud.

Kampen mellan gott och ont är inte ny. Men i dag fastslår ett mycket större procenttal av människorna felaktigt att det inte finns någon moralisk, rättfärdig norm som alla människor bör följa.

Likväl har Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga aldrig haft mer trofasta medlemmar än i dag. Kyrkans medlemmar är, tillsammans med andra som har liknande moraliska värderingar, en ö av tro i ett hav av tvivel och misstro. Vi vet, som profeten Alma förkunnade, att ogudaktighet aldrig har inneburit lycka (se Alma 41:10) och att Faderns plan för sina barn är en "lycksalighetsplan" (Alma 42:8, 16).

*Om vi inte är
försiktiga kan
världen få oss
att fokusera på
sådant som drar
oss bort från
en djup andlig
hängivenhet.*

Jag vill ge några förslag som kan hjälpa dig enskilt och tillsammans med din familj att bättre förstå och uppnå rättfärdighetens lön.

Andlighetens lön

"Hur sätter jag materiella angelägenheter i rätt perspektiv medan jag försöker uppnå andlig framgång?"

Vi påverkas mycket av den här världen. De materiella aspekterna av vardagslivet är en särskild utmaning. Samhället tycks se allting utifrån världsliga belöningar.

Inledningen till Läran och förbunden betonar just det här problemet för att varna oss för faror, ge oss vägledning hur vi ska förbereda oss och skydda oss nu och i framtiden, och ger viktiga insikter om det här ämnet: "De söker inte Herren för att upprätta hans rättfärdighet, utan var och en går sin egen väg och efter sin egen guds avbild, vars avbild är lik världens, och vars stoff är som en avgud" (se L&F 1:16).

President Spencer W. Kimball (1895–1985) lärde att avgudar kan vara sådant som vitsord, examina, egendom, hus, möbler och andra materiella saker. Han sa att när vi upphöjer de här annars värdiga ändamålen på ett sätt som försämrar vår gudsdyrkan

Världen fokuserar på timliga, vardagliga ekonomiska angelägenheter, men vi bör fokusera på det andliga.

och försvagar våra ansträngningar att upprätta hans rättfärdighet och utföra frälsningsarbetet bland vår himmelske Faders barn, då har vi skapat avgudar.¹

Ibland kan världens lins få oss att fokusera på sådant som kanske inte är lika dramatiskt som att eftertrakta stort välstånd, men som ändå tar oss bort från djup andlig hängivenhet.

För många år sedan såg jag en intressant utställning som hade flera unika scener. De olika scenerna visades under ett stort banér med texten: "Om Kristus kom i kväll, vem skulle han komma till?" Om jag minns rätt var scenerna följande:

- En sjuk, äldre kvinna i en säng med en sjuksköterska som vårdar henne.
- En glad ung mamma med ett nyfött barn.
- En familj med hungriga, gråtande barn.
- En förmögen familj.
- En intagande men fattig familj med många barn som glatt sjunger tillsammans.

Vi vet att Frälsaren kommer tillbaka, men vi vet inte exakt vilken dag eller vilken tid. Vi vet också att vi som kristna tar hand om fattiga och behövande och om änkan och det föräldralösa barnet. Ändå skulle det ha varit riktigare om det hade stått följande på baneret: "Om Kristus kom i kväll, vem skulle då vara redo att möta honom?"

Min andra tanke var att scenerna berättade allt om personernas fysiska tillstånd, men inget om deras andliga tillstånd och hängivenhet mot Gud.

Första gången vi granskar våra liv och vår hängivenhet mot Frälsaren och hans evangelium är vid dopet. Bortsett från nyomvända och mycket unga människor inträffade våra dop för ett antal år sedan.

Den enastående profeten Alma uttrycker sig väl när han säger: "Och se, nu säger jag er, mina bröder: Om ni har upplevt en hjärtats förändring, och om ni har

Vi behöver inrikta våra liv och öka vår betoning på det andliga.

känt er manade att sjunga sången om den återlösande kärleken, så vill jag fråga: Har ni den känslan nu?" (Alma 5:26).

Sedan fortsätter Alma med sitt djupsinniga budskap, som är relevant för vår tid. Han frågar i princip de heliga: Om de skulle dö, skulle de då vara redo att möta Gud? Alma betonar sedan fyra egenskaper som vi behöver för att stå ostraffliga inför Gud:

För det första: "Har [vi] varit tillräckligt ödmjuka?" På sätt och vis är det här en återgång till kravet för dop – att ödmjuka oss och ha ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande.

För det andra: "Är [vi] avklädda [vårt] högmod?" Alma råder oss att inte trampa den Helige under våra fötter och vara uppblåsta i högmod – fästa oss vid världens fåfängligheter och tro att vi är bättre än andra.

För det tredje: Är vi avklädda vår avund? För dem som har stora välsignelser men som inte kan känna tacksamhet därför att de bara fokuserar på vad andra har, kan avund vara mycket skadligt. "Livsstilsavund"² är något som har ökat allteftersom berömdhet och rikedom har ersatt tro och familj som huvudsakliga strävanden i stora delar av samhället.

För det fjärde: Hånar eller förföljer vi våra bröder och systrar? I dagens värld skulle vi förmodligen kalla det här för mobbning (se Alma 5:27–30, 53–54).

Kan något vara mer relevant för problemen i vår tid än det här budskapet om ödmjukhet, högmod, avund och

förföljelse? Den stora debatten världen över handlar om timliga, dagliga ekonomiska frågor. Men det talas inte så mycket om att återvända till kristuslika principer med fokus på att förbereda oss för att möta Gud och på våra andars tillstånd. Vi behöver inrikta våra liv och öka vår betoning på det andliga.

Rättfärdiga familjers lön

"Ska vi fostra våra barn där det finns få medlemmar i kyrkan och där vi omges av stor orättfärdighet, stridigheter och motstånd mot rättfärdighet?"

Min fru Mary och jag oroade oss för det här när våra barn var små i området kring San Francisco-bukten i Kalifornien i slutet av 1960-talet. Det fanns inte särskilt många sista dagars heliga där. De flesta av invånarna var underbara, men San Francisco-bukten hade blivit en magnet för drogmissbruk och allt slags promiskuöst och syndigt beteende.

Förändringen i samhället var tillräckligt stor för att en orolig stavs-president skulle fråga ledarna i kyrkan om han borde uppmana kyrkans medlemmar att bo kvar i det området. Äldste Harold B. Lee (1899–1973), som då var seniormedlem i de tolv apostlarnas kворum, fick i uppgift att ta upp frågan. Han sa att Herren inte hade inspirerat dem att bygga ett tempel i vårt område för att medlemmarna sedan skulle lämna det. Hans råd till oss var enkelt men grundläggande:

1. Skapa Sion i ert hjärta och i ert hem.
2. Var ett ljus för människor omkring er.
3. Inrikta er på templets förrättningar och på principerna som lärs ut där.

Vi satte stort värde på äldste Lees råd och försökte följa det i vår familj.

När vi bygger Sion i våra hjärtan och i våra hem så behöver vi betona tillämpning av evangeliet i hemmet, genom att ha dagliga familjeböner och skriftstudier och genom att ha hemafton varje vecka. I den miljön kan vi undervisa och vägleda våra barn. Vi gör det med kärlek och vänlighet, och vi undviker onödig kritik mot våra barn och vår make eller maka.

Oavsett var vi bor och även om vi gör allting rätt, kan några barn göra okloka val som leder in på förbjudna vägar. Därför är det viktigt att vi hjälper våra ungdomar att i förväg bestämma sig för vad de ska säga eller göra när andra föreslår att de ska göra något olämpligt eller omoraliskt.

*Vi kan fostra
rättfärdiga barn
i nästan varje
del av världen
om de är fast
grundade i Jesus
Kristus och hans
evangelium.*

Våra barn gick i skolor där det bara fanns två eller tre personer som tillhörde kyrkan. I början av varje skolår och före skolaktiviteter hade vi samtal på hemaftnar om lämpliga svar ifall de skulle hamna i en svår situation. Vi frågade dem vad de skulle säga till de vänner som kanske sa: "Var inte löjlig, alla gör det", "dina föräldrar får aldrig veta något" eller "bara en gång gör inget".

Vi pratade om vår ansvarighet inför Herren.

Vi påpekade att vi följer Kristi exempel när vi klär oss passande, använder ett rent och lämpligt språk och undviker pornografi, vilket numera måste poängteras för barn i primäråldern för att de ska kunna leva rent.

Vi pratade om Josef i Egypten, som flydde från Potifars hustrus opassande uppmärksamhet (se 1 Mos. 39:7–12).

Vart och ett av våra barn fick minst en upplevelse där den här förberedelsen var viktig, men för det mesta skyddades de av sina vänner eftersom de kände till deras normer och tro.

När vår dotter Kathryn ringde sin mor efter att ha åkt iväg till college, berättade Mary för henne om vad hon

älskade hos Frälsaren. Mary använde hela tiden hans exempel och egenskaper för att hjälpa Kathryn med problemet som hon hade ringt för att prata om.

Jag tror att vi kan fostra rättfärdiga barn i nästan varje del av världen om de är fast grundade i Jesus Kristus och hans evangelium. Nephi beskrev hur han undervisade sin familj och sitt folk: "Vi talar om Kristus, vi gläds i Kristus, vi predikar om Kristus, vi profeterar om Kristus, och vi skriver i enlighet med våra profetior så att våra barn skall kunna veta till vilken källa de kan se för att få förlåtelse för sina synder" (2 Nephi 25:26).

Om vi gör det när våra barn gör okloka val så vet de att allt inte är förlorat och att de kan hitta tillbaka hem. Jag vill försäkra dig att du och din familj välsignas när du strävar efter att stärka varje medlem i din familj genom tro på Herren Jesus Kristus.

Om vi följer äldste Lees råd att vara ett ljus för dem som vi lever bland, kan vi inte dölja vilka vi är. Vårt uppförande bör återspegla våra värderingar och vår tro. När så är lämpligt bör vi engagera oss i samhället.

När vi lever värdiga en tempelrekommendation, tar emot templets förrättningar och är trogna våra förbund, så ger det oss det fokus och den vision vi behöver för att stanna kvar på förbundsvägen. När våra ungdomar är värdiga att utföra dop för de döda så är deras liv i ordning.

Vi behöver använda vår energi till att stärka våra familjer genom att tala om, glädjas i, predika och profetera om Kristus så att vi kan njuta belöningen att ha en rättfärdig familj och bli eviga familjer.

Vår lära är uppmuntrande för dem som är ensamstående men lever rättfärdigt: "Trofasta medlemmar vars omständigheter inte låter dem ta emot det eviga äktenskapets och föräldraskapets välsignelser här i livet, får alla utlovade välsignelser i evigheten om de håller de förbund som de slutit med Gud."³

**Kärlek är
huvudingre-
diensen i
lycka i den här
världen.**

Glädjens lön

"Vilka fördelar bör jag ge mina barn för att de ska bli lyckliga och framgångsrika i livet?"

Lucifer har skapat en förfälskning eller illusion av lycka som inte stämmer överens med rättfärdighet och som leder oss vilse om vi inte är uppmärksamma. Många av våra problem i dag uppstår därför att den sekulariserade världen har främjat en felaktig definition av lycka. Vi vet från Mormons bok att det här problemet har funnits i alla generationer. Vi vet också vilka välsignelser vi får när vi följer buden.

Kung Benjamin sa: "Jag [önskar] att ni betänker deras välsignade och lyckliga tillstånd som håller Guds bud. Ty se, de är välsignade i allt, både timligt och andligt. Och om de trofast håller ut intill änden tas de emot i himlen så att de därigenom kan vistas hos Gud i ett tillstånd av oändlig lycka. O, kom ihåg, kom ihåg att detta är sant, ty Herren Gud har talat det" (Mosiah 2:41).

Under många år har jag följt ett forskningsprojekt som startades på 1930-talet. Ursprungligen omfattade studien 268 män vid ett framstående universitet som studerades periodvis under hela sina liv. Senare ingick kvinnor i studien. Studien sträckte sig över omkring 70 år. Målet med den ursprungliga studien var att ta reda på så mycket som möjligt om framgång och lycka.

Studien visade att varken antagningspoäng till högskola eller medelbetyg kunde förutsäga framgång eller lycka senare i livet. Men ett område där

det fanns ett starkt samband var familjelycka under barndomen. Lyckliga, framgångsrika vuxna rapporterade ofta att särskilt deras mor uttryckte kärlek och tillgivenhet verbalt och inte använde sig av sträng disciplin. Båda föräldrarna visade tydligt tillgivenhet mot varandra och var tillgängliga för sina barn, till vilka de hade en varm och känslomässigt uttrycksfull relation. Föräldrarna skapade en stabil familjemiljö och antogs ha respekterat barnens självständighet.

En sammanfattande bok om studien som publicerades 2012 rapporterar: "Tidiga ekonomiska och sociala förmåner var en sämre prediktor av framgång i livet än en omhuldad och kärleksfull barndom" En kärleksfull barndom leder i större grad till framgång än intelligens, social status eller idrottsprestationer. Studien visar också att "det som går bra under barndomen är en större prediktor på framtiden än det som blir fel".⁴

Studien som helhet visar att även om det finns allvarliga utmaningar och en del som går mycket fel, är de flesta barn motståndskraftiga, och tilliten som skapas genom kärleksfulla relationer med föräldrar, särskilt modern, kan leda till varaktig, livslång lycka. Det som var intressant, men inte överraskande, var att studien låg helt i linje med skrifterna och vad kyrkan

lär om familjen. Kyrkan betonar hemafton, familjebön, uttryck för kärlek, umgänge i familjen och familjetraditioner, just sådana aktiviteter som studien visade skapar lyckliga, framgångsrika vuxna.

I början av Mormons bok uttrycker Nephi sin tacksamhet för "goda föräldrar" (1 Nephi 1:1), men den verkliga lärdomen är att var och en av oss avgör vilka slags föräldrar vi ska vara för att våra efterkommande också glatt kan rapportera att de är födda av goda föräldrar.

Det viktigaste du kan göra är att se till att dina barn och de du vårdar vet att du älskar dem. Kärlek är huvudingrediensen i lycka.

Lönen att ha framgång i landet

"Vår familj har ingen särskild materiell framgång. Är det för att vi inte är tillräckligt rättfärdiga?"

Det framgår tydligt av skrifterna att vi får framgång i landet när vi håller buden. Men låt mig försäkra dig om att framgång i landet inte har med storleken på ditt bankkonto att göra. Det innebär mycket mer än så.

När Alma undervisade sin son Helaman, sa han: "I den mån som du håller Guds bud skall du få framgång i landet. Och du bör även veta, att i den mån som du inte håller Guds bud kommer du att bli avskuren från hans närhet" (Alma 36:30).

Därför följer att när vi har Anden med oss så har vi fått den största delen av vår framgång i landet.

Om vi följer buden har vi också fått speciella löften (se Ef. 6:1–3). I Läran och förbunden, kapitel 89, till exempel, har vi löftet att om vi följer Visdomsordet så välsignas vi med hälsa och stora skatter av kunskap.

Vi kan lära oss mycket av bara ett element i Visdomsordet, att undvika alkohol. I studien jag nämnde tidigare befanns det att alkoholmissbruk

Sann framgång i den här världen kommer av en balans i att sörja för vår familj samtidigt som vi älskar och tjänar Frälsaren.

*Lydnad till buden skänker
"frid i den här världen
och evigt liv i den kom-
mande världen".*

drabbar en amerikansk familj på tre, att det är inblandat i en fjärdedel av intagningarna på allmänna sjukhus och att det spelar en avgörande roll i dödsfall, skilsmässa, dålig hälsa och minskade framgångar.

En långsiktig studie av aktiva medlemmar i Kalifornien visade att kvinnor i genomsnitt lever 5,6 år och män 9,8 år längre än andra jämförbara kvinnor och män i USA. Läkarna som gjorde studien påvisade att minst en anledning var att de följde Visdomsordet. När vi följer Visdomsordet kan vi få framgång i landet.⁵

I ett samtal jag hade med president Gordon B. Hinckley (1910–2008) under en flygtur till en tempelinvigning, rapporterade han glatt att kyrkan hade pengar till att öka antalet tempel eftersom de sista dagars heliga hade framgång i landet. Som trofasta tiondebetalare hade de frambringat resurserna till att bygga tempel.

Att ha framgång och att ha god hälsa är inte nödvändigtvis samma sak. En bättre definition av framgång i landet, ur evangeliets synvinkel, är att ha tillräckligt för våra behov, samtidigt som vi har ett stort mått av Anden i våra liv. När vi försörjer familjen och älskar och tjänar Frälsaren, får vi åtnjuta belöningen av Andens närvaro och framgång i landet.

Fridens lön

Den slutliga utlovade lönen för rättfärdighet beskrivs tydligt i Läran och förbunden 59:23: "Lär att den som gör rättfärdighetens gärningar skall få sin lön, ja, frid

i den här världen och evigt liv i den kommande världen."

För över 35 år sedan sa president Kimball att en stor tillväxt skulle ske i kyrkan tack vare att många goda kvinnor "ska dras till kyrkan i stora skaror". Han förkunnade: "Detta kommer att ske i sådan utsträckning att kvinnorna i kyrkan återspeglar rättfärdighet i sitt liv och betraktas som annorlunda – i positiv bemärkelse – än kvinnorna i världen."⁶

Det har verkligen hänt och kommer att fortsätta hända i framtiden.

Herren Gud är verkligen en sol och en sköld, och ger nåd och härlighet. Inget gott kommer att vägras dem som vandrar i fullkomlighet (se Ps. 84:12). Min bön är att du må skörda rättfärdighetens lön när du trofast följer vår Herre och Frälsare Jesus Kristus. ■

Från "The Rewards of Righteousness", ett tal hållet under BYU:s kvinnokonferens den 2 maj 2014.

SLUTNOTER

1. Se Spencer W. Kimball, "De falska gudar vi dyrka", *Nordstjärnan*, aug. 1977, s. 1–4.
2. Se Lane Anderson, *Deseret News*, "The Instagram Effect: How the Psychology of Envy Drives Consumerism", 15 apr. 2014, C7.
3. *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 1.3.3. President Boyd K. Packer, president för de tolv apostlarnas kворum, bekräftade detta i sitt tal under generalkonferensen i april 2014, "Vittnesbördet", *Liahona*, maj 2014, s. 94–97.
4. George E. Vaillant, *Triumphs of Experience: The Men of the Harvard Grant Study* (2012), s. 108–109.
5. Se James E. Enstrom och Lester Breslow, "Lifestyle and Reduced Mortality among Active California Mormons, 1980–2004", *Preventive Medicine* 46 (2008), s. 135.
6. Se Spencer W. Kimball, "Rättfärdiga kvinnors roll", *Nordstjärnan*, maj 1980, s. 154; se också *Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W. Kimball* (2006), s. 225.

A man and a woman are walking away from the viewer on two parallel train tracks. They are holding hands, and their arms are extended towards each other. The tracks lead towards a bright sunset on the horizon, with the sun low and casting a warm, golden glow. The sky is filled with soft, orange and yellow clouds. The woman on the left has long blonde hair and is wearing a dark jacket and trousers. The man on the right is wearing a dark, striped shirt and trousers. The tracks are made of wooden sleepers and metal rails, with gravel between them. The overall mood is hopeful and optimistic.

*Religionen och regeringen
färdas på olika men parallella
spår. De är mest framgångsrika
och effektiva när de skyddar
och stöder varandra.*

Religionen och regeringen

Religionen och regeringen är som ett par som ibland har svårt att leva med varandra, men som upptäcker att de inte kan vara isär. Religionen och regeringen behöver båda sitt oberoende för att kunna blomstra, men historien har visat att en fullkomlig skilsmässa inte är bra för någon av dem. De färdas på olika men parallella spår. De är mest framgångsrika och effektiva när de skyddar och stöder varandra.

Regeringen spelar en ytterst viktig roll när det gäller att skydda och uppehålla religionsfrihet och att främja kyrkornas roll i samhället. Lyckligtvis har de flesta regeringarna i världen i dag åtminstone någon grad av religionsfrihet och ser till att deras medborgare har rätt att dyrka och utöva sin religion enligt sitt eget samvetes röst. Det har inte alltid varit så.

Många generationer har upplevt den kvävande förlusten av frihet som kan inträffa när regeringar inför en statsreligion. Andra har erfarit det moraliska sammanbrott som följer när regeringar helt förbjuder religion. Vi är tacksamma för att en allt större majoritet av länders konstitution i dagens värld främjar ett samhälle där religiös tro, och utövandet därav, om än åtskilt från regeringen, bör skyddas mot förföljelse.¹

Den himmelskt inspirerade regering som beskrivs i Mormons bok tillät denna religionsfrihet och utövandet av religion:

”Om nu någon önskade tjäna Gud var det hans rättighet, eller snarare: Om han trodde på Gud var det hans rättighet att få tjäna honom, men om han inte trodde på honom fanns det ingen lag som kunde straffa honom. ...

Ty det fanns en lag om att människor skulle dömas enligt sina brott. Men det fanns ingen lag mot en människas tro" (Alma 30:9, 11).

Som ett troende folk bör vi vara tacksamma för ett sådant skydd från regeringen som låter oss omfamna och utöva vår religiösa tro som vi önskar.

Religionens ytterst viktiga roll

Det är kanske mindre uppenbart för vissa att religion och moral spelar en viktig roll när det gäller att uppehålla och främja en väl fungerande regering. De enda verkliga lösningarna på många av de allvarliga problem som världen ställs inför i dag är andliga, inte politiska eller ekonomiska. Rasism, våld och hatbrott, till exempel, är andliga problem, och deras enda verkliga lösning är andlig. Äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kворum har sagt:

"Många av de mest betydelsefulla moraliska framstegen i västvärlden har motiverats av religiösa principer och antagits officiellt genom predikningar från talarstolar. Två exempel är avskaffandet av slavhandeln i England och emancipationsproklamationen i [Förenta staterna]. Samma sak gäller medborgarrättsrörelsen under de senaste femtio åren."²

DEN RELIGIÖSA TRONS YTTERT VIKTIGA INFLYTANDE

"Vårt samhälle hålls inte främst samman av lagen och dess rättsmyndighet, utan framför allt av dem som frivilligt följer det som inte kan genomdrivas, på grund av deras interna normer för rättfärdigt eller korrekt uppförande. Den religiösa tron på rätt och fel har ett ytterst viktigt inflytande, eftersom den frambringar denna frivilliga lydnad hos så många av våra invånare."

Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kворum, "Strengthening the Free Exercise of Religion", tal hållet under organisationen The Becket Fund for Religious Libertys middag för utdelande av Canterbury-medaljen, New York City, 16 maj 2013, s. 1; finns på mormonnewsroom.org.

Samhället litar till stor del på att religionen och kyrkorna skapar en moralisk ordning. Regeringen kan aldrig bygga tillräckligt många fängelser för att spärra in alla brottslingar som produceras av ett samhälle där det råder brist på moral, karaktär och tro. De här egenskaperna uppmuntras bättre av religionsutövande än av lagar eller politiskt tvång. Det är omöjligt för regeringen att styra de attityder, önskningar och förhoppningar som kommer från det mänskliga hjärtat. Och ändå är det de fröna som utvecklas till det beteende som regeringarna måste reglera.

Den franske historikern och statsmannen Alexis de Tocqueville skrev: "Despotism kan styra utan tro, men det kan inte friheten."³ Och inte ens despotism kan styra o begränsat utan tro. Som Boris Jeltsin, Ryska federationens första president, sa: "Man kan bygga en tron av bajonetter, men det är svårt att sitta på den."⁴

I bergspredikan jämförde Jesus lagen som är skriven i böcker med lagen som är skriven i hjärtat.

"Ni har hört att det är sagt till fäderna: Du skall inte mörda. Den som mördar är skyldig inför domstolen.

Jag säger er: Den som är vred på sin broder är skyldig inför domstolen" (Matt. 5:21–22).

Regeringar upprätthåller lagen som är skriven i böckerna, och religionen undervisar om och uppmuntrar till lydnad mot lagen som är skriven i hjärtat. De som följer det senare bryter sällan eller aldrig mot det första. Som vi läser i Läran och förbunden: "Den som håller Guds lagar behöver inte bryta landets lagar" (58:21).

Men när det som hör hjärtat till ignoreras, strandar så småningom lagens bokstav och regeringens maskineri. Hövlighet i samhället uppnås när majoriteten av folket gör det som är moraliskt rätt därför att de tror på att de ska göra det, inte därför att de tvingas av lagen eller polisen.

Regeringen har uppsikt över invånarnas beteende. Den försöker få dem att bete sig på ett passande och moraliskt sätt. Religionen, å andra sidan, försöker få dem att *vilja* bete sig på ett passande och moraliskt sätt. President Ezra

Taft Benson (1899–1994), som var minister under Förenta staternas president Dwight D. Eisenhower, framhöll denna ytterst viktiga skillnad:

”Herren arbetar inifrån och ut. Världen arbetar utifrån och in. Världen vill ta bort människorna ur slummen. Kristus tar bort slummen ur människorna, och sedan tar de sig själva ur slummen. Världen vill forma människorna genom att förändra deras omgivning. Kristus förändrar människorna, som sedan förändrar sin omgivning. Världen vill forma det mänskliga beteendet, men Kristus kan förändra människans natur.”⁵

Med tiden måste alla fria regeringar lita till sina invånares frivilliga godhet och stöd. Som den legendariske statsmannen och politiske filosofen Edmund Burke sa: ”Det ligger i sakers eviga natur att människor med obehärskade sinnen inte kan vara fria. Deras passioner smider deras bojar.”⁶

Av den anledningen skyddar en god regering religionen och främjar religionsfrihet. En god religion uppmuntrar till gott medborgarskap och till lydnad mot landets lagar.

En god regering behöver inte ta någons sida. Den bör inte främja eller favorisera en religion framför en annan. Dess representanter måste vara fria att tro och utöva sin

Vi uppmuntras att noga granska politiska frågor och kandidater och att rösta på personer som vi tror kommer att handla med redbarhet.

religion enligt sitt eget samvetes röst. På samma sätt bör en god religion varken stödja eller motsätta sig ett politiskt parti eller en politisk kandidat. Och de troende måste vara fria och även uppmuntras att delta i den politiska processen och stödja det parti eller den kandidat som de anser vara bäst.

Gör din röst hörd

Kyrkan som institution har upprepade gånger framhållit sin politiska neutralitet, men medlemmarna uppmuntras att engagera sig i den politiska processen och göra sin röst hörd i den allmänna debatten. Det är en del av vår religion att vara goda medborgare var vi än bor.

I *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* står det: ”I enlighet med respektive regerings lagar uppmuntras medlemmar att registrera sig för röstning, att noggrant granska politiska frågor och kandidater samt rösta på personer som de tror kommer att handla med redbarhet och god urskillning. Sista dagars heliga har en särskild skyldighet att söka efter, rösta på och stödja ledare som är ärliga, goda och visa (se L&F 98:10).”⁷

En dag kommer Frälsaren tillbaka. Det är hans rätt att regera som konungarnas Konung *och* som vår store högpräst. Då förenas regeringars spira och prästadörets kraft till ett.

Till den dagen kommer måste religion och regering gå längs historiens väg hand i hand, medan de respekterar varandras oberoende och uppskattar varandras viktiga bidrag. ■

SLUTNOTER

1. *Se Law, Religion, Constitution: Freedom of Religion, Equal Treatment, and the Law* red. av W. Cole Durham Jr., Silvio Ferrari, Cristiana Cianitto, Donlu Thayer, (2013), s. 3–5.
2. Dallin H. Oaks, ”Strengthening the Free Exercise of Religion”, tal hållet under organisationen The Becket Fund for Religious Libertys middag för utdelande av Canterbury-medaljen, New York City, 16 maj 2013, s. 1; finns på mormonnewsroom.org.
3. Alexis de Tocqueville, *Democracy in America*, 2 vol. (1835–1840), 1:306.
4. Boris Jeltsin, i *A Democracy of Despots* (1995), s. 8.
5. Ezra Taft Benson, ”Födda av Gud”, *Nordstjärnan*, Nummer 2 1986, s. 5.
6. Edmund Burke, *A Letter from Mr. Burke, to a Member of the National Assembly; i Answer to Some Objections to His Book on French Affairs*, 2:a utg. (1791), s. 69.
7. *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 21.1.29.

JAG FUSKAR INTE

Under mitt första år på college blev jag ofta besviken på mina klasskamrater. Det var för att många av dem fuskade på proven. Några smusslade in anteckningar i klassrummet. Några sms:ade svar på frågorna till andra. Några till och med skrev av sina klasskamraters svar.

De som fuskade fick alltid högre poäng än jag. Men jag kände mig inte frestad att göra likadant. Jag har alltid ansett att det är bättre att få en ärlig nolla än 100 stulna procent.

Om jag fuskade skulle jag vara ett dåligt exempel för dem. Jag skulle inte leva på ett sådant sätt att jag kunde sprida Jesu Kristi evangelium till dem.

Mina klasskamrater som fuskade fick alltid högre poäng än jag. Men jag kände mig inte frestad att göra likadant.

Jag skulle inte kunna visa dem att kyrkan är sann.

En eftermiddag gick jag till skolans expedition för att fråga hur mycket jag hade kvar att betala på min terminsavgift. Jag behövde betala allt jag var skyldig innan jag kunde göra slutproven veckan därpå. På vägen dit oroade jag mig för varifrån jag skulle få pengarna jag behövde. Som självförsörjande elev hade jag det svårt med ekonomin.

När jag kom fram till kontoret frågade jag kassörskan hur mycket jag var skyldig.

"Allt är betalt fram till examen", sa hon.

Chockad frågade jag henne om hon skämtade.

"Nej, det gör jag inte. Det är säkert", sa hon. "Yrkesvägledaren lämnade in en ansökan åt dig för ett stipendium från en senator. Du har fått ett stipendium."

Jag blev så glad när jag hörde det. Jag tackade henne och sprang till studievägledarens kontor för att tacka den som var ansvarig.

"Du behöver inte tacka mig", sa vägledaren efter att jag hade talat om hur tacksam och glad jag var. "Jag är glad att jag kunde hjälpa till."

När jag gick därifrån kom jag att tänka på skriftstället som jag alltid tycker om att citera: "Och välsignad är den som på den yttersta dagen befinns vara trofast mot mitt namn, ty han skall bli upphöjd för att bo i det rike som beretts åt honom från världens grundläggning. Och se, det är jag [Jesus Kristus] som har talat det" (Ether 4:19).

Genom att göra det rätta hade jag visat min trofasthet i att hålla vår himmelske Faders bud – även i en situation där oärlighet var vanlig. Jag vet att han aldrig lämnar mig när jag står fast vid min tro.

Jag är glad att jag nu kan studera utan att behöva oroas för pengar. Jag blev också uppmuntrad att fortsätta göra det som är rätt, inte på grund av belöningarna och välsignelserna jag kunde få, utan därför att jag älskar min himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus, som var ett exempel för mig. ■

Joanna Mae Rangga, Södra Leyte, Filippinerna

Jag ville så gärna ha mammas klänning på mig när det var min bröllopsdag.

MAMMAS BRÖLLOPSKLÄNNING

Jag var liten när jag första gången såg mammas bröllopsklänning. Den låg noggrant inpackad i en ask och jag minns att mamma försiktigt packade upp den så att jag skulle få se den. Den var så vacker! Jag ville så gärna ha den klänningen på mig när det var min bröllopsdag.

Mamma lade försiktigt tillbaka den och lovade att låna mig den i framtiden. Hon sa att klänningen hade varit en speciell gåva från min pappa. Hon såg så förälskad och vacker ut på bröllopsfotona. Mina föräldrar, som inte tillhörde kyrkan, var underbara människor.

Jag fick höra talas om kyrkan när jag träffade den man som jag sedan gifte mig med. Det mötet var ovanligt, för trots att han inte var aktiv i kyrkan så ledde det till att han berättade om den första synen. Jag tyckte att det var en anmärkningsvärd berättelse, men jag trodde inte riktigt på den.

När vi hade dejtat i 16 månader

besannades min dröm när jag tog på mig mammas bröllopsklänning med det långa släpet och gick nerför kyrkogången mot min fästman. Jag var också mycket förälskad. Många sa att jag såg precis ut som min mamma när hon gifte sig.

Åren gick och vi fick två söner. När min man försökte komma tillbaka till kyrkan, hindrade jag honom. Fastän jag inte var aktiv i min kyrka från barndomen, hade jag svårt att acceptera en annan kyrka.

Det förändrades äntligen efter 19 års äktenskap. Min make blev aktiv i kyrkan och några veckor senare började jag gå dit med honom. Mitt vittnesbörd växte snabbt och jag blev döpt och konfirmerad. En kort tid därefter var min högsta önskan att förbereda mig för att beseglas till min man i templet.

När den glada dagen kom när vi skulle beseglas, hade jag mammas vita klänning på mig igen. En vän i kyrkan hade sytt om den lite så att jag kunde

ha den på mig i templet. Jag har haft den på mig där alltsedan dess.

När pappa hade gått bort och mamma var i livets slutskede, var hon ändå inte redo att acceptera den återställda kyrkan. Men jag berättade mycket om den underbara återställelsen. Jag sa också att när hon gick igenom slöjan så skulle hon få höra budskapet om det sanna evangeliet. Jag lovade henne att jag efter ett år skulle ta på mig vår klänning å hennes vägnar så att hon kunde ta emot templets förrättningar och beseglas till pappa. Och det gjorde jag.

Klänningen är gammal nu, och jag vet att jag måste pensionera den en dag. Till den dagen kommer ska jag fortsätta använda den med kärlek – till min man, till mamma och pappa, till släktingarna jag har utfört arbete för i templet, till det sanna evangeliet, till mina heliga förbund och till min himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus. ■

Angélica Flores Algaba, Querétaro, Mexiko

HERREN TALADE FRID TILL MIG

Vår dotter Carlie hade varit sjuk i några dagar, och jag trodde att hon bara var förkyld. Men alltefter-som symptomen utvecklades började jag ana att det kunde vara något allvarigare.

Min oro bekräftades och intensifierades vid hennes läkarbesök. Carlie fick diagnosen diabetes 1. Hon höll på att hamna i diabeteskoma och behövde komma till sjukhuset fort. Jag bad inom mig att jag skulle vara lugn och att läkarna kunde hjälpa henne.

När vi kom till akuten började läkarna och sjuksköterskorna genast att försöka rädda henne. Jag vädjade till min himmelske Fader om tröst och frid.

Under en stilla stund gav min man och hans far Carlie en prästadömsvälsignelse. I välsignelsen försäkrade min make henne om att det var hennes himmelske Faders vilja att hon skulle få leva. Jag började känna mig lugn.

Efter att i ytterligare flera timmar ha sett läkare peta på, göra prover och kontrollera Charlies tillstånd var jag utmattad. Det blev lugnare i hennes rum runt klockan 1 på natten. Jag visste inte vad jag skulle förvänta mig, jag kunde inte sova och kände mig ensam.

Jag tog fram en Mormons bok som min syster hade tagit till sjukhuset och bad att skrifterna skulle ge mig den uppmuntran jag behövde. Boken öppnade sig på Alma 36:3. När jag läste kände jag att Herren talade till mig: "Jag vet att var och en som sätter sin lit till Gud skall få stöd i sina prövningar och sina bekymmer och sina lidanden och skall bli upphöjd på den yttersta dagen."

För andra gången den natten kände jag mig lugn. Jag visste att vår himmelske Fader är medveten om oss. Han ville att jag skulle veta att han fanns där och att jag behövde tro på honom.

När jag begrundade dagens händelser, tänkte jag på hur Herren hade välsignat oss. Jag hade känt att det var bråttom att ta Carlie till läkaren. Vi hade kommit fram till sjukhuset i säkerhet. Prästadömsbärare var snabbt på plats för att ge en välsignelse.

Sedan den dagen har vi skapat en rutin där vi kontrollerar hennes blodsocker och har något ätbart till hands. Vi har lärt oss hur diabetes påverkar kroppen. Carlies sjukdom fortsätter att vara en prövning, men vi har lärt oss att lita på vår himmelske Fader varje dag.

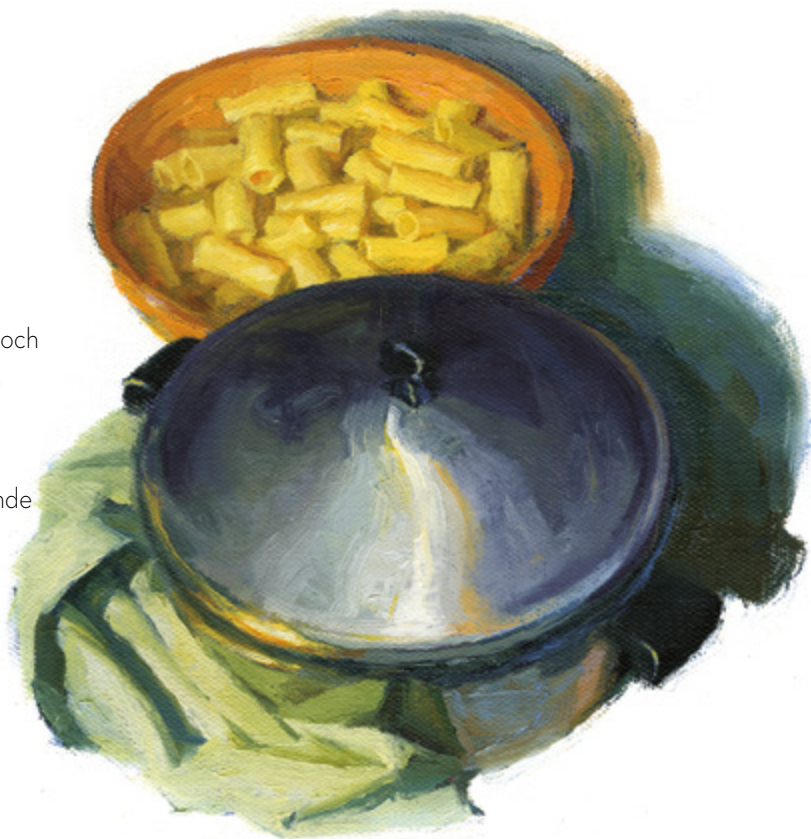
Den där dagen på sjukhuset vill jag inte uppleva igen, men jag kommer alltid att vara tacksam för den. Det var en dag när jag tog lärdom, utövade tro och kände tacksamhet. Jag lärde mig att vår himmelske Fader är medveten om sina barn och att han verkligen stöttar oss i våra prövningar. ■

Trisha Tomkinson Riggs, Arizona, USA

När vi kom till akuten började läkarna och sjuksköterskorna genast att försöka rädda Carlie.

Nio vuxna och åtta barn skulle dela vår knapphändiga måltid bestående av åtta små kycklingbitar, en tallrik ris och en skål

ÅTTA SMÅ KYCKLINGBITAR

Min make var tillfälligt arbetslös och det var svårt att få allt att gå ihop för en familj med fem växande barn. Dagen före utsändningen av generalkonferensen i oktober 2013 tittade vi över vårt matförråd och beslöt oss för att laga en enkel lunch bestående av stekt kyckling och ris under uppehållet mellan konferenssessionerna.

Söndagen kom och vi var redo. Resten av släkten – mina föräldrar och mina systrar och deras familjer – träffades i stavscentret en halvtimme innan utsändningen började.

Vilken glädje och välsignelse det var att höra profeter, siare och uppbarare ge budskap som var särskilt ämnade för vår generation. När jag lyssnade på råden och njöt av den underbara anda av frid och kärlek jag kände från min himmelske Fader,

fick jag en försäkran om att allt skulle ordna sig, att min familjs andliga och timliga behov skulle lösas, och att om jag fortsatte att utöva tro och låta min Frälsare styra, skulle vi befrias från fattigdomens grepp och andra svårigheter.

Medan jag njöt av sabbatsdagens anda hade jag glömt lunchen. Först när pausen mellan sessionerna kom insåg jag att vi skulle bli sjutton stycken. Nio vuxna och åtta barn skulle dela vår knapphändiga måltid bestående av åtta små kycklingbitar och en tallrik ris, förutom en skål pasta som en av mina systrar hade med sig.

Åttaåriga Henry bad en bön där han tackade för maten, bad Herren välsigna den och bad om att alla som åt skulle bli mätta. Sedan delade jag varje kycklingbit

i mindre bitar och delade ut dem till barnen, medan min syster lade pasta och ris på deras tallrikar. Jag kunde inte låta bli att gråta när jag insåg att vi hade tillräckligt för en liten portion till alla, plus ytterligare en portion, efter att alla kycklingbitarna, pastan och riset hade delats mellan oss. Sedan åt vi allihop – och blev mätta.

Jag sa till mina föräldrar och min man att jag nu visste med säkerhet att Frälsaren verkligen hade delat på fem bröd och två fiskar och mättat en stor folkskara på "fem tusen män, förutom kvinnor och barn" (se Matt. 14:14–21). Vissa kritiker och icke-troende hävdar att underverket var en metafor, överdrivet eller omöjligt. Men för min familj och mig är berättelsen sann.

Vår himmelske Fader hade hört ett trofast barns bön där han tackade och bad om välsignelsen att alla som åt skulle bli mätta och få näring.

När vi återvände till salen för generalkonferensen jublade jag i mitt hjärta. Det kändes som om jag var där bland människorna som Jesus hade mättat och längtade efter att få lära av honom som lovar att om vi lyssnar och lyder så behöver vi aldrig hungra eller törsta (se Joh. 6:35).

Vi satte oss tyst på våra platser tillsammans med våra barn i kapellet och gjorde oss redo att lyssna på vår himmelske Faders utvalda tjänare. Det var en händelse som vi alltid ska komma ihåg. ■

Abigail Almeria, Cebu, Filippinerna

LIV FULL AV OCH ENERGI

Randal A. Wright

Tänk dig för ett ögonblick att en vän kommer till dig för att be om råd om hur han eller hon kan få personlig uppenbarelse. Om du bara kunde ge ett enda förslag, vad skulle det vara?

Som ny generalauktoritet kände äldste Marion G. Romney (1897–1988) sig otillräcklig inför sitt viktiga ämbete, så han sökte råd av sin vän äldste Harold B. Lee (1899–1973) i de tolv apostlarnas kvorum. Rådet äldste Romney fick den dagen både överraskade och motiverade honom. Äldste Lee sa: "Om du ska lyckas som generalauktoritet, behöver du vara inspirerad. Du behöver ta emot uppenbarelse. Jag ska ge dig ett enda råd: *Gå och lägg dig tidigt och gå upp tidigt*. Om du gör det, är du utvilad både till kropp och sinne, och i dessa stilla, tidiga morgontimmar kommer du att få fler inspirerade tankar och mer insikt än under någon annan tid på dygnet."

Många år senare när dåvarande president Romney begrundade upplevelsen, sa han: "Från den dagen tillämpade jag rådet, och jag vet att det fungerar. Varje gång jag har ett svårt problem, eller något uppdrag av kreativt slag som jag önskar få Andens inspiration för, får jag alltid mer hjälp tidigt på morgonen än under någon annan tid på dygnet."¹

När jag läste den här redogörelsen blev jag också förvånad över rådet som äldste Lee gav. Jag skulle aldrig ha kopplat samman ett tidigt schema med uppenbarelse. Men

nu vet jag att det finns en direkt koppling. Jag har också lärt mig att sådant som traditionellt sett förknippas med att ta emot uppenbarelse, som bön, skriftstudier, fasta, tempelbesök och tjänande, förhöjs storligen när jag går och lägger mig tidigt och går upp tidigt.

Exempel i skrifterna

Inspirerade män och kvinnor i alla åldrar ha följt det här gudomliga rådet angående sömn. "*Tidigt följande morgon* gick Abraham till den plats där han hade stått inför Herren" (1 Mos. 19:27; kursivering tillagd). "*Tidigt följande morgon* gick [Mose] upp på Sinai berg, så som Herren hade befallt honom, och han tog med sig de båda stentavlorna" (2 Mos. 34:4; kursivering tillagd). "*Följande morgon steg Joshua upp tidigt*, och prästerna lyfte upp Herrens ark" (Jos. 6:12; kursivering tillagd).

Hur påbörjade Herren dagarna under sin jordiska verksamhet? Markus skriver: "Tidigt på morgonen, *medan det var mörkt*, steg Jesus upp och gick till en enslig plats och bad där" (Mark. 1:35). Maria, en hängiven lärjunge, följde hans exempel och lärde oss därigenom något mycket viktigt: "Tidigt den första veckodagen, *medan det ännu var mörkt*, kom Maria från Magdala ut till graven" (Joh. 20:1). Den tidiga morgonen blev hon den första människan som såg den uppståndne Herren.

**Vilken enskild
vana, om den följs
konsekvent och med
disciplin, kan ge dig
bättre hälsa, energi
och inspiration?**

• • • • •

Välsignelserna med att gå upp tidigt

Stora ledare i vår tid använder också de tidiga morgontimmarna till att ta emot uppenbarelse. För en tid sedan hörde jag en medlem i de sjuttios kворum nämna i ett stavs-konferenstal att han gick upp tidigt. Efter mötet pratade jag lite med honom om hans morgonritual och frågade hur många i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum som har samma rutin. Han svarade: "Alla har det!" Det var ett mäktigt ögonblick och Anden vittnade för mig att det verkligen kan finnas ett samband mellan att gå och lägga sig tidigt och gå upp tidigt och att ta emot uppenbarelse.

Det finns ytterligare välsignelser för dem som följer Herrens råd angående sömn. Tänk på de här otroliga löftena: "Upphör att sova längre än nödvändigt. Gå till sängs tidigt så att ni *inte blir trötta*. Stig upp tidigt så att era kroppar och era sinnen kan bli *styrkta*" (L&F 88:124; kursivering tillagd). Att bli *styrkt* innebär här att fyllas av liv och energi.

Den forntida filosofen Aristoteles nämnde andra fördelar med att ha ett tidigt schema: "Det är gott att vara uppe före soluppgången, ty en sådan vana bidrar till hälsa, välstånd och visdom."² Den amerikanske statsmannen Benjamin Franklin använde senare tanken i sitt välkända talesätt: "Tidigt i säng och tidigt uppe gör en man frisk, rik och vis."³ De flesta anser att hälsa, välstånd och visdom är bland det mest önskvärda i livet.

Hälsa

Medelåldern för verkställande direktörer i Amerika är 55 år.⁴ Skulle det förvåna dig att upptäcka att verkställande direktören för en internationell organisation var en 97-årig man? Tänk om du också fick veta att han fortfarande reste världen över och höll tal, utbildade ledare, träffade regeringsambetsmän och intervjuades av framstående

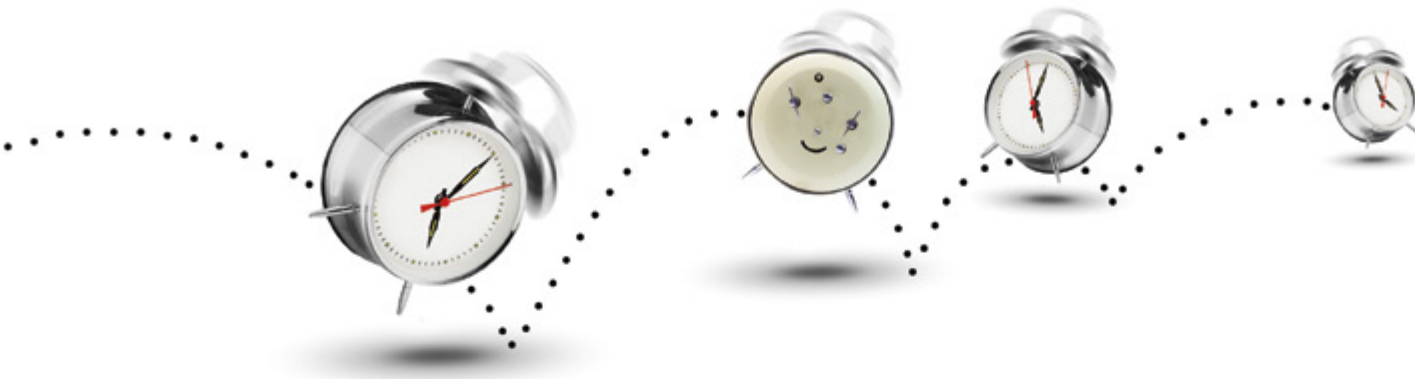
mediaorganisationer i sin höga ålder? Tänk om hans två vicepresidenter var mycket aktiva 79- och 87-åringar? Det var just den situationen som rådde i slutet av ämbets tiden för president Gordon B. Hinckley (1910–2008) som kyrkans president. Det verkar troligt att ett tidigt schema var en av de bidragande faktorerna till livslängden bland våra ledare i kyrkan.

Före detta presidenten för Brigham Young University, president Ernest L. Wilkinson, menade att ett tidigt schema är förknippat med hälsoförmåner. Han sa följande om president David O. McKay (1873–1970), kyrkans dåvarande president: "Jag är övertygad om att en av de största anledningarna till att president McKay har uppnått en så hög, mogen och aktningsvärd ålder är att han som ung utvecklade vanan att gå till sängs tidigt, stiga upp tidigt, vanligtvis före soluppgången, när hans sinne var klart och hans kropp energisk, för att påbörja dagens arbete."⁵

Samband har också gjorts mellan ett tidigt schema och mental och känslomässig hälsa. Äldste Russell M. Nelson i de tolv apostlarnas kворum har sagt: "Till dem som känner sig tillintetgjorda och betryckta, sök befrielse under dagens tidiga timmar."⁶

Visdom

Sambandet mellan sömnmönster och visdom är inte bara en teori. En studie som gjordes av forskare vid Brigham Young University visar: "Elever som har för vana att gå och lägga sig sent och sova länge dagen därpå har lägre medelbetyg än elever som går och lägger sig tidig och stiger upp tidigt. Ju längre eleverna sov på morgnarna, desto sämre var deras betyg. Av alla faktorer som studerades hade tiderna när eleverna vaknade, under veckodagar och helger, starkast samband med deras medelbetyg. Varje timme över medel som eleverna sov längre under veckodagarna kunde

sätts i samband med en sänkning av medelbetyget på 0,13 poäng (på en skala mellan 0,0–4,0).⁷

För inte så länge sedan intervjuade jag 203 sista dagars heliga collegeelever om deras sovvanor. I genomsnitt vaknade eleverna 7:30 på skoldagarna och 9:15 på veckosluten. De gick i genomsnitt och lade sig vid midnatt under veckorna och vid 1:00 på veckosluten. De här eleverna gick tvärt emot forskningen som förknippar ett tidigt schema med förvärvandet av kunskap. Kanske är sambandet mellan ett högre medelbetyg och ett tidigt schema för enkelt för att vara trovärdigt. Har vi blivit som Israels barn, som vägrade att använda Herrens botemedel för ormbett "eftersom detta sätt var så enkelt"? (1 Nephi 17:41; se också Helaman 8:14–15).

Begrunda rådet som president Boyd K. Packer, president för de tolv apostlarnas kворum, gav om att inhämta visdom: "Jag råder våra barn att uträtta huvuddelen av sina studier tidigt på morgonen när de är pigga och alerta, i stället för att kämpa mot den fysiska tröttheten och mentala utmattningen på kvällen. Jag har insett kraften i att vara tidigt i säng och tidigt uppe."⁸ Kanske är det här en av anledningarna till att heltidsmissionärerna följer ett schema där de går och lägger sig tidigt och går upp tidigt.

Andra välsignelser

Tillsammans med sin fru Barbara skrev äldste Joe J. Christensen, emeritusmedlem i de sjuttios kворum, om ännu fler välsignelser för dem som följer Herrens råd angående sömn: "Det måste finnas en utomordentlig anledning till uppmaningen att vi ska gå till sängs tidigt och stiga upp tidigt [se L&F 88:124]. ... Världen är vackrare tidigt på morgonen. Livet är så mycket lugnare. Mycket mer kan åstadkommas på kortare tid."⁹ Under ett brasaftonstal vid Brigham Young University sa äldste

Christensen vidare: "Några av er får inte den vila ni behöver. Andra har tagit till vana att gå till sängs sent och sova mycket längre än er kropp verkligen behöver. På så sätt går ni miste om personlig inspiration som ni annars skulle ha kunnat få."¹⁰

President Hinckley tillade ännu ett löfte för de lydiga: "Om du går och lägger dig klockan 22:00 och stiger upp klockan 6:00 så kommer saker och ting att ordna sig för dig."¹¹

Att följa Herrens råd angående sömn kan verka oövertydligt, men "med små medel kan [Herren] åstadkomma stora ting" (1 Nephi 16:29). Jag har ett vittnesbörd om att vi genom att följa ett tidigt schema får många välsignelser, bland annat uppenbarelser. Det är förunderligt hur mycket jag får gjort på en dag när jag har gått och lagt mig tidigt och stigit upp tidigt. Fördelarna med den här självdisciplinen överträffar vida de ansträngningar som krävs. När vi vinner dagens första strid mot madrassen så är det mycket troligare att vi vinner fler strider under dagen. Det är också troligare att vi fylls av liv och energi. ■

Författaren bor i Texas, USA.

SLUTNOTER

1. Se Joe J. Christensen, *To Grow in Spirit: A Ten-Point Plan for Becoming More Spiritual* (1989), s. 27–28.
2. Aristoteles, i *Wit and Wisdom of Socrates, Plato, Aristotle*, red. av N. B. Sen (1967), s. 100.
3. *Selections from the Writings of Benjamin Franklin*, red. av U. Waldo Cutler (1905), s. 16.
4. Se tidskriften *Forbes*, "Emerging Culture, Worldwide Success", 25 okt. 2012.
5. Ernest L. Wilkinson, *Lifting One's Sights*, Brigham Young University Speeches of the Year (1 okt. 1963), s. 4.
6. Russell M. Nelson, "Om morgonen kommer jubel", *Nordstjärnan*, jan. 1987, s. 58.
7. *Journal of American College Health* 49 (2000), s. 125–130.
8. Boyd K. Packer, *Teach Ye Diligently* (1975), s. 205.
9. Joe J. och Barbara K. Christensen, *Making Your Home a Missionary Training Center* (1985), s. 33.
10. Joe J. Christensen, "Resolutions" (brasafton vid Brigham Young University, 9 jan. 1994), s. 5, speeches.byu.edu.
11. Gordon B. Hinckley, i *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley*, av Sheri L. Dew (1996), s. 166–167.

U Stöttepelare i Ungern

McKelle George

Krisztian Eszther*, en ung vuxen från Ungern, säger att evangeliet stärker hennes tro – inte bara på Gud utan också på ett optimistiskt och meningsfullt liv. "Ungrare har en tendens att tänka på vårt mörka förflutna i stället för på vår ljusa framtid", säger hon. Det förflutna som Eszther pratar om är en tidsperiod i Ungerns historia (1949-1956) när orden i Ungerns nationalsång – *Isten, áldd meg a magyart*, som betyder "Gud välsigne ungrarna" – aldrig sjöngs.

Evangeliet kommer till Ungern

Ungern erkändes officiellt av kyrkan 1988, ett år efter att äldste Russell M. Nelson i de tolv apostlarnas kvorum uppsände en invigningsbön uppe på kullen Gellért som reser sig över Budapest. År 1990 öppnades en mission i Budapest, i ett land som började återhämta sig från 40 år utan religionsfrihet. I dag är Guds inflytande starkt, särskilt i hjärtan hos de unga vuxna i kyrkan.

Institutcentrer

Institutcentren gör mycket för att hjälpa de unga vuxna i Central- och Östeuropa. Kvällen innan äldste L. Tom Perry i de tolv apostlarnas kvorum besökte centrala Europa, vaknade han till en mäktig uppenbarelse. Han kände att kyrkans styrka i den delen av världen skulle finnas bland de unga vuxna. Nu är institutcentren en välkomnande plats där unga vuxna kan gå kurser, delta i aktiviteter och få vänner med samma tro. "Här kan vi ha roligt utan att oroa oss för att våra normer blir ifrågasatta", säger Eszther.

Eszther träffade missionärerna i sin hemstad Újfehértó och var med på deras kostnadsfria engelskalektioner varje vecka. Snart bjöd missionärerna in henne till grenens aktiviteter. "Ända från början var jag med på varje spelkväll, hemafton och dans", säger hon. "Jag döptes tre veckor innan jag fyllde 18. Nu vet jag att jag är en Guds dotter, och min himmelske Fader skulle aldrig lämna sin dotter ensam."

Ungern har härjats av krig och förtryck, men de unga ensamstående vuxna i kyrkan är fulla av hopp.

Aktiviteter för unga vuxna

Eszther går fortfarande på aktiviteterna för unga vuxna i sin gren i Nyíregyháza. Det finns ännu inga församlingar eller grenar för unga vuxna i Ungern, men "vi träffas ändå", säger Eszther. "Vi har varit på blomsterfestivalen, en grodfestival och på zoo."

Som äldste Perry förutsagt är de unga vuxna medlemmarna i Ungern en källa till ljus för alla. ■

Författaren bor i Utah, USA.

** I Ungern skrivs efternamnet före förnamnet.*

MER OM ESZTHER

Hur är det att dejta i Ungern?

Unga vuxna medlemmar skapar tillfällen att träffa varandra, men det är svårt eftersom de bor i olika delar av landet.

Hur ofta besöker du templet?

Jag är en väldigt lyckligt lottad medlem eftersom jag kan besöka templet i Freiberg en gång om året.

Är utbildning viktigt i Ungern?

Ja, men det var svårt att tro eftersom mina föräldrar har flera diplom och ändå har familjen haft det svårt. Nu ser jag fördelarna, och jag började på college i januari 2014.

NÅGRA SIFFROR

9 877 365 invånare (2014)

93 030 kvadratkilometer land

Ungern är känt för sina varma källor

och har 450 allmänna bad

14 vokaler i ungerska språket

KYRKAN I UNGERN

5 050 sista dagars heliga

22 församlingar och grenar

1 stav (bildades 2006)

6 släktforskningscentrer

1 mission (Budapest)

FAKTA OM UNGERN

Huvudstad: Budapest

Språk: Ungerska (*magyar*)

Jesus Kristus – vår Fridsfurste

*Frid kan komma till alla som
uppriktigt söker Fridsfursten.*

**Äldste
Russell M. Nelson**
i de tolv apostlarnas
kvorum

Genom att ha Herren och evigt liv i fokus kan vi ta oss igenom jordelivets prövningar. Ofullkomliga människor delar planeten jorden med andra ofullkomliga människor. Vi har en fallen värld, hemsökt av omåttliga skulder, krig, naturkatastrofer, sjukdomar och död.

Personliga prövningar kommer. Vad det än är som orsakar vår oro, längtar vi alla efter inre frid.

Mitt budskap handlar om den enda källan till sann och varaktig frid, Jesus Kristus – vår Fridsfurste.¹

Jesus sa: "Låt barnen komma till mig och hindra dem inte! Ty himmelriket tillhör sådana."²

Han kan ge frid åt dem vars liv har härjats av krig. Familjer som splittrats på grund av militärtjänst bär på minnen av krig. De minnen som plågar mitt sinne kom under Koreakriget.

Krigen i vår tid är mer sofistikerade men lika förstörelsebringande för familjerna. De som lider av detta kan vända sig till Herren. Han har ett trösterikt budskap om frid på jorden och hans välbehag till människan.³

Frid kan komma till dem som inte mår bra.

En del har kroppsliga skador. Andra lider andligen på grund av att de saknar nära och kära eller av något annat känslomässigt trauma. Bröder och systrar, ni kan få frid i själen när ni bygger upp tron på Fridsfursten.

"Har ni några som är sjuka bland er?

För dem hit. Har ni några som är lama eller blindas eller halta eller krymplingar ... eller som lider på något sätt? För dem hit så skall jag bota dem."⁴

"Jag ser att er tro är tillräcklig för att jag skall kunna hela er."⁵

Frid kan komma till den som sörjer. Oavsett om sorgen har sitt ursprung i ett misstag eller en synd så är verklig omvändelse allt Herren kräver. Skrifterna vädjar till oss att "fly bort från ungdomens onda begär [och åkalla] ... Herren av rent hjärta".⁶ Då kan hans lindrande "balsam i Gilead" bota även en själ som plågas av synd.⁷

Tänk på förändringen hos John Newton som föddes i London 1725. Han omvände sig från sitt syndfulla liv som slavhandlare och blev präst i Anglikanska kyrkan. Efter

sitt hjärtas stora förvandling skrev John orden till psalmen "Oändlig nåd" (Amazing Grace).

*Oändlig nåd mig Herren gav,
och än i dag mig ger.
Jag kommit hem, jag vilset var,
var blind, men nu jag ser.*⁸

"Det [blir] glädje i himlen över en enda syndare som omvänder sig."⁹

Frid kan komma till dem vars bördor är tunga:

"Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.

Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar.

Ty mitt ok är mildt, och min börda är lätt."¹⁰

Frid kan komma till dem som sörjer. Herren sa: "Saliga är de som sörjer, de skall bli tröstade."¹¹ När vi genomlider en närståendes död kan vi fyllas av Herrens frid genom Andens viskningar.

"De som dör i mig [skall] inte ... smaka döden, ty den skall vara ljuvlig för dem."¹²

"Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa."¹³

"Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör,

och var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö."¹⁴

Frid kan komma till alla som uppriktigt söker Fridsfursten.

Det är hans ljuvliga och frälsande budskap som våra missionärer tar ut i världen. De predikar Jesu Kristi evangelium så som det återställts av honom genom profeten Joseph Smith. Missionärerna förkunnar de här livsförändrande orden från Herren: "Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud."¹⁵

Frid kan komma till alla som väljer att vandra i Mästarens fotspår. Hans inbjudan uttrycks i fyra kärleksfulla ord: "Kom ... och följ mig."¹⁶

Vi lovsjunger Jesu namn,¹⁷ för han kommer tillbaka. Då skall "Herrens härlighet ... uppenbaras [och] alla människor skall tillsammans se den."¹⁸ Som årtusendenas Messias ska han regera som konungarnas Konung och herrarnas Herre.¹⁹

När vi följer Jesus Kristus leder han oss till ett liv med honom och vår himmelske Fader, med vår familj. Om vi i alla våra prövningar under jordelivet förblir trofasta mot de förbund vi ingått, om vi härdar ut till änden, kvalificerar vi oss för den största av alla Guds gåvor, evigt liv.²⁰ I hans heliga närhet kan vår familj vara tillsammans för evigt.

Gud välsigne er, mina kära bröder och systrar. Må ni och era nära och kära för alltid få åtnjuta Herrens – vår Fridsfurstes – alla välsignelser. ■

Från ett tal under julandakten 2013

SLUTNOTER

1. Se Jes. 9:6; 2 Nephi 19:6.
2. Matt. 19:14.
3. Se Luk. 2:14.
4. 3 Nephi 17:7.
5. 3 Nephi 17:8; se också Matt. 13:15; 3 Nephi 18:32; L&F 112:13.
6. 2 Tim. 2:22; se också 3 Nephi 9:13.
7. Se Jer. 8:22; se också "Did You Think to Pray?" *Hymns*, nr 140; "There Is a Balm in Gilead", *Recreational Songs* (1949), s. 130.
8. "Oändlig nåd", *Den svenska psalmboken* (1986), nr 231; se också Joh. 9:25.
9. Luk. 15:7; se också vers 10.
10. Matt 11:28–30.
11. Matt. 5:4; se också 3 Nephi 12:4; L&F 101:14.
12. L&F 42:46.
13. Joh. 14:27.
14. Joh. 11:25–26.
15. Joh. 14:15.
16. Luk. 18:22.
17. Se "Till Jesu namn i lovsång böjd", *Psalmer*, nr 119.
18. Jes. 40:5.
19. Se Upp. 19:16.
20. Se L&F 14:7.

RAKT PÅ SAK

Vad kan jag som **14-årig** lärare egentligen **bidra** med i **hemundervisningen?**

Enligt skrifterna är avsikten med hemundervisning att "besöka varje medlems hem och förmana dem att be högt och i det fördolda samt att sköta alla familjeplikter" (L&F 20:51). Hemlärare ska "vaka över ... och ... vara med och styrka" personerna de fått i uppgift att undervisa (L&F 20:53). De ska "varna, förklara, förmana och undervisa samt inbjuda alla att komma till Kristus" (L&F 20:59).

Fråga nu dig själv: "Kan jag göra det?" Svaret är ja. Fråga din kamrat vad du kan bidra med. Han kan lära dig bestämma tider för besök, bära vittnesbörd, hålla lektioner med mera. Då får du själv se hur du kan välsigna dem du besöker, och du känner att du kan använda de gåvor Gud har gett dig för att du ska kunna fullfölja den här och många andra prästadömsplikter under ditt liv. ■

Varför måste jag **förlåta** någon som har **sårat** mig?

Befallningen att förlåta alla människor är något som många av oss har svårt med. Men Herren har sagt att vi måste förlåta dem. Annars är det vi som begår den större synden (se L&F 64:9–11). Det kan verka

konstigt först, men Herren försöker hjälpa oss att bli mer lika honom och få större glädje. Om vi lägger våra bördor på honom och släpper ilska, bitterhet och sårade känslor, får vi frid i den här världen och stora

välsignelser i evigheten. Det kan kräva tid, tårar, fasta, bön, råd från prästadömsledare och besök till templet, men det kommer det att vara värt.

Som president Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, har sagt:

"Vi måste släppa våra klagomål. En del av avsikten med jordelivet är att lära sig släppa sådant. *Det är Herrens sätt.*

Kom ihåg att himlen är

full med människor som har följande gemensamt: De är förlåtna. Och de förlåter" ("De barmhärtiga skall få barmhärtighet", *Liahona*, maj 2012, s. 77). ■

För mer om att förlåta andra, se Gordon B. Hinckley, "Förlåtelse", Liahona, nov. 2005, s. 81–84; James E. Faust, "Förlåtelsens helande kraft", Liahona, maj 2007, s. 67–69.

SÖNDAGSLEKTIONER

Månadens ämne:
**Förrättningar
och förbund**

REDO ATT TA EMOT MELKISEDEKSKA PRÄSTADÖMET?

*"Alla de som tar emot prästadömet tar ...
emot min Faders ed och förbund, vilka
han inte kan bryta" (L&F 84:40).*

Till skillnad från aronska prästadömet, som tas emot utan en ed, tas melkisedekska prästadömet emot med en ed från vår himmelske Fader och med ett förbund mellan dig och honom. Följande tankar hjälper dig att förstå viktiga begrepp i Läran och förbunden 84:33–44, där Herren uppenbarar prästadömet ed och förbund.

VILKEN ED ÄR DET SOM VÅR HIMMELSKE FADER FRAMSTÄLLER?

”När vi är värdiga möjligheterna som kommer med denna ed och detta förbund får vi den största av alla Guds gåvor: Evigt liv. Det är avsikten med melkisedekska prästadömet. Om vi håller buden när vi får prästadömet och sedan förnyar dem under tempelceremonier lovar Elohim, vår himmelske Fader, med en ed att vi ska få del av hans fullständiga härlighet och leva som han lever.”

President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, ”Tro och prästadömet ed och förbund”, Liahona, maj 2008, s. 61.

VAD ÄR VÅR DEL I FÖRBUNDET?

”Förbundet å mannens sida är att han ska ära sitt ämbete i prästadömet [se L&F 84:33] och att han ska leva av varje ord som utgår från Guds mun, och att han ska hålla buden.”

President Joseph Fielding Smith (1876–1972), ”Magnifying Our Callings in the Priesthood”, i Conference Report, apr. 1970, s. 59.

VAD INNEBÄR DET ATT KROPPEN FÖRNYAS?

”Jag har sett detta löfte fullbordas i mitt eget och andras liv. En vän till mig verkade som missionspresident. Han sa att det kändes varje kväll som om han knappt orkade krypa uppför trappan för att lägga sig och han undrade om han hade kraft nog att möta en dag till. Men när morgonen kom fann han förnyad kraft och förnyat mod. Ni har sett hur detta skett hos åldriga profeter, som tycktes få nytt liv varje gång de stod upp för att vittna om Herren Jesus Kristus och det återställda evangeliet. Det är ett löfte till alla som trofast verkar i prästadömet.”

President Henry B. Eyring, ”Tro och prästadömet ed och förbund”, Liahona, maj 2008, s. 62.

VAD MENAS MED ATT TA EMOT HERREN?

”Män som värdigt tar emot prästadömet tar emot Herren Jesus Kristus, och de som tar emot Herren tar emot Gud Fadern. Och de som tar emot Fadern ska få allt som han har. Otroliga välsignelser flödar genom denna ed och detta förbund till värdiga män, kvinnor och barn i hela världen.”

Äldste Russell M. Nelson i de tolv apostlarnas kvorum, ”Förbund”, Liahona, nov. 2011, s. 88.

Skriftställekedja: Ta emot Herren

Att ta emot prästadömet är ett sätt att ta emot Herren. Läs de här verserna för att lära dig två till: Johannes 13:20 och Läran och förbunden 112:20.

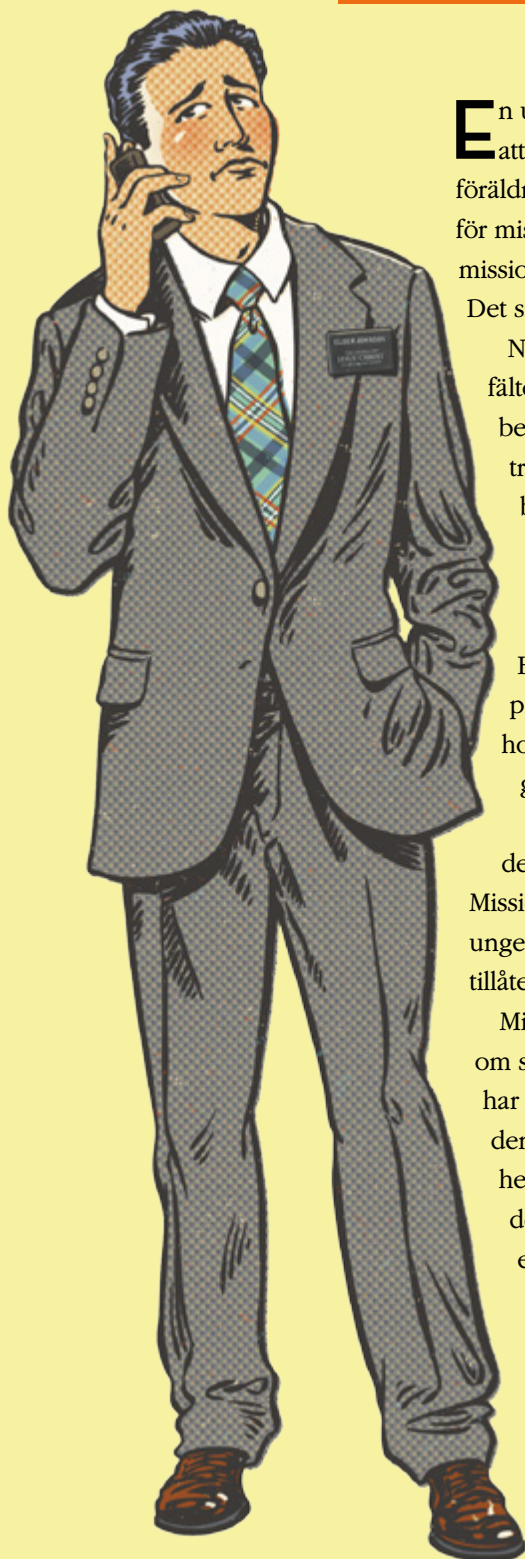

KAN UNGA KVINNOR OCKSÅ FÅ DE HÄR VÄLSIGNALERNA?

”Prästadömet välsignelser är inte begränsade till enbart män. Välsignelserna utgjuts också över våra hustrur och döttrar och över alla de trofasta kvinnorna i kyrkan. Dessa goda systrar kan genom att hålla buden och tjäna kyrkan förbereda sig för välsignelserna i Herrens hus. Herren erbjuder sina döttrar varje andlig gåva och välsignelse som kan erhållas av hans söner.”

President Joseph Fielding Smith (1876–1972), ”Magnifying Our Callings in the Priesthood”, i Conference Report, apr. 1970, s. 59.

FÅ ALLT VAD FADERN HAR: EN NUTIDA LIKNELSE

En ung man förberedde sig för att verka som missionär. Hans föräldrar hade gått med på att betala för missionen så länge han följde missionsreglerna och arbetade flitigt. Det sa han att han skulle.

När han väl var ute på missionsfältet märkte han att missionsarbetet var mycket svårare än han trodde att det skulle vara. Han blev missmodig av att försöka lära sig ett nytt språk, anpassa sig till en annan kultur och bli avvisad av dem han mötte. Hans kamrat och missionspresident försökte muntra upp honom, men han ville ändå ge upp.

Han sa till missionspresidenten att han ville åka hem. Missionspresidenten ringde till den unge mannens far och gav honom tillåtelse att ringa sin son.

Missionären berättade för sin far om sitt missmod. Fadern sa: "I årtal har din mor och jag sett fram emot den dag när du skulle verka som heltidsmissionär. Vi vet hur viktigt det är att undervisa om Jesu Kristi evangelium för dem som inte har det.

Sonen svarade: "Pappa, jag insåg inte att en mission betydde så mycket för dig."

"Den betyder allt för mig", sa fadern. "I hela mitt liv har jag arbetat, byggt upp mitt företag och sparat med en person i åtanke: du. Mitt mål har varit att ge dig ett rikt arv."

"Men pappa", inflikade sonen, "det förändrar inte det faktum att jag inte tycker om ..."

Fadern avbröt honom: "Hur kan jag överlämna företaget i din vård om du inte kan visa dig värdig genom att tjäna Herren i två korta år?"

Sonen begrundade faderns fråga.

Sedan sa fadern: "Min son, om du är trofast i den här kallelsen och visar dig värdig, kommer allt jag har att bli ditt."

Rörd av det löftet, sa sonen modigt till sin far: "Jag stannar."

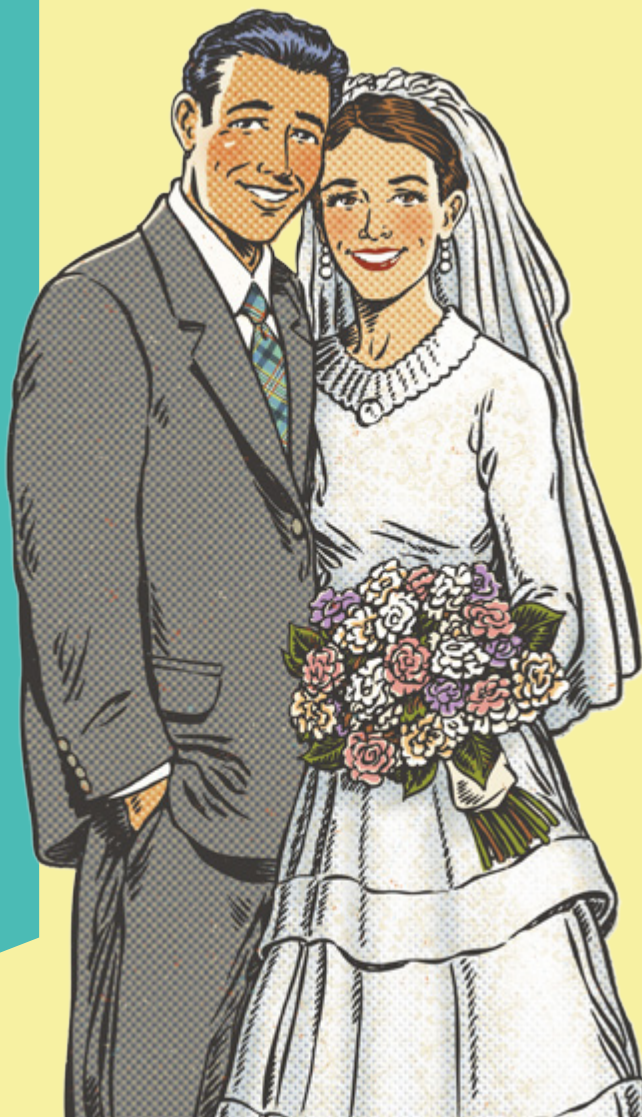
Sonen stannade, och tjänade trofast. Han följde missionsreglerna och arbetade flitigt. Och ja, en tid efter missionen fick han det utlovade arvet av sin far – allt vad fadern hade att ge.

Från äldste Carlos E. Asay (1926–1999) i de sjuttios kворum, "Prästadömetts ed och förbund", Nordstjärnan, Nummer 2 1986, s. 36.

VÄLSIGNELSER JAG FÅR GENOM PRÄSTADÖMET

När jag lever rättfärdigt som en Guds dotter kan jag få många välsignelser genom hans prästadöme. Jag kan vara medlem i Jesu Kristi kyrka, som återställdes genom prästadömet. Jag kan ta del av sakramentet, som välsignas genom Jesu Kristi prästadömes kraft, för att förnya mina förbund och omvända mig mer fullständigt. Jag får personlig vägledning av min himmelske Fader genom prästadömsvälsignelser. Jag kan avskiljas under ledning av någon som har prästadörets nycklar och få myndighet att handla i olika ämbeten. Jag kan använda den myndigheten till att välsigna andra. Jag kan ingå fler förbund med min himmelske Fader genom prästadörets kraft i templet. Jag kan vigas till en värdig prästadömsbärare i templet, och tillsammans kan vi fostra en familj i rättfärdighet. Tillsammans med min eviga familj kan jag få allt vad min himmelske Fader har (se L&F 84:38).

Melissa Hart, Utah, USA

DELTA I SAMTALEN

Att begrunda till söndag

- Hur kan du förbereda dig för att ta emot allt vad Fadern har genom att hålla dina förbund?
- Vad tror du är skillnaden mellan att "få" prästadömet (se L&F 84:33) och att "ta emot" prästadömet (se vers 35)?
- Hur kan lärdomarna i Läran och förbunden 98:11–12 hjälpa dig att "leva av varje ord som utgår från Guds mun" (L&F 84:44)?

Vad du kan göra

- Sträva efter att vara värdig den Helige Anden. Inspiration hjälper dig att bättre förstå läran om prästadömet.
- Lär dig prästadörets ed och förbund utantill. Det finns i Läran och förbunden 84:33–44.
- Studera under bön andra skriftställen om prästadömet, till exempel Alma 13 och Läran och förbunden 13; 20; 107; 121.

Äldste

Kent F. Richards

i de sjuttios kvorum och verkställande direktör för tempelavdelningen

FÖRBERED DIG FÖR ATT **BESÖKA HERRENS HUS**

Le när du tänker på templet. Det är en plats där du får kraft och välsignelser.

Under ett öppet hus för ett tempel lade jag märke till några flickor som gick bakom sina föräldrar genom templet. De log när de såg sina spegelbilder i brudrummet. "Kom ihåg", viskade deras mormor, "hur speciella ni är och hur mycket er himmelske Fader älskar er." Varje flicka föreställde sig dagen när hon skulle återvända till templet som en trosstark kvinna, en vacker kvinna med större mognad och förmåga, redo att utföra sin uppgift på jorden. Pojkarna som var med under templets öppet hus fick också en inblick i sina framtida välsignelser och ansvar.

Det som de här barnen kände i templet var rätt. Din himmelske Fader vill välsigna dig. Hans största välsignelser kommer när du besöker templet för att ta emot heliga förrättningar och ingår och håller heliga förbund. Du är ansvarig för att förbereda dig och vara redo.

Templet är en viktig del av ditt liv, särskilt när du är ung: "Den unge mannen behöver sin plats i templet ännu mer än hans far och hans farfar, som stadgats av ett liv fyllt av erfarenhet. Och den unga kvinnan, som just har påbörjat livet, behöver den ande, det inflytande och den vägledning som kommer när hon tar del av templets förrättningar."¹ Börja i dag att förbereda ditt hjärta och sinne för att helt och fullt *ta emot* och *förstå* de här välsignelserna (se Matt. 13:23; Mark. 4:20).

Ta emot evangeliets fullhet

Om du förbereder dig för att besöka templet blir du "*redo* att ta emot [Herrens] evangeliums fullhet" i templet (L&F 35:12; kursivering tillagd). Templet är en plats där du får kraft och välsignelser. Herren befallde profeten Joseph Smith och de första medlemmarna att samlas i Kirtland, Ohio, där de så småningom skulle bygga ett tempel. "Där skall ni

begåvas med kraft från höjden" (L&F 38:32; kursivering tillagd).

Under ett öppet hus för ett tempel nyligen, samlade en apostel sin familj runt det heliga altaret i ett beseglingsrum. Han sa till dem att allt vi gör i kyrkan – lektioner, aktiviteter, program och möten – förbereder oss för att komma till templets altare och ta emot beseglingsförrättningen. Templet representerar själva kärnan i din himmelske Faders plan för din eviga lycka och din eviga utveckling.

Förbered dig för att ingå förbund med Gud

Din förberedelse för att besöka templet och ingå förbund sker inte snabbt. Den började med ditt dop och den Helige Andens gåvas bekräftelse, och växer sedan med bön, skriftstudier, lydnad och tjänande. Du kan förbli ren genom att varje vecka ta del av sakramentet. Den sker när du lär dig söka förlåtelse genom

HUVUDPUNKTER

- I templet tar du emot förrättningar som är nödvändiga för din frälsning.
- Du måste komma till templet helt ren, fri från oförlåtna överträdelser.
- Liksom i skrifterna är många av lärdomarna och förrättningarna i templet symboliska, vilket gör att du kan lära dig mer och mer varje gång du besöker templet.

omvändelse, när du följer normerna och när du värdigt använder din rekommendation med begränsad användning. Ungdomsprogrammen är till hjälp, men din förberedelse är personlig; du utvecklar *din* värdighet, *ditt* vittnesbörd, *din* omvändelse. Frälsarens försoning gäller just dig.

När du stärker din andliga mognad får du en önskan att förbereda dig för och besöka templet. Där tar du emot förrättningar och ingår förbund som är nödvändiga steg för att komma närmare din himmelske Fader. Temples förrättningar är ”de mest upphöjda ... [förrättningar] som Herren uppenbarat för människosläktet”.²

När du tar emot temples förrättningar ingår du högtidliga förbund med din Fader en enda gång för dig själv, och sedan strävar du efter att följa dem i hela ditt liv. Varje gång du besöker templet kan du känna hans ande och ta emot ytterligare uppenbarelse och kunskap, samtidigt som du utför nödvändiga förrättningar för andra. Du kommer att förstå och få en försäkran om din eviga existens och den oändliga kraften i dina förbund. Om vi inte var eviga varelser skulle templet inte ha någon betydelse. Du besöker templet och ingår förbund just *därför* att du kommer att existera för evigt och vill vara med din himmelske Fader och din familj i ”oändlig lycka” (Mosiah 2:41). Den här förvisningen växer i din själ och bekräftas av den Helige Anden.

Var värdig

Den Helige Andens roll är verklig. Han undervisar dig, renar dig och bekräftar Faderns kärlek (se Rom. 5:5). Löftets helige Ande är den Helige Andens bekräftande makt som stadfäster varje förbund för evigt.

För att få Anden måste du komma till templet helt ren, fri från oförlåtna överträdelser. Om motståndaren skulle kunna övervinna dig på något sätt, vore det att hålla dig ifrån templet eller fresta dig att gå dit ovärdig.

Av den anledningen inbjuds du till en personlig intervju med din biskop eller grenspresident för att avgöra om du är värdig och redo att ta emot en rekommendation att besöka templet. Var ärlig och lita på att han hjälper dig. Egentligen är det din ställning inför Herren som bedöms (se L&F 109:24). Du undertecknar rekommendationen först. Du vittnar om din värdighet inför Herren.³

Att du är värdig innebär inte att du är fullkomlig än. Det innebär att ditt

hjärta är vänt åt rätt håll, att du håller buden och att du har en önskan att bli bättre varje dag.

Lär dig av symbolerna

I templet, liksom i skrifterna, under- visar Herren med hjälp av symboler. Du kan hitta många symboler i skrift- erna, som en klippa, ett frö, frukt, livets träd och sakramentets bröd och vatten (se till exempel 1 Nephi 11; Alma 32; Helaman 5:12). Nedsänkingsdop symboliserar nytt liv, pånyttfödelse och renhet (se Rom. 6:3–5). I templet har alla vita kläder på sig, vilket symbolise- rar renhet, helighet, ljus och jämlikhet.

Vissa symboler i templet är både fysiska och andliga. Att ha tempel- klädnaden på sig, till exempel, är en fysisk daglig påminnelse om tempelförbunden och de utlovade välsignelserna. Om tempelklädnaden respekteras och hedras, skyddar den oss från frestelser och orättfärdigt inflytande.

Var och en av tempelförrättning- arna är symbolisk. Du blir tvättad och smord i en helig ceremoni,⁴ som påminner om när kungarna och prästerna i forntida Israel förbereddes för att inta sina ställningar (se 1 Sam. 10:1; 16:13). Undervisningen och förbunden i begåvningen innebär att du blir beklädd med eller tilldelad ytterligare kraft och löften från Gud (se Luk. 24:49). Den kanske vackraste symbolen är beseglingsförrättningen, i vilken ett par förenas i ett obrytbart

band som kan vara i all evighet.

Löftena i templet är dyrbara och ädla. Det är den "stora välvilja" och de "stora välsignelser" (se 3 Nephi 10:18) som vår Fader har reserverat åt dig personligen. Så le när du tänker på templet.

Oavsett hur gammal du är, gör vad som är nödvändigt för att bli redo att ta emot de stora välsignelser som din Fader i himlen erbjuder dig. Lita på känslan du hade som barn när du sjöng: "Jag längtar så till templet, att komma dit en dag. ... Jag vill för- bereda mig var dag, och alltid lyda Guds lag."⁵ Det kan vara så för dig. ■

SLUTNOTER

1. John A. Widtsoe, "Temple Worship", *Utah Genealogical and Historical Magazine*, apr. 1921, s. 91–92.
2. *Förbered dig för det heliga templet* (häfte, 2003), s. 1.
3. Se Josua 24:22, 27: "Ni är nu själva vittnen mot er, att ni har valt Herren för att tjäna honom. De svarade: Ja." Sedan tog Josua en stor sten och reste den under en ek och sa: "Se, denna sten [liksom vår personliga tempelrekommendation] skall vara vittne mot oss, ty den har hört alla ... ord."
4. Se *Förbered dig för det heliga templet*, s. 1.
5. "Jag längtar så till templet", *Barnens sångbok*, s. 99.

VARFÖR BYGGER VI TEMPEL?

"Vi måste få viss insikt om varför vi bygger tempel och varför dessa förrättningar krävs av oss. Därefter blir vi kontinuerligt undervisade och upplysta om angelägenheter av andlig betydelse. Vi lär oss rad efter rad, bud efter bud, till dess vi har fått en fullhet av ljus och kunskap. Och detta blir ett stort skydd för oss – för var och en av oss personligen. ...

Inget tjänande är mer andligt förfinande. Inget tjänande ger oss större kraft. Inget tjänande kräver större rättfärdighet.

Vårt tjänande i templet ger oss en sköld och ett skydd. ...

Om vi oreserverat ingår förbund, kommer Herren att beskydda oss. Vi får då den inspiration som krävs för att möta livets svårigheter. ...

Så kom till templet – kom och gör anspråk på dina välsignelser."

Se Förbered dig för det heliga templet (häfte, 2003), s. 37.

Finn ett sätt att **FÖRLÅTA**

Bonnie Brown

Det händer oss alla någon gång att någon gör något som sårar oss. Ibland känns det omöjligt att släppa smärtan. Men även om det var ett stort felsteg så har Frälsaren sagt att vi ska förlåta alla människor. Det kan vara svårt att förlåta, men genom att göra sådant som för oss närmare Kristus, får vi tillgång till den frid som förlåtelsen ger. Nedan berättar två unga kvinnor om sina upplevelser av att förlåta andra.

Förlåta en vän

När Renee* flyttade till en ny skola i Belgien var hon glad över att få nya vänner. Men en av vännerna gjorde något som skapade problem. Renee förklarar:

”Min vän Nora skapade ett Facebook-konto i Kates namn, en annan vän. Hon började trakassera andra med den profilen, och alla anklagade Kate för att vara en mobbare. Nora hånade mig till och med i skolan och kritiserade min

religion och mig. Jag försökte undvika angreppen men kunde inte det, så jag började umgås med andra.

När Nora erkände att hon haft ett förfalskat konto blev alla arga på henne. Nora gav mig ett brev där hon bad om förlåtelse, men jag trodde inte att jag kunde förlåta henne. Jag var så arg.

En dag när jag läste i skrifterna kom jag till Läran och förbunden 64:9–10: ’Därför säger jag er att ni bör förlåta varandra, ty den som inte förlåter sin

broder hans överträdelser är fördömd inför Herren, ty den större synden vilar på honom. Jag, Herren, förlåter den jag vill förlåta, men av er krävs det att ni förlåter alla människor.’

Jag tänkte genast på Nora. Jag visste att det inte var rätt att jag var så arg. Jag bad min himmelske Fader att hjälpa mig förlåta henne. Det var inte lätt, men jag lyckades. Jag började med att skicka sms och fråga hur det var med henne, och ibland pratade vi på lunchen. Jag fick veta att Noras pappa hade dött fyra år tidigare. Hennes liv var jobbigt och hon trodde att alla tyckte illa om henne. Jag var glad att jag inte hade fortsatt vara arg på henne. Kate och några andra förstod inte hur jag kunde förlåta Nora, men jag visste att det jag hade gjort var rätt, och jag visste att min himmelske Fader var stolt över mig.”

Renee lärde sig att Gud befaller oss att förlåta alla. Genom att följa den befallningen fick hon medkänsla och förståelse för Nora och kunde förlåta henne helt.

Hon fick tröst i sin brors död

När Janets bror dog i en bilolycka som orsakades av en berusad tonårsförare och hans passagerare, insåg hon att hon behövde släppa bitterheten hon kände, men hon visste inte hur.

”Det var svårt att säga vad som gjorde mest ont – min ilska gentemot dessa tanklösa tonåringar eller min uppriktiga längtan efter min bror.

Jag stod inte ut med att tänka på det stora tomrummet i mitt liv. Jag minns att jag bad ivrigt, det kändes som i flera timmar. Allt jag ville var att få Nathan tillbaka.

Jag tyckte synd om pojkarna som var ansvariga för Nathans död, för jag visste att de hade enorma skuld-känslor. Men jag var också arg och bitter. Det var lätt att skylla på dem. Jag sa till mig själv att jag förlät de unga männen, men jag blev ändå arg när jag tänkte på olyckan. Jag frågade ofta mig själv: ’Hur ska jag någonsin uppriktigt kunna förlåta de unga männen, och hur vet jag att jag har gjort det?’

Det var först efter hundratals böner, uppriktig fasta och flitiga studier och reflektioner som jag äntligen kände att jag uppriktigt hade förlåtit dem. Jag minns att jag funderade på det en dag. Jag tänkte: ’Jag förlåter dem. Hur kan jag låta bli? Alla gör misstag, och vem är jag att döma? Jag löser aldrig något genom att hålla fast vid ilskan, så jag släpper den.’ Det var en fantastisk känsla! Jag hade hela tiden längtat efter att veta att jag verkligen hade förlåtit de unga männen, och det hände så småningom. Jag kan inte ändra på det som hände Nathan, men jag kan välja att reagera med förlåtelse och kärlek i stället för ilska.”

Janet insåg att det kräver tid och ansträngningar för att uppriktigt förlåta någon. Frälsaren sa: ”Närma er mig och jag skall närma mig er”

(L&F 88:63). Janet kom närmare Herren genom fasta, bön, skriftstudier och andra ansträngningar. När vi gör samma sak kan vi låta ilskan och bitterheten ersättas av frid och förlåtelse.

Full av kärlek

Liksom för Janet och Renee hjälper förlåtelse oss att ha medkänsla, förståelse och tålamod. När vi förlåter andra fyller Herren oss med sin rena kärlek och vi blir mer lika honom. ■

Författaren bor i Utah, USA.

** Namnen har ändrats.*

REN KÄRLEK

”Kristi rena kärlek kan ta bort oviljans och vredens fjäll från våra ögon så att vi kan se andra så som vår himmelske Fader ser oss: som dödliga människor med skavanker och ofullkomligheter men med möjligheter och värde långt större än vi kan ana. Eftersom Gud älskar oss så högt, måste också vi älska och förlåta varandra.”

President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, ”De barmhärtiga skall få barmhärtighet”, *Liahona*, maj 2012, s. 76.

SPRID SOLSKEN

Ett leende kan göra stor skillnad.
Förgyll någons dag.

(Se Matt. 5:14-16.)

MUSIKEN *i mitt liv*

Jag slutade spela piano därför att jag var rädd att spela fel. Nu fick jag en chans att övervinna rädslan.

Sabrina de Sousa Teixeira

Min dröm sedan jag var liten hade varit att spela piano. När jag var 12 lärde en älskad medlem i kyrkan mig att spela. Senare fick jag en keyboard som present av pappa. Men glädjen i att spela började avta eftersom jag blev nervös när jag försökte spela på sakramentsmötet. Jag gjorde många fel, skämdes och ville inte spela mer. Jag sa till mig själv att jag skulle försöka igen när jag hade övat mycket och kunde spela nästan felfritt. Men jag blev missmodig och det slutade med att jag sålde min keyboard och gömde min talang.

Flera år senare fanns det ingen pianist en söndag. System som spelade piano i vår församling hade flyttat. När jag såg att medlemmarna sjöng utan piano eller orgel, kände jag hur Anden manade mig att prata med biskopen. Jag sa: "Är det okej om jag spelar?" Han sa ja.

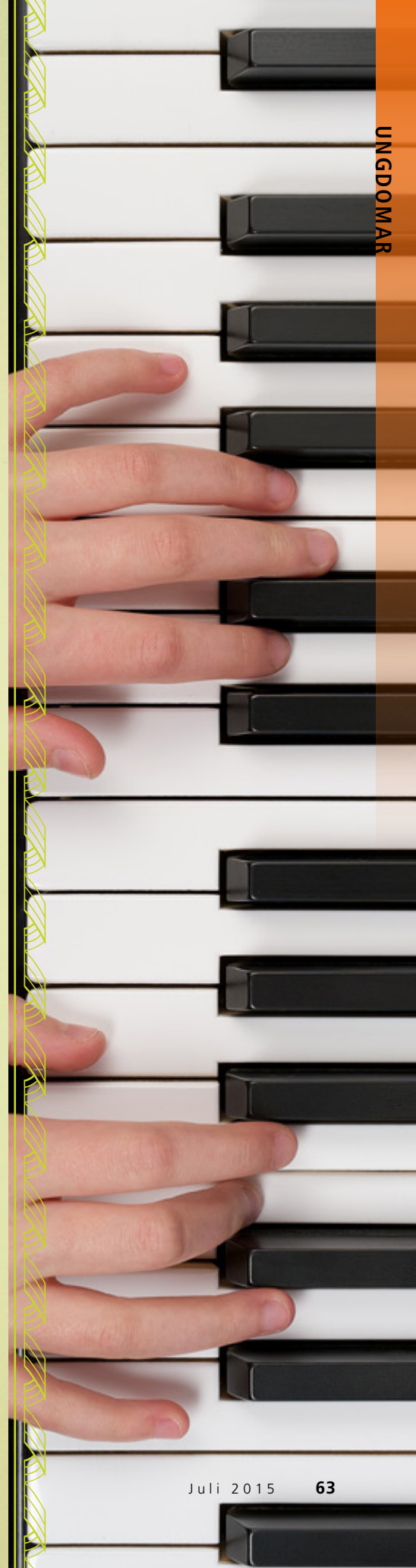
Efter att ha undvikit att spela piano i flera år övervann jag rädslan för att göra misstag. Till min överraskning

började jag spela som om jag hade spelat nyligen. Jag spelade fel på några toner, men inte många. Den upplevelsen gav mig styrka att föreslå för biskopen att jag skulle spela varje söndag.

Jag övar varje vecka och jag har lärt mig att älska pianot igen. När jag övar känner jag Anden starkt i mitt hem. Ibland när jag spelar börjar mina familjemedlemmar, som gör hushållssysslor, att sjunga. Vi blir till ett när vi sjunger samma psalm.

Många medlemmar i församlingen har lagt märke till mina framsteg och gratulerat mig. Jag är tacksam för att kunna bidra till församlingsmötenas andlighet och tacksam för att jag återvände till talangen som jag trodde att jag hade lämnat bakom mig.

Jag har lärt mig uppskatta piano-musik. Lugnet den ger är förunderligt. Jag hoppas vi får höra sådan musik i himlen, och vem vet, jag kanske är där och ackompanjerar himmelska körer! ■
Författaren bor i Brasilien.

Äldste Juan A. Uceda
i de sjuttios kvorum

Jag talade med Gud som med en vän

"Be, han är där. Tala, han lyssnar"

(Barnens sångbok, s. 6).

När jag var ung var jag mycket blyg, och det var svårt för mig att få vänner. Jag bad mycket till Gud om att övervinna min rädsla och min blyghet. När jag bad, talade jag med Gud som om han var min vän. Det var ingen som lärde mig hur jag skulle göra – jag behövde bara någon att prata med. Jag hade inga vänner, så jag fann en genom att tala med honom.

Sedan träffade jag missionärerna. De gav mig en Mormons bok och jag började läsa den. När jag läste 3 Nephi 17 tog jag starkt intryck av hur Jesus tog de små barnen till sig och bad för dem. Jag förstod att det här var det rätta sättet att be.

Jag bestämde mig för att läsa alla skriftställen om när Jesus Kristus ber. I Lukas 3:21, efter att Johannes hade

döpt honom, bad Jesus till sin himmelske Fader och himlen öppnade sig. När jag läste det kände jag att jag också ville be på ett sätt som öppnade himlen.

Ibland är jag trött och känner inte för att be. Men då tänkte jag på hur Jesus bad. Jag försöker att vara ärlig och uppriktigt i mina böner så att himlen ska öppna sig för mig också.

Ibland är mina böner korta eftersom jag inte kan hitta orden för att uttrycka mig väl. Jag har en massa känslor inombords, och säger: "Du vet vad det är jag försöker säga. Snälla, bara hjälp mig."

Ibland när jag ber Herren välsigna maten så kommer jag ihåg att himlen kan öppnas också av en liten bön. Jag försöker glömma omvärlden och få kontakt med min

himmelske Fader. Och på ett mycket enkelt sätt säger jag sådant som kommer från hjärtat.

När jag känner frid och tröst vet jag att himlen har öppnats för mig.

När missionärerna hade undervisat min familj om evangeliet, döptes min mamma, min syster och jag. Men min far, min bror och min andra syster blev inte medlemmar i kyrkan. Jag ville verkligen att min far skulle bli medlem. Jag fastade, och varje dag bad jag om att min far skulle ta emot evangeliet och döpas.

Jag visste att jag behövde be för min far, men jag visste också att jag behövde vänta på ett svar från Gud.

Ibland säger han "nej, inte än". Så småningom lyssnade min far och förstod, och han döptes.

Om din mor eller far inte är medlemmar i kyrkan än, prata då med din vän – din himmelske Fader. Be honom att beröra din mors eller fars hjärta. Prata med honom ödmjukt och ärligt, på ett uppriktigt sätt. Men ta det sedan lugnt. Han står vid rodret. Han vet hur saker och ting ska göras. Han känner din far och mor bättre än du gör. Han vet hur han kan nå dem.

Var inte orolig. Du har en vän. Be av hela ditt hjärta så lyssnar din himmelske Fader på dig. Himlen öppnar sig. Han känner dig och välsignar dig. ■

VAD KAN DU GÖRA?

Vad gör du om någon i din familj inte är medlem i kyrkan? Eller om din familj inte har beseglats i templet? Här är fem saker som äldste Uceda gjorde, som du också kan göra:

1. Tala med din himmelske Fader i bön.
Han är din vän.
2. Be för din familj.

3. Lita på din himmelske Fader. Han känner din familj, och han vet hur han kan hjälpa dem.
4. Ta det lugnt och oroa dig inte. Din himmelske Fader står vid rodret.
5. Var medveten om att din himmelske Fader känner dig och välsignar dig.

Berättelsen ägde rum i maj 1889.

Anna Matilda Andersson satt och hukade under det svarta paraplyet med sin mamma och sin syster Ida. I ögonvrån såg hon tåget närma sig. Hon ryste till. Det här tåget skulle ta henne från Sverige på en färd till Amerika.

"Var snäll och lyssna på äldste Carlson", viskade Annas mamma. Hon höll flickorna tätt intill sig. Äldste Carlson var en missionär som hade verkat i Sverige i tre år, sedan Anna var åtta år. Nu var det dags för honom att återvända till sin familj i Idaho i Förenta staterna.

När mamma hade bestämt sig för att skicka Anna och Ida till Amerika för att slippa förföljelserna i Sverige, hade äldste Carlson erbjudit sig att vaka över dem. Nu stod han vid tåget. Han vinkade åt de två flickorna att komma. Ida kramade sin mamma hårt och gick iväg, men Anna stod kvar.

"Jag älskar dig", sa Anna. "Jag kommer att sakna dig."

"Jag kommer att sakna dig också. Lyssna nu noga. Om du kommer till en plats där du inte förstår vad människorna säger, glöm då inte att be till din Fader i himlen, för *han* förstår dig."

Anna tänkte fortfarande på mammas ord när hon klev på tåget och satte sig bredvid Ida och äldste Carlson. Hon hade varit spänd inför sin första tågresa, men nu ville hon bara se en sista skymt av sin mamma. Tåget var för högt för att hon skulle se människornas ansikten, men hon log när hon såg mammas svarta paraply ovanför folkmassan. Då visste hon att mamma tittade efter dem.

Med en stor rökpuff började tåget flytta sig framåt. Först gick det så sakta att mamma sprang bredvid tåget. Det svarta paraplyet vinkade åt Anna. Men snart försvann det svarta paraplyet ur sikte. Anna lutade sig mot fönstret och undrade vad som skulle hända.

Annas resa

Jessica Larsen

Baserad på en sann berättelse

Flera veckor senare lutade Anna sig mot fönstret i ett annat tåg. Det här tåget skulle ta henne till Salt Lake City. "Amerika ser annorlunda ut än Sverige, eller hur?" sa hon till Ida.

"Ja", viskade Ida tillbaka. "Men Amerika är vårt hem nu, och om vi arbetar hårt kan vi ta hit mamma också."

Det hade inte funnits tillräckligt med pengar för en biljett till mamma också. En familj i Ogden, Utah, hade betalat för Idas resa till Amerika. Ida skulle bo hos dem på deras gård och arbeta för att betala tillbaka skulden. Men Anna skulle bo hos sin moster i Salt Lake City. Annas moster hade kommit till Utah flera år tidigare, och mamma hade skrivit och berättat att Anna skulle komma.

Efter tåget hade de tagit en båt över Nordsjön till Danmark. Sedan seglade de till England och Irland innan de for över Atlanten och till slut kom till New

York. Anna hade varit sjösjuk större delen av den 15 dagar långa resan. Hon kände sig lättad när de gick ombord på ett tåg i New York som skulle till Utah.

"Ogden, Utah", ropade konduktören. Anna kunde inte någon engelska, men hon kände igen namnet på staden. Hennes hjärta sjönk. Det sjönk ännu mer när äldste Carlson ställde sig upp och lyfte upp sitt och Idas bagage.

"Måste du gå av?" frågade hon sin syster.

"Ja", sa Ida mjukt. "Oroa dig inte, moster är där när du kommer till Salt Lake City."

Anna såg på när Ida och äldste Carlson träffade hans familj på stationen. De skulle ta Ida i en täckt vagn till hennes nya hem på gården och sedan åka vidare till Idaho. Nu var Anna helt ensam.

Tåget dundrade vidare genom natten tills det plötsligt stannade vid stationen i Salt Lake City. Det var nästan

midnatt. Anna tog sitt bagage och hoppade ner på perrongen. Hennes trötta ögon sökte efter moster.

Men det fanns ingen som väntade på henne.

Anna blev rädd. Hon tittade över hela perrongen igen och hoppades att hon hade missat något. Hon tittade extra länge på skuggorna. Hon försökte urskilja människornas anletsdrag i det flackande gasljuset. Men hennes moster var inte där.

Främlingar kom fram till henne och ställde frågor. Anna antog att de ville hjälpa henne, men hon förstod inte vad de sa.

Hon hade aldrig varit så rädd i hela sitt liv. Inte när hennes klasskamrater i Sverige hade hånat hennes nya tro. Inte när hon hade varit sjuk på båten till New York. Inte ens när hon hade tagit farväl av mamma.

Anna blundade och tänkte på det mamma hade

sagt: "Glöm inte att be till din Fader i himlen, för *han* förstår dig."

Anna knäböjde på perrongen bredvid sin resväska och bad mer intensivt än hon någonsin hade gjort tidigare. Hon bad att hennes himmelske Fader skulle sända någon som talade svenska och som kunde förstå henne.

När hon var klar med bönen tittade hon upp. Det fanns fortfarande ingen som väntade på henne. Men sedan såg hon en tysk familj som hon kände igen från tågresan. Mamman vinkade åt henne att följa med dem. Anna, som fortfarande grät, tog sin väska och följde efter dem.

Hon följde efter dem till södra ingången till Temple Square. Hon tittade på platsen där det vackra nya tempel hade byggts. Sedan hörde Anna plötsligt snabba fotsteg i närheten. En kvinna skyndade sig mot dem

och tittade noga på de nyanlända immigranterna. Kvinnan såg på den tyska familjen. Sedan fick hon syn på Anna. När Anna tittade upp, stannade kvinnan till och stirrade. Anna stirrade tillbaka, med nyfött hopp.

Anna kände igen henne! Det var hennes söndagsskollärare som hade rest till Utah bara ett år tidigare! Hon kände henne!

Läraren kramade om Anna hårt. Hon torkade bort Annas tårar och viskade: "Jag vaknade om och om igen. Jag såg bilden framför mig av nyanlända immigranter. Jag kunde inte somna om. Jag blev manad att komma till templet och se om det fanns någon jag kände här." Hon tog Anna i handen och ledde henne nerför gatan. "Följ nu med mig."

Senare fick Anna veta att hennes moster och morbror hade flyttat ifrån Salt Lake City, så de hade aldrig fått brevet från hennes mamma. Hennes lärare skickade ett meddelande till dem och de kom och hämtade Anna fyra dagar senare. Så småningom kunde Ida och Anna ta sin mamma till Amerika också.

Men just nu hade det inte någon betydelse. På vägen hem till läraren tänkte Anna: "Min himmelske Fader gjorde *mer* än att bara besvara min bön. Jag bad bara om att någon skulle förstå mig, och han sände någon som jag *känner*." ■

Författaren bor i Arizona, USA.

HITTA HJÄLTARNA I DIN SLÄKT

.....
Be dina föräldrar eller far- och
morföräldrar att berätta om din släkt.
Du kanske upptäcker en hjälte i din
släkts historia!

Min himmelske Fader besvarar mina böner

George R., 9 år, New Mexico, USA

Min himmelske Fader har hört och besvarat mina böner många gånger. Första gången jag minns att det hände var när jag var fyra år. Jag hade slarvat bort klossarna som jag ville leka med. Så jag gick in på mitt rum och knäböjde för att be. Jag bad min himmelske Fader hjälpa mig att hitta mina leksaker. Min bön besvarades med en gång – jag hittade klossarna i rummet bredvid.

En av de viktigaste gångerna som en bön blev besvarad var tillsammans med hela släkten. Några månader efter att min kusin Christian var klar med sin mission, körde han sent en kväll längs en väg uppe i bergen. Han och en annan bil körde

in i varandra. Den andra föraren klarade sig, men min kusin fick föras till sjukhuset med helikopter.

Christian hade allvarliga skador över hela kroppen. Han hamnade i koma och läkarna trodde inte att han skulle vakna. Vår släkt bestämde sig för att fasta. Mina föräldrar, sysstrar, far- och morföräldrar, fastrar, mostrar, farbröder, morbröder och alla mina kusiner turades om att fasta för Christian. Jag fastade en skoldag. Jag fick förklara för min lärare och mina klasskamrater varför jag inte åt någon lunch den dagen. Jag hade inget emot att gå utan mat en dag, för jag fastade för min kusin.

Vår himmelske Fader besvarade våra böner och Christian vaknade så småningom upp ur koman. Han är fortfarande inte helt återställd, men har gjort en del framsteg. Christian har en lång återhämtning framför sig. Vi ber fortfarande för honom. Allt är möjligt med vår himmelske Faders hjälp. ■

EN FRÅGA TILL DIG

Vad behöver du hjälp med? Kom ihåg att prata med din himmelske Fader!

Kom, följ mig

(Förenklad)

Text: John Nicholson
Musik: Samuel McBurney

Ödmjukt ♩ = 69-76

1. "Kom, föl - jen mig", så or - den löd;
2. "Kom, föl - jen mig!" Med enk - la ord
3. Är det väl nog, att vi för - stå,
4. E - vi - ga ri - ken, liv och makt

Fräl - sa - ren dem oss al - la bjöd,
gavs fräls - nings - pla - nen till vår jord.
att här vi ho - nom föl - ja få,
vi sko - la är - va, har han sagt,

att vi i ren - het vand - ra må
Han som är san - ning, liv och ljus
me - dan vi käm - pa, strä - va, tro?
om vi blott gå på san - nings stig,

ut - i hans spår och nåd und - få.
le - der oss hem till Fa - derns hus.
Nej, vi hos Fa - dern sko - la bo.
om vi blott ly - da: "Föl - jen mig."

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Sången får kopieras för tillfällig, icke kommersiell användning i kyrkan och hemmet.

Denna text måste finnas på varje kopia.

Liknelsen om talenterna

Jean Bingham

Jesus berättade eller gav en liknelse om en man som lämnade några mynt till tre personer som arbetade för honom. Sedan reste mannen iväg. Medan han var borta arbetade två av personerna hårt och använde sina mynt för att tjäna fler mynt som de kunde ge tillbaka till mannen. Men en person bara grävde ner sitt mynt eftersom han var rädd för att förlora det. När mannen kom tillbaka belönade han dem som hade tjänat fler mynt än vad han gav dem. Men han tog myntet från personen som inte hade försökt tjäna mer. (Se Matt. 25:14–29.)

Liksom mannen i liknelsen har vår himmelske Fader gett var och en av oss något mycket värdefullt – inte mynt, utan förmågor och talanger, som att sjunga, visa kärlek, springa eller hjälpa andra. Liksom personerna i liknelsen måste du arbeta hårt för att dina talanger ska utvecklas!

Hur kan du följa Jesu lärdomar genom att använda och utveckla dina talanger? Du kan känna dig gladare och hjälpa andra när du gör det. ■

Författaren bor i Utah, USA.

LÄR DIG MER

En talang är en förmåga, till exempel att kunna rita. På Jesu tid hade man *talenter*, ett värdefullt mynt. Hur liknar talanger och talenter varandra?

Planera en show där ni ska visa era talanger.

1. Låt varje familjemedlem berätta om något som de är bra på, till exempel att läsa högt, baka, framföra musik, berätta roliga historier, göra en saltomortal, eller le glatt.
2. När en person har berättat om sin talang låter du de andra familjemedlemmarna berätta något bra som de har lagt märke till hos den personen.
3. Som förfriskning kan ni använda varje persons favoritfrukt och göra en mumsig fruktsallad!

Plats: _____

Dag: _____

Tid: _____

Ta med dig lite frukt
för att hjälpa till med
förfriskningarna!

Du kan skriva ut fler inbjudningar på liahona.lds.org.

FAMILJESAMTAL

Hjälp varje familjemedlem att nämna minst en talang som han eller hon har. Hur kan ni hjälpa varandra att utveckla era talanger? Samtala om hur ni hjälper andra när ni använder era talanger och hur ni därigenom visar er himmelske Fader er tacksamhet. Ge familjen i utmaning att vara uppmärksamma på varandras talanger och ge en uppriktig komplimang varje dag.

Sång: "Ge, sa den lilla bäck" (*Barnens sångbok*, s. 116)

Skriftställe: Läran och förbunden 46:11

Video: Gå till Biblevideos.lds.org för att titta på "The Parable of the Talents" [Liknelsen om talenterna].

SKRIFTSTÄLLETIPS

Att rollspela en berättelse i skrifterna är ett roligt sätt att lära sig mer om den.

1. Ge olika personer i uppdrag att spela varje roll i berättelsen. Du kan använda enkla scenkläder och rekvisita, som badrockar eller pappersmynt.
2. Låt någon återge berättelsen och stanna upp efter varje vers så att ni kan dramatisera det som just lästes upp.
3. Spela upp berättelsen igen så att alla får vara med.

JAG BAD FÖR ATT FÅ VETA VAD JAG SKULLE GÖRA

När jag gick i trean hade vi en fest för att fira slutet på året. Alla skvätte vatten på varandra, skrek och sa fula ord. Jag kände mig illa till mods så jag bad, och den Helige Anden hjälpte mig att känna mig bättre till mods och veta vad jag skulle göra. Jag gick iväg från alla och in i ett annat rum. Jag kände mig trygg och hade en varm känsla inom mig.

Cristina V., 11 år, Uruguay

Mormons bok är sann. Det är Guds ord. Jag tycker om att läsa den, för den innehåller berättelser och undervisning från profeterna.
Z. Pei-chen, 7 år, Taiwan

Jag tycker om berättelsen om Noas ark i Bibeln, och jag tycker om att rita, måla, leka och vara tillsammans med min familj. Det här är en teckning av templet i Kirtland.

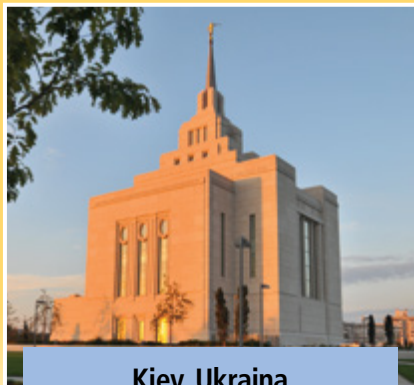
Leonardo G., 7 år, Venezuela

Joaquin V., 9 år, Kalifornien

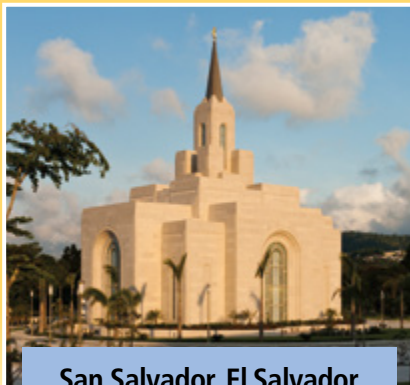
Tempelkort

Klipp ut den här sidan, klistra fast den på tjockt papper och klipp ut korten.
Gå till liahona.lds.org för att skriva ut fler exemplar av korten och hitta kort på andra tempel.

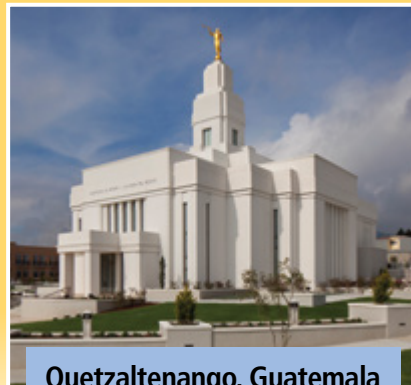
Kiev, Ukraina

Invigdes den 29 augusti 2010
av president Thomas S. Monson

San Salvador, El Salvador

Invigdes den 21 augusti 2011
av president Henry B. Eyring

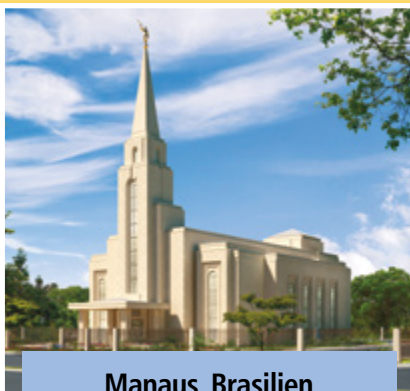
Quetzaltenango, Guatemala

Invigdes den 11 december 2011
av president Dieter F. Uchtdorf

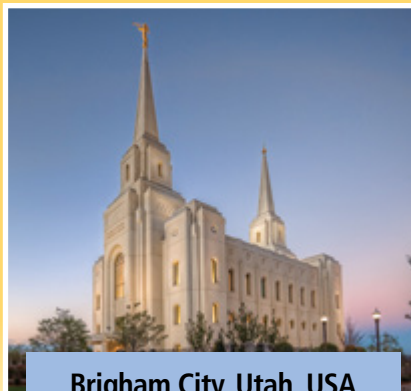
Kansas City, Missouri, USA

Invigdes den 6 maj 2012
av president Thomas S. Monson

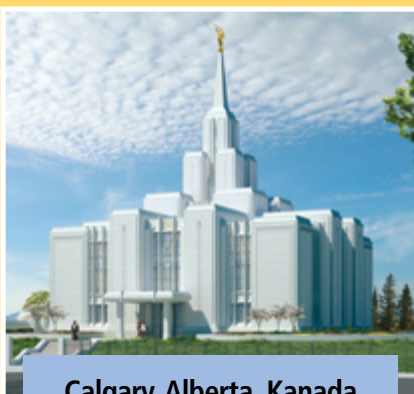
Manaus, Brasilien

Invigdes den 10 juni 2012
av president Dieter F. Uchtdorf

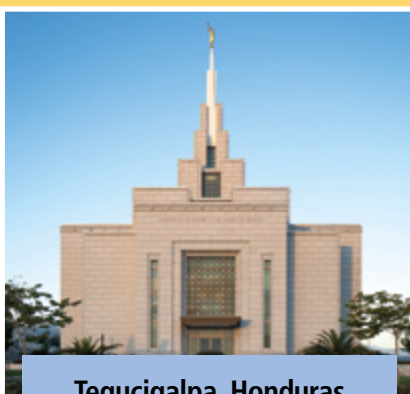
Brigham City, Utah, USA

Invigdes den 23 september 2012
av president Boyd K. Packer

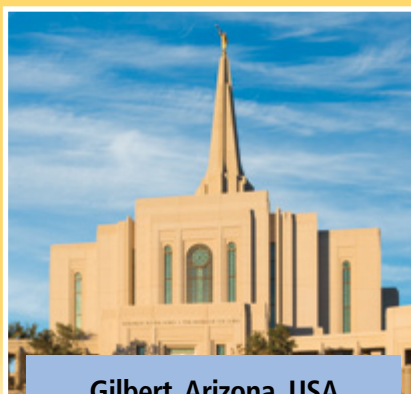
Calgary, Alberta, Kanada

Invigdes den 28 oktober 2012
av president Thomas S. Monson

Tegucigalpa, Honduras

Invigdes den 17 mars 2013
av president Dieter F. Uchtdorf

Gilbert, Arizona, USA

Invigdes den 2 mars 2014
av president Thomas S. Monson

Vad gör man I TEMPLET?

Carolyn Colton

Templet är Herrens hus. När vi kommer in i templet känner vi oss nära vår himmelske Fader och Jesus Kristus. Vi kan känna den Helige Anden. I templet deltar vi i heliga *förrättningar*, som dop. Vi ingår också särskilda löften, eller *förbund*, med vår himmelske Fader. Vi kan hjälpa dem som har dött att få en chans att ta emot evangeliet. Det är en mycket speciell dag när du besöker templet för första gången! ■

DOPBASSÄNG

När du fyller 12 kan du döpas för personer som har dött utan ha blivit döpta. Bassängen vilar på 12 oxar som representerar Israels tolv stammar.

CELESTIALA RUMMET

Det celestiala rummet är vackert! Det påminner oss om hur fridfulla och glada vi kommer att vara när vi bor hos vår himmelske Fader och Jesus Kristus en dag.

När du fyller 12 kan du prata med din biskop för att få din egen tempelrekommendation. Sedan kan du besöka templet och utföra dop.

BESEGLINGSRUM

I sådana här rum kan familjer beseglas för evigheten. Det betyder att de kan leva tillsammans som familj för evigt – inte bara i det här livet.

*För templet är Guds eget hus,
där frid och kärlek råder.
Jag vill förbereda mig
var dag,
och alltid lyda Guds lag.*

*(”Jag längtar så till templet”,
Barnens sångbok, s. 99)*

För bilder på tempel från hela världen, gå till temples.lds.org och klicka på ”Gallery”.

BEGÅVNINGSRUM

I sådana här rum får vi lära oss om vår himmelske Faders plan för oss, och vi ingår förbund som gör att vi kan bo hos honom igen. Vi lär oss om världens skapelse, om Adam och Eva och om Jesus Kristus. Vi lär oss också om välsignelserna vi får i nästa liv om vi är trofasta.

En dag ska jag gå dit

Mary N., 12 år, Maryland, USA

När jag var nästan 12 var jag så glad över att snart få besöka templet. Min familj och jag pratade om hur det skulle vara inne i templet, och jag tittade på bilder på hur templen ser ut inuti.

Några veckor innan jag åkte dit för att utföra tempeldop hade min familj en speciell hemafton. Vi lyssnade på fina berättelser om några av våra förfäder och lärde oss om var de bodde och hur deras liv var. Jag fick veta att min mormors morfar blev träffad av blixten och överlevde! Några av mina förfäder var från England, så mina yngre bröder och jag färglade bilder av engelska flaggan. Det kändes som om jag fick lite kontakt med mina förfäder.

Templet var lika vackert inuti som det var utanpå. Alla var så snälla och det fanns en varm och fridfull ande där. Det var annorlunda jämfört med allt som jag hade känt innan. Allting var helt perfekt. Min moster hade med sig namn på några släktingar som inte hade blivit döpta

än. Medan vi väntade funderade mamma och min moster och jag på hur de här kvinnorna var när de levde på jorden för 300 år sedan. Det kändes speciellt när pappa döpte mig för dem.

När jag såg alla som hade vita kläder på sig, kändes det som om jag var omgiven av änglar. Templet är som himlen på jorden. ■

5 TIPS INFÖR DITT FÖRSTA TEMPELBESÖK

Prata med en förälder eller lärare om vad du kan förvänta dig.

Titta på bilder av rummen i ett tempel.

Bestäm en tid med din biskop för att få en rekommendation. Han pratar med dig om ditt vittnesbörd och om att hålla buden.

Ta reda på information om dina förfäder.

Finn om möjligt en förfäder som du kan döpas för! Gå till FamilySearch.org för att lära dig mer.

Be om att ha den Helige Anden hos dig.

Njut sedan av ditt första besök i templet!

SÄRSKILT VITTNÉ

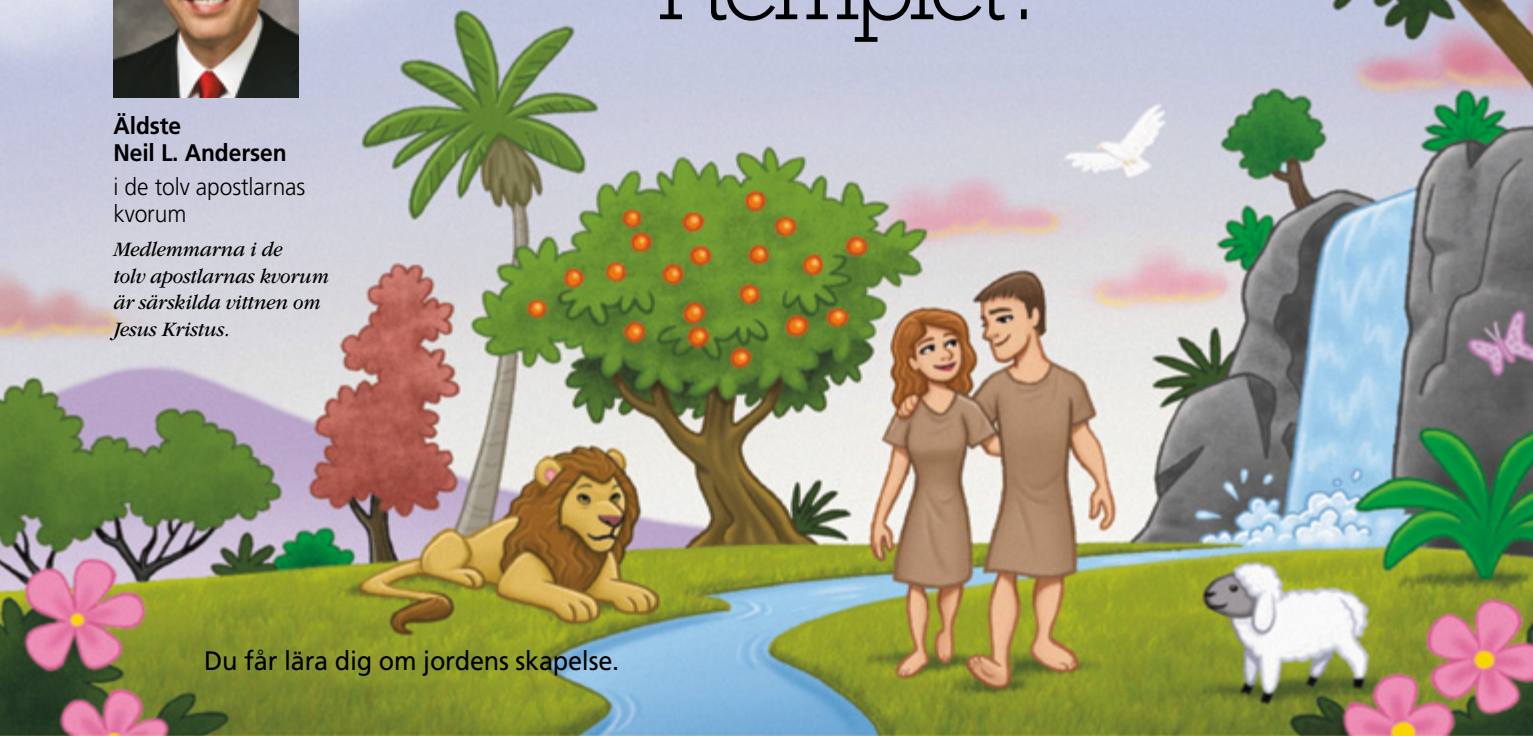

**Äldste
Neil L. Andersen**

i de tolv apostlarnas
kvorum

*Medlemmarna i de
tolv apostlarnas kvorum
är särskilda vittnen om
Jesus Kristus.*

Hur är det inne i templet?

Du får lära dig om jordens skapelse.

Du får lära dig
om vår Frälsare
Jesus Kristus.

Frälsarens frid
lugnar din oro
och rädsla.

Du får en känsla
av helighet.

Den hjälper
dig att vara
stark när
livet är svårt.

**President
James E. Faust
(1920–2007)**

andre rådgivare i
första presidentskapet

OM LAMM OCH HERDAR

*Min lilla vän skrämdes av stormen
och jag kunde höra hur det bräkte.*

När jag var en liten pojke, hittade min far ett lamm alldeles ensamt ute på prärien. Fårhjorden som dess mor tillhörde hade förflyttat sig vidare och på något sätt skildes lammet från modern. Herden kan inte ha lagt märke till att det saknades. Eftersom det inte kunde överleva självt ute på prärien, tog far upp det och kom hem med det. Om lammet hade lämnats där skulle det betytt säker död. Antingen skulle det blivit byte för prärievargar eller också skulle det ha svultit ihjäl eftersom det var så litet att det fortfarande behövde mjölk. En del fåraherdar kallar de här lammen "luffare". Pappa gav lammet till mig och jag blev dess herde.

I flera veckor värmde jag komjolk i en nappflaska och matade lammet. Vi blev snabbt vänner. Jag kallade honom Nigh – varför minns jag inte. Lammet började växa. Mitt lamm och jag brukade leka på gräset. Ibland låg vi tillsammans i gräset och jag brukade lägga huvudet på lammets

mjuka, ulliga sida och se upp på den blå himlen och de vita bulliga molnen. Jag låste inte in lammet under dagen. Det sprang aldrig iväg. Det lärde sig snart att äta gräs. Jag kunde kalla på lammet var som helst på gården bara genom att så gott jag kunde låta som ett bråkande lamm: Bää. Bää.

En natt blåste det upp en hemsk storm. Den kvällen glömde jag bort att ta in lammet i ladan, som jag borde ha gjort. Jag gick och lade mig. Min lilla vän skrämdes av stormen och jag kunde höra hur det bräkte. Jag visste att jag borde hjälpa mitt lamm, men jag ville stanna kvar i min trygga, varma och torra säng. Jag borde ha gått upp, men det gjorde jag inte. Nästa morgon gick jag ut och

upptäckte att mitt lamm hade dött. En hund hade också hört det bräka och dödat det. Jag blev helt förkrossad. Jag hade inte varit en god herde eller förvaltare över det som min far hade anförtrott mig. Min far sa: "Min son, kunde jag inte lita på att du tog hand om ett enda lamm?" Fars tillrättavisning gjorde mer ont än förlusten av min ulliga vän. Jag bestämde mig den dagen, som liten pojke, att jag aldrig mer skulle försumma mitt ansvar som herde om jag fick ett sådant ansvar igen. ...

Efter drygt sextio år kan jag fortfarande inom mig höra det lilla lammets skrämde bråkande – lammet som jag som pojke inte var en god herde för. Jag minns också min fars kärleksfulla tillrättavisning: "Min son, kunde jag inte lita på att du tog hand om ett enda lamm?" Om vi inte är goda herdar, undrar jag hur det kommer att kännas i evigheten. ■

Se James E. Faust, "Fåraherdens ansvar", Nordstjärnan, juli, 1995, s. 46–47, 48.

INSIKTER

Familjen Rasolo på Madagaskar är pionjärar på sin avlägsna ort.

Om du inte har några pionjärförfäder

"Jag älskar och hedrar tron och modet hos dessa första pionjärer i kyrkan. På den tiden bodde mina egna förfäder en hel ocean härifrån. Ingen av dem bodde i Nauvoo eller i Winter Quarters och ingen av dem färdades över slätterna. Men som medlem i kyrkan gör jag med tacksamhet och stolthet anspråk på detta pionjärarv som mitt eget.

Med samma glädje gör jag anspråk på arvet från nutida pionjärmedlemmar som bor i alla länder och vars egna berättelser om ihärdighet, tro och uppoffringar ger den sista dagars psalmen om Guds rike nya och härliga verser."

Se **president Dieter F. Uchtdorf**, andre rådgivare i första presidentskapet, "Fädernas tro", *Liahona*, maj 2008, s. 70.

Också i det här numret

FÖR UNGA VUXNA

FULL AV LIV OCH ENERGI

Här är en vana som du kan börja med för att få bättre hälsa, mer energi och större inspiration.

s. 42

FÖR UNGDOMAR

s. 52

REDO ATT TA EMOT MELKISEDESKA PRÄSTADÖMET?

De här lärdomarna från kyrkans ledare hjälper dig att bättre förstå vad prästadömet innebär.

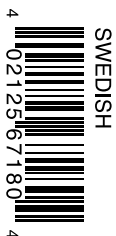
FÖR BARN

Annas resa

När Anna steg av tåget i Amerika var hon alldeles ensam och ingen förstod hennes språk. Men då kom hon att tänka på att mamma hade påmint henne om att vår himmelske Fader alltid hör och förstår våra böner.

s. 66

SWEDISH

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

BUDSKAP FRÅN OMRÅDESLEDARNA

Uppdatering av områdesplan Europa

Äldste Patrick Kearon, Storbritannien

Presidentskapet för området Europa

Den förenklade områdesplanen initierades i januari. Halva året har nu gått. Det här är ett bra tillfälle att fråga dig själv hur det går med de tre prioriteterna.

de har de här upplevelserna, och de kanske undrar varför.

Bli andligt och timligt oberoende: Om vi inte står stadigt på egna ben andligen, dras vi alltför lätt

vi skaffar utbildning och blir mer anställningsbara.

Hitta en förfader är något som också lyser upp och ger välsignelser när vi finner dem som gått före oss, och utför heliga förrättningar för dem. När vi tar steg mot att binda våra släkter samman över generationerna, förundras vi över vad som händer i våra liv. Vi ser hur de profetiska löften om beskydd, ledning och glädje uppfylls för oss.

Om du faktiskt inte provat de tre stegen ovan, är det inte för sent. Du kan börja nu. Du ser snabbt den inverkan de här tre enkla inbjudningarna får på dig och på människor omkring dig.

Varför gör vi de här sakerna? Mer än något annat: därför att vår Fader i himlen som sände oss hit, vill ha oss tillbaka hos sig. Det är som

om vi bara gått iväg till skolan en dag, i ett evigt perspektiv. Han vill att vi i trygghet ska återvända till honom, och medan vi är borta vill han att vi ska vara lyckliga. Det här är sådant som ger oss frid och glädje och samtidigt låter oss hjälpa andra att också komma hem. ■

Ta med en
vän

Bli andligt och timligt
oberoende

Hitta en
förfader

Vänner

Mål för andligt och timligt oberoende

Förfäder
☐ Fyll i namnet "Min städ"

Europa-Områdets Plan

Ta med en vän är avsett att låta avspänt. Vi har bilden av hur vänner följer med på en promenad eller för att äta glass, eller kommer till sakramentsmötet med oss när vi talar. Många av oss har tagit med vänner för att se 'Möt mormonerna'. Våra vänner märker att det känns annorlunda när

med av livets stormar. Dagliga böner och skriftstudier är kärnan i att vara andligt oberoende. Välsignelserna kommer genast, som de gör när vi fastar varje månad, skänker ett generöst fasteoffer och ger ett ärligt tionde. Timligt oberoende gör att vi får större självförtroende när

”Vi undervisar alltid” – tips och råd angående undervisning

Sara Peterson, Stockholms södra stav

En mörk kväll i ett ljust kapell träffades systrarna i Hjälpföreningens, Primärs och Unga kvinnors presidentskap i Stockholm södra stav för ett ledarskapsmöte. Hjälpföreningens lärare var också inbjudna till detta speciella ledarskapsmöte. Ett möte för undervisning om just att undervisa.

Hjälpföreningens president i staven, syster Kristina Lindqvist, inledde med ett kort budskap om timligt och andligt oberoende. Några punkter hon nämnde var:

- Att studera skrifterna varje dag
- Fasta och ge fastoffer
- Välsignelserna av att få vara i templet
- Uppmuntra utbildning, det är aldrig försent.

Angående den sista punkten sa syster Lindqvist:

”Jag var runt 40 när jag bestämde mig för att bli sjuksköterska. Det är härligt att få ny kunskap!”

Därefter delade president Örjan Olsson, andre rådgivare i stavspresidentskapet, med sig av sitt vittnesbörd. Han lämnade en tanke hämtad från Första Nephi 11:16–17: ”Förstår du Guds nedlåtelse?” Nephi svarade: ”Jag sade till honom: Jag vet att han älskar sina barn, men jag vet inte vad allting

betyder.” President Olsson fortsatte:

”Vad är viktigt för mig egentligen? Att förstå allting eller att veta att han älskar mig? Jag vet att Gud älskar sina barn. Låt oss bygga på en så enkel grund och känna hans kärlek för oss.”

Efter denna andliga inledning delade systrarna upp sig i respektive biorganisation. Speciellt för detta

ledarskapsmöte var att lärarna i Hjälpföreningen fick undervisning för att bli bättre lärare. Syster Jennie Ståhlberg, första rådgivare i Hjälpföreningens presidentskap i staven, ledde en diskussion om att undervisa med Anden. Hon inledde med dessa inspirerade ord:

”Innan vi kom till jorden undervisades vi av vår himmelske Fader. Där undervisade Fadern oss så mycket som han kunde och behövde för att vi skulle klara oss här på jorden. Adam och Eva undervisades av änglar. Sedan undervisade de sina barn. Undervisning är en otroligt stor del av våra liv

Kristina Lindqvist, Hjälpföreningens president i Stockholms södra stav, inleder mötet. Helene Krylborn, Unga kvinnors president i staven; Örjan Olsson, andre rådgivare i stavspresidentskapet; samt kvällens pianist Johanna Höglund.

FOTO SARA PETERSON

Heidi Brändh, Hjälpföreningens sekreterare i Stockholms södra stav, ger konkreta råd angående undervisning.

Hon hade förberett en PowerPointpresentation med många konkreta tips. Hennes undervisning tog avstamp i: "VAD ska jag som lärare undervisa och HUR ska jag undervisa det?"

Några tips angående frågor som kan vara bra för lärare att tänka på:

- Ställ frågor som systrarna kan besvara.
- Behandla felaktiga svar med artighet och respekt.
- Vänta på svar – räkna till tio.
- Använd uppföljningsfrågor.
- Undvik ja och nej-frågor.
- Ställ uppbyggande frågor.
- Ställ frågor som manar till tyst eftertanke.
- Använd frågor på ett kreativt sätt.
- Skriv frågor på ordremsor.
- Be systrarna skriva frågor om lektionens tema.
- Dela ut frågor veckan innan. Till exempel: Vad betyder omvändelse för dig? Ta med dig dina funderingar nästa söndag.

Det är också bra att ställa dessa frågor till sig själv inför lektionen:

- Använder jag samma metod varje vecka? Variera dig.
- Kommer den metod jag väljer att hjälpa systrarna?
- Är det den bästa metoden för den här lektionen?

Syster Brändh avslutade med orden: "Jag tycker det är roligt att undervisa. Att klura på hur jag ska lägga upp undervisningen. Men viktigast är att vi undervisar med Anden." ■

och av det vi gör i kyrkan. Alla i kyrkan har som uppgift att undervisa. Det finns många olika sätt varpå vi undervisar; som besöklärare, missionärer, föräldrar etc. Vi undervisar alltid genom våra exempel. Både läskigt och härligt!"

Det finns välsignelser med att ha Anden med oss när vi undervisar:

- Milda känslor
- Barmhärtighet

- Medkänsla
- Lugn
- Kärlek
- Utstrålning
- Gudalika

Syster Heidi Brändh, sekreterare i Hjälpföreningens presidentskap i Stockholm södra stav, ledde en diskussion om det rent pedagogiska i att hålla lektioner i Hjälpföreningen.

"Systerskap är som semlor – du vill bara ha mer"

Gunilla Olsson, Stockholms stav

Citatet hade Lisen Henretta hittat i en text om musikgruppen "Systraskap", och lördagen den 21 mars i Gubbängens kapell låg det mycket sanning i konstaterandet.

Kvinnor från Stockholms två stavar hade samlats för att fira att Hjälpföreningen fyllde 173 år. Kristina Lindqvist, Hjälpföreningens president i Stockholms södra stav, och Lisen Henretta, Hjälpföreningens president i Stockholms stav, hade tillsammans med sina rådgivare gemensamt planerat och inbjudit alla systrar till ett andligt möte med tema sisterskap.

Mötet presiderades av Jakob Hagman, president för Stockholms stav, och i talarstolen turades en rad kvinnor om att ge sin syn på sisterskap. Sisterskap i alla dess former, biologiskt, ingift, yrkesmässigt och andligt.

Kristina Lindqvist inledde mötet med att undervisa oss om exempel på sisterskap i skrifterna, hur kvinnor som Noomi och Rut, Maria och Elisabet, Maria och Marta kärleksfullt delade varandras både bördor och glädjämnen. Kristina lämnade oss med frågan: "Hur kan jag älska denna syster ännu bättre?" och satte därmed tonen

för mötet. På sitt eget sätt undervisade sedan varje kvinna om att just vara en syster till andra.

Pia Wiggebäck återgav hur en tidigare generalpresident för Hjälpföreningen, syster Belle S. Spafford, inte ville delta i nationella kvinnorådet då dessa möten aldrig givit henne något, och profeten George Albert Smith milt tillrättavisade henne genom att fråga: "Vad tillför ni?" Hon påminde oss om Joseph F. Smiths undervisning att vi är här för

Hjälpföreningens presidenter i Stockholms stavar: Lisen Henretta, Stockholms stav, och Kristina Lindqvist, Stockholms södra stav.

Elena Schelin talade på Hjälpföreningens 173-årsfirande i Gubbängens kapell.

FOTO GUNILLA OLSSON

FOTO DAVID BÄCKSTRÖM

Äldste Brinkworth, en av missionärerna i Malmö som leder församlingens sportkvällar. I bakgrunden: Magnus Molbaek.

Johan Dahlberg, som själv varit på heltidsmission, brukar vara med: "Paulus sa att våra kroppar är tempel (1 Kor. 3:16). Att sporta hjälper oss att ta hand om våra tempel. Hit kommer medlemmar men också besökare, så det är en bra missionsaktivitet. Och roligt!"

Jonatan Stigsson, 17 år: "Jag kommer för det är kul att vara tillsammans och sporta. Här kan man lära känna nya människor, och det är bra för min egen missionsförberedelse. Vi medlemmar kan vara som Moronis banér (Alma 46); vi står för sanningen och det som är gott i världen."

Äldste Brinkworth är nöjd med kvällens uppslutning: "Sportkväll är en bra chans att vara tillsammans och ha det kul, och visa att vi medlemmar är rätt normala. Det är en missionsaktivitet som är bra för alla, och det kommer flera som inte är medlemmar."

Efter en stunds volleyboll är det slut för denna gång. Glädje, gemenskap och positiv energi har enat gruppen. Trötta men glada lämnar deltagarna kapellet och går ut i mörkret. Men snart är det fredag igen! ■

att påverka världen, inte för att bli påverkade av den.

Gabriella Häger Hahne citerade sin makes tanke om att "man har inte en vän, man är en vän" och undervisade om att se på systerskap på samma sätt. Hon uppmanade oss att bidra till uppbyggliga relationer där vi kan finna glädje och styrka i varandra.

Elena Schelin nämnde en föreläsning med psykologen Göran Larsson, där han sa: "Tänk på att varje människa vi möter kan vi göra större eller mindre." Hon talade om att agera som en Guds dotter och att skapa den person vi vill vara, den vi vill att våra barn ska minnas och den Gud vill att vi ska vara.

Rossi Guerra höll ett djupt personligt och gripande tal om de svårigheter hon mött i livet och konstaterade att annat och andra hade kommit och gått i livet men systrar bestod. Kanske inte samma systrar, men där har alltid funnits systrar, villiga att sörja och glädjas med henne.

Till sist fick Lisen Henretta avsluta och sammanfatta mötet med orden: "Det är en pigg 173-åring vi firar." Hon uttryckte sin uppskattning för undervisningen och vittnade om att vi som systrar i Hjälpföreningen kan vara den hand i ryggen som hjälper en annan syster upp på krönet, och bad oss än mer dra nytta av den kraften med orden: "Släpp handbromsen och börja blomstra."

Mötet hade visat på det fina systerskap som finns i Hjälpföreningen, och jag kan bara hålla med; "Systerskap är som semlor – du vill bara ha mer." ■

Sport som förenar

Ulla Osborne, Malmö stav

Det är en fredagskväll i februari. Ute är det mörkt och lite disigt, men i kulturhallen i Malmö kapell är det ljust och energin flödar. Liksom varje fredag hålls "sportkväll", en uppskattad aktivitet som leds av heltidsmissionärerna. Inledningsvis hålls en bön och ett kort budskap om att det inte krävs att "någon löper fortare än han har krafter till. Och vidare är det nödvändigt att han är flitig så att han därigenom kan vinna priset" (Mosiah 4:27). I detta sammanhang är priset något mycket större än att vinna kvällens matcher. Sporten handlar om gemenskap och glädje. Ett tjugotal personer i varierande åldrar är med denna afton som börjar med basket. Med tremannalag är spelet snabbt och intensivt. Fastän några spelare ser ut att kunna platsa i NBA, får alla bollen, och efter några minuter byts lagen av. Efter en knapp timme plockas innebandymålen och klubborna fram. Magnus och Miriam Molbaek kommer med sina barn. (Magnus är andre rådgivare i Malmö församlings biskopsråd.)

"Vi vill vara med och stödja detta", säger syster Miriam Molbaek. "Det är en chans för oss att göra något som familj, och att få lite motion."

Barnen har jätteroligt även om det blir lite si och så med spelreglerna. Huvudsaken är att alla trivs, och det gör de!

”Tro och penslar”

Aurora Schelin, Jönköpings församling

En eftermiddag i februari 2014 när jag bläddrade igenom Liahona, hittade jag en artikel om kyrkans tionde internationella konsttävling. Något rörde vid mitt hjärta när jag läste temat: Låt mig få höra om Jesus.

Några månader innan hade jag fött mina vackra tvillingar. Min första son var då bara 18 månader gammal. Det var ingen lätt tid för familjen på grund av det konstanta arbetet med tre barn natt och dag, en enorm sömnbrist och utmattning i alla dess bemärkelser. Min själ var på oupphörlig jakt på näring från skrifterna, Frälsarens liv, Guds profeter och psalmerna.

Konsttävlingens tema passade så perfekt in på mig. Det kändes som om jag ropade i mitt hjärta: ”Snälla, låt mig få höra om Jesus!”, som om de berättelserna var det enda som kunde ge mig styrka att fortsätta, och så var det verkligen.

Några sekunder efter att jag hade läst temat kom jag att tänka på hur viktigt det är för våra själar att få andlig näring, liksom det är för våra kroppar att få sitt dagliga bröd. Jesus Kristus är den ende som kan erbjuda livets bröd, den ende som kan ta bort hunger och svält för evigt, utan ände.

Jag fick en stark önskan att ge uttryck för mitt hjärtas känslor och anmälde mig till tävlingen, tacksam för möjligheten att delta och fast besluten att göra mitt bästa. Jag valde att arbeta med akrylfärger på

FOTO JONATAN NILSSON

Aurora Schelin deltar i kyrkans tionde internationella konsttävling. Här med sina tre söner.

målarduk. Jag började måla i april 2014, och hann bara med femton minuter här och där under veckan. Mina barn hade svårt att sova på nätterna, så det var omöjligt att få tid på kvällarna eller dagarna. Jag ville ofta ge upp, för även om jag hade ett år på mig att färdigställa målningen så skulle det inte räcka, eftersom jag hade så lite erfarenhet av

målning och nästan ingen tid. Men jag kände ändå att allt skulle ordna sig.

Jag målade hemma i vårt lilla kontor. Jag satt alltid på golvet och hade aldrig något dagsljus. Jag gjorde mitt bästa för att hindra barnen från att leka med färgerna, men jag lyckades inte alltid, utan hittade tre långa gröna linjer över Jesu kläder bara några dagar innan jag var helt klar med målningen.

Jag hade inte de bästa förutsättningarna, men här är underverket: Varje gång jag satte mig på golvet för att börja

FOTO JONATAN NILSSON

Temat för konsttävlingen var ”Låt mig få höra om Jesus”. På mindre än ett år färdigställde Aurora Schelin denna målning. Arbetet med målningen blev en speciell andlig upplevelse för henne.

HUR JAG VET

måla kände jag att jag behövde någon slags inspiration, och den kom alltid tack vare att jag bad och lyssnade på psalmer och musik som gjorde att jag kunde känna Anden. Jag såg resultaten av den inspirationen nästan genast, när jag såg ansikten ta form och saker komma till liv. Jag kommer fortfarande ihåg kvällen när jag arbetade på Kristi ansikte och orden i psalmen "Beautiful Savior" (Jesus vår Herre) ekade inom mig. Precis före midnatt var jag klar med Kristi ansikte, och det kändes som om det var just så jag skulle måla det.

Hela målningen skildrar en liten pojke som sträcker armarna mot Jesu hand för att få mer av det heliga bröd som Jesus så vänligt erbjuder. Moderns ögon är fästa på Frälsaren medan hon bevittnar sitt eget barns önskan och behov av den näringen. Hon känner hopp i Frälsaren och lovar sig själv och honom att alltid se till att hennes barn aldrig går utan bröd.

Jesus är det ljus som aldrig mattas av och som visar oss vägen hem till vår Fader. Berättelserna om Jesus, hans underverk, ord, gärningar och verksamhet, som kulminerade i den eviga försoningen för oss alla, är verkligen vårt mest dyrbara dagliga bröd.

Jag blev klar med målningen den 6 februari 2015, och oavsett vad resultatet i tävlingen blir är jag djupt tacksam för det jag lärde mig.

Jag vet att alla goda gåvor kommer från Gud och att om vi är villiga att arbeta så arbetar han tillsammans med oss. ■

Du kommer aldrig att vara ensam

Anna-Maria Karumo, Vendelsö församling

En dag när jag var tretton år, var jag på en studentfest för en bekant till familjen. Trots att jag hade både min familj och flera vänner där, så hamnade jag lite utanför och kände inte att jag hade någon att prata med. I sann tonårsanda växte det här och blev väldigt stort. Jag kände mig helt övergiven, till den grad att jag helt enkelt gick hem från festen. Jag fortsatte att känna mig ledsen och ensam. Jag funderade över hur jag skulle komma över de känslorna och släppa dem. Jag kom att tänka på att jag lärt mig att Gud svarar på bön och att bön kan hjälpa oss när vi har problem.

Av förklarliga skäl var jag själv hemma. Jag ställde mig på knä och bad till Gud och fick direkt en väldigt stark känsla av att jag inte var ensam. Jag kände som man kan läsa i skrifterna att jag var omsluten av Herrens kärleks armar. Jag hörde som en röst inom mig som sa: "Du kommer aldrig att vara ensam, jag finns alltid här för dig." Det var ett tydligt svar och för mig en helig stund. Efter det har jag aldrig tvivlat på att han älskar mig. Det har funnits stunder när jag inte känt Anden lika starkt i mitt liv men jag har aldrig glömt den här upplevelsen.

Jag kan som Nephi säga att jag inte

vet vad allt betyder, men jag vet att Herren älskar sina barn (se 1 Nephi 11:17). Det är min grund i evangeliet. Har jag frågor eller funderingar så börjar jag alltid just där. Jag vet att Gud finns och att han älskar mig!

Jag tror att vi alla behöver reflektera över tidigare upplevelser där vi har känt Anden och söka nya sådana erfarenheter. Andens frukter är välbehövliga i våra liv och min önskan är att vi alla ska kunna känna Guds kärlek till oss. ■

FOTO: SARA PETERSON

Anna-Maria Karumo

Jag gör mitt bästa för att likna Jesus

Nathanael, 12 år, Gubbängens församling

För att försöka likna Jesus kan man vara ett gott exempel för sin familj och sina vänner, genom att vara snäll och hjälpa andra. Man kan läsa skrifterna så att man får vägledning för hur man ska leva för att följa Jesus exempel.

I skrifterna läser jag att Jesus var god, speciellt omtänksam om dem som hade det svårt och han brydde sig om alla. Jesus fanns där för alla, han gjorde inte skillnad på människor utan visade respekt mot alla.

Jesus gick till templet i Jerusalem med Maria och Josef när han var 12 år gammal. Den lördagen när jag just fyllt 12 år var jag i templet med min mamma och pappa och ungdomarna i församlingen för första gången. Det känns alltid andligt, bra och fint i templet. Det känns härligt att göra dop för dem som gått bort så att de kan ta emot dopförrättningen om de vill.

Jag är tacksam för Jesus och hans exempel. Jag gör mitt bästa för att likna honom. ■

Nathanael från Gubbängens församling vill försöka att likna Jesus genom att göra sitt bästa.

FOTO GUNILLA OLSSON

Artiklar till Lokala sidorna

Välkommen att skicka in bidrag till Lokala sidorna under följande rubriker:

Lokala Nyheter, Hur jag vet, Sista dagars heliga i Sverige berättar, Favorit-skriftställe (för ungdomar), Försöker likna Jesus (för barn) och Läsarkommentar.

Alla artiklar redigeras och publiceras i mån av plats, kvalitet och lämplighet. De skickas även vidare till den nya svenska hemsidan. Nyhetsartiklar bör skickas in senast två veckor efter händelsen.

För att få artiklar och foton publicerade behövs tillstånd från artikel-författare, fotograf och personer på fotot. (Undantag: Om det är en nyhetsartikel behövs inte tillstånd från

personer på fotot.) För barn och ungdomar under 18 år behövs alltid tillstånd från föräldrar!

Speciella blanketter finns nu för dessa tillstånd som kan hämtas från kyrkans svenska hemsida, jesukristikyrka.se. Under menyn "Kontakta oss" nere till höger klickar man på "Hur man skickar in artiklar". Blanketterna måste fyllas i och undertecknas, och skickas eller mejlas tillbaka till redaktionen.

Kontakta redaktionen för mer information.

Eivor Hagman, redaktör
eivorhagman@hotmail.com
Medusagatan 2 A, 553 38 Jönköping
Tel. 036-719663

Helena Österlund, ass. redaktör
helena.osterlund@gmail.com
Mårdvägen 15, 136 45 Handen
Tel. 08-7770401

Redaktionen har fått nya medarbetare:
Gunilla Olsson, stavsreporter
Stockholms stav
gunilla.m.olsson@gmail.com
Pelargatan 13, 121 47 Johanneshov
Tel. 0737-193528

Sara Petersson, stavsreporter
Stockholms södra stav
sara.petersson@gmail.com
Ragnebergsvägen 35, 136 67 Vendelsö

Elisabet Aase, stavsreporter Malmö stav
elisabetaase@gmail.com
Lagmansgatan 4C, 214 66 Malmö
Tel. 0708-350151 ■